

Chung Cực Lam Ân

Contents

Chung Cực Lam Ân	1
1. Chương 1: Củi Mục Tô Khinh	1
2. Chương 2: Tình Một Đêm Kinh Hồn	5
3. Chương 3: Tiểu Khôi	8
4. Chương 4: Nổ Tung Đầu	12
5. Chương 5: Nhà Xám	16
6. Chương 6: Trình Vị Chỉ	19
7. Chương 7: Năng Lượng Tinh	22
8. Chương 8: Đội Quy Linh	25
9. Chương 9: Khiếm Khuyết Trí Mạng	28
10. Chương 10: Chuẩn Bị ‘thịnh Yên’	31
11. Chương 11: Trần Lâm	34
12. Chương 12: Đuổi Bắt	38
13. Chương 13: Nơi Ở Cũ	41

Chung Cực Lam Ân

Giới thiệu

Editor: LamBeta: Tiny & ChanChanThể loại: Đàm mỹ, hiện đại, truyền kì hướng, ảo tưởng không gian, đô thị tình duyên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-cuc-lam-an>

1. Chương 1: Củi Mục Tô Khinh

Trời đã vào cuối thu, nhiệt độ không khí cứ giảm rồi lại giảm.

Tô Khinh bọc mình trong chiếc áo khoác gió xám đậm, giấu cái cằm nhón nhọn trong cổ áo dựng cao, bước nhanh qua đường cái.

Cậu là một thanh niên mới hai ba hai tư tuổi, dáng người thon dài, da dẻ trắng trẻo, đôi mắt một mí, mi thanh mục tú, tóc mềm tản mát rũ trên vành tai, bay tung theo từng cơn gió thổi, để lộ đôi khuyên tai màu đen như ẩn như hiện. Ngoại hình đẹp như vậy, cho dù có cúi đầu vội vã đi trên đường, cũng có thể khiến cho không ít em gái quay đầu ngắm nhìn.

Quen biết Tô Khinh, có người nói cậu là đồ bỏ đi, có người lại gọi cậu là công tử bột, còn có kẻ bảo cậu ảo là giả đàn bà, ý kiến cực kì thống nhất, không có lấy nổi một lời hay ý đẹp, thế nhưng ngược lại chưa từng có ai kêu ngoại hình của cậu không đẹp. Đại khái ông trời xưa nay vẫn công bằng, cho con người cái này rồi, thì đương nhiên là không cho cái khác. Đến phiên Tô Khinh ấy à, chính là đức, trí, thể đều không phát triển, bao nhiêu cái hay cái đẹp trời sinh đắp hết cả lên mặt.

Lý lịch trích chéo của cậu cũng vô cùng đơn giản, tốt nghiệp đại học hạng hai, không kiếm được nửa các tiền học bổng, không làm qua bất cứ việc gì có thể thiếp vàng, cũng chẳng biết học được ra cái thành quả gì, chung quy tốt xấu cũng ôm được cái văn bằng. Cậu không tìm được việc, trạng thái sinh hoạt trước mắt là được đàn ông bao nuôi. Ở đây, quên chưa nói, Tô Khinh là gay, đã xuất櫃 [1].

[1. Xuất櫃: come out, công khai giới tính]

Bởi vì chuyện này, ông bố nhà giàu mới phát nổi cơn tam bành đoạn tuyệt quan hệ cha con với cậu, thế là Tô Khinh rút cuộc từ một cậu ấm ăn no nằm rồi tiến hóa thành một thằng mặt trắng sống nhờ đàn ông bao dưỡng, trải qua những ngày tháng ăn chơi chờ chết.

Nếu không phải Quách Cự Lâm đột nhiên gọi điện thoại hẹn ra ngoài ăn cơm, có khi Tô Khinh đã chết đi ở trong nhà.

Quách Cự Lâm là người đàn ông của cậu, thanh niên tài tuấn, tự kinh doanh một công ty tài chính riêng, có vẻ rất thuận buồm xuôi gió. Hắn ta rất không tồi, có nhà có xe chưa có vợ, từ lúc chào đời tới giờ chỉ có một vết nhơ duy nhất, chính là nuôi không một tình nhân bình hoa nào mọc đằng tóc như Tô Khinh đây.

Chuyện này nói đến thì dài lắm, năm đó Quách Cự Lâm tình cờ gặp Tô Khinh ra ngoài làm bậy với một đám trẻ trâu chán đời ở KTV, vừa nhìn thấy một cái đã sưng sốt ngu người, thiếu chút nữa chói mù mắt chó, mức độ phân bố hoocmon chỉ trong nháy mắt rối loạn khác hẳn bình thường. Vì thế hắn bắt đầu ra tay với bạn học Tô Khinh, trình diễn đủ loại kỹ năng bao vây truy đuổi đánh chặn, hạ đủ các loại vốn liếng cất thịt, rút nhân dân tệ như rút giấy ăn, diễn hình của loại vùng ngàn vàng mua một nụ cười.

Tô Khinh thì sao? Cậu đảm nhiệm chức trách một thằng phá gia chi tử thời đại mới, ăn tiêu chơi gái cờ bạc không từ việc xấu nào, bản thân thấy thế cũng hay hay, cuối cùng nam nữ ăn tất, ai hiền ân cần cũng không cự tuyệt. Không dưng đâu lại được một tên tình thánh coi tiền như rác theo đuổi, cứ mở miệng ra là ca mấy lời kịch kiểu Romeo như thế rồi khỏi mình là không sống được, sên chảy nước ngập Himalaya, chấn động đến trời rung đất giật, ấy thế là cậu lằng lằng sung sướng, đổ cái rằm trước hắn thật.

Khi come out với người nhà, Tô Khinh cùng ông bố già náo loạn một trận long trời lở đất gà bay chó sủa. Bố cậu Tô Thừa Đức bỏ học từ nhỏ, ra biển kinh thương mấy chục năm, cũng coi như là nhân vật có uy tín danh dự. Không biết đời trước tạo nghiệt gì mà kiếp này sinh ra thằng con xui xẻo như thế, ông điên tiết đến mức hận không thể vác con dao phay ra giải quyết phéng cái tàn dư lịch sử của nợ này cho xong.

Quách Cự Lâm khi đó tuyệt vời cực kì, hắn đẹp tất cả sang một bên, chỉ ở bên cạnh cậu, hứa hẹn về sau sẽ nuôi cậu, an ủi cậu, còn bớt thì giờ lái xe đưa cậu ra ngoài hóng gió. Một chiêu tất sát của nhân vật nam chính trong phim truyền hình máu chó tám giờ vừa mới xuất ra, nếu không phải tuổi tác không thích hợp thì Tô Khinh đã cho rằng Quách Cự Lâm mới là bố ruột mình rồi. Bắt đầu từ lúc ấy Tô Khinh đã khẳng định một mực: lòng này son sắt với Quách Cự Lâm.

Có người luôn thích đùa giỡn lưu manh, nói chuyện tình yêu mà không lấy kết hôn làm tiền đề, hơi một tí là “chơi một chút.” Có khả năng là hắn thực sự không biết xấu hổ, nhưng cũng có khả năng, là trong tiềm thức hắn rất coi trọng cảm tình. Cho dù có lẽ bản thân hắn không chịu thừa nhận, thế nhưng trong lòng hắn, cái người “không thể chơi” kia, tuyệt đối là bất đồng.

Một khi cho là thật, sẽ khó lòng dời đổi.

Có điều chuyện tình cảm, mấy ai có thể nói trước được đâu? Hành trình tình yêu của Tô Khinh cùng Quách Cự Lâm, từ khi Quách Cự Lâm lấy lòng đủ kiểu, Tô mỹ nhân tâm ý nảy mầm, đến lúc hai người củi khô lửa bốc tình ý mặn nồng, rồi nhiệt tình lui bước, nhiệt độ hạ dần, cho tới bây giờ cậu muốn gặp họ Quách còn khó hơn cả gặp nguyên thủ quốc gia, phải xếp hàng mới được hẹn trước...tổng cộng lại chưa quá hai năm.

Tô Khinh hối hận khi còn học đại học không bắt chước mấy đứa bạn ăn nhiều mấy gói mì tôm, cho nên không hấp thu đủ chất bảo quản, hạn dùng mới ngắn như thế.

Cậu đến nơi, nói tên của Quách Cự Lâm, tiểu thư lễ tân đưa cậu vào một gian phòng riêng trang nhã, vừa đẩy cửa, mùi hương gỗ đàn đã xông vào khoang mũi. Đồng chí thanh niên tài tuấn Quách Cự Lâm mặc Tây trang hàng hiệu, mang cặp da bóng lộn, đeo đồng hồ đắt tiền, làm bộ làm tịch ngồi ở đó, gật đầu cứng ngắc, cứ như sợ người khác không biết hắn rất rất có tiền.

Ánh mắt Quách Cự Lâm đảo qua người cậu một lần, dùng giọng điệu nhẹ nhàng tao nhã muốn thuở mà nói với cậu: “Em xem em kìa, chẳng chịu ra ngoài phơi nắng, trên mặt không có tí màu máu nào cả. Mau tới đây xem muốn ăn cái gì, phải mau chóng bồi bổ mới được.”

Trong lòng Tô Khinh dấy lên dự cảm không lành, cậu cảm thấy Quách Cự Lâm ân cần như thế là muốn thường kẹo trước khi cho gậy. Cậu lặng yên nhận lấy menu, một mặt nổi trống trong lòng, một mặt bối rối không an mà đọc. Chắc hẳn do cậu quá lè mề, Quách Cự Lâm đợi một lát rồi nâng cổ tay lên xem đồng hồ như đang ám chỉ điều gì đó. Ai ngờ Tô Khinh định lực mười phần, hoàn toàn không có phản ứng, rất có phong thái muốn lờ cái menu đến sang năm. Bấy giờ, Quách tài tuần nhin không được, mở miệng: “Hay là thế này đi, gọi cho em một bát táo đỏ tổ yến, bổ dưỡng. Chúng ta kêu thêm vài món ăn đơn giản nữa. Chỉ có hai đứa mình, cũng không cần phô trương, mấy thứ tùy tiện là được rồi.”

Tô Khinh không có dị nghị, dù sao cũng là đại gia anh bỏ tiền mà.

Vì thế Quách Cự Lâm lại hỏi ý kiến theo tinh thần dân chủ: “Em xem xem, còn muốn ăn cái gì nữa?”

Tô Khinh chỉ đành mở lại menu, ai dè còn chưa lật được tờ nào thì Quách Cự Lâm đã lại hết kiên nhẫn, ôn nhu mà kiên quyết lấy lại quyển menu từ tay cậu, tươi cười mà bảo: “Dạ dày em không tốt, anh thấy hay là ăn mấy món chay đi?”

Tô Khinh cuối cùng cũng hiểu người ta hỏi mình chỉ vì phép lịch sự thế thôi, không phải là muốn mình gọi món thật. Cậu nghĩ, mình còn nói gì được nữa? Thế là gật đầu, tỏ vẻ phục tùng theo tổ chức an bài.

Bộ dạng nước chảy bèo trôi của cậu làm Quách Cự Lâm thấy mà khó chịu, nghĩ bụng cậu ta đúng là ngoài cái mặt ra chả có gì hay, ngay cả chuyện vụn vặt như ăn cơm mặc đồ mà cũng không có chính kiến, ngày xưa sao mình lại coi trọng người thế này cơ chứ?

Hai người ngồi đối diện nhau im lặng ăn xong một bữa cơm đầy áp lực, trong lúc đó, Quách Cự Lâm hai phen ba lượt phát huy năng lực tám mặt tinh thông tung hoành thương trường của hắn để tìm đề tài, đều bị phản ứng câu trước không đáp câu sau không quan tâm của Tô Khinh khiến cho á khẩu.

Căn bản là, từ tác phẩm kinh điển đến tiết mục dân gian, Tô Khinh đều chẳng biết ứng đối thế nào. Nói đến làm thế nào để ăn chơi đẳng điểm thì cậu còn có thể tiếp lời, chứ nhìn người đối diện nước miếng bay tung nói về việc anh ta thích thú với “Chủ nghĩa Dada” [2] phá tan trói buộc tư tưởng ra sao, trong lòng cậu cũng có một câu muốn phá tan trói buộc của miệng lưỡi mà văng ra ngoài____. Đừng vờ vịt, vờ vịt là bị sét đánh đấy.

[2. Chủ nghĩa Dada: Dada hoặc Dadaism là một phong trào văn hóa bắt đầu từ Zürich, Thụy Sĩ, trong thời kì thế chiến I và đạt đỉnh trong giai đoạn 1916–1922. Phong trào này chủ yếu liên quan đến nghệ thuật thị giác, văn học, thơ ca, tuyên ngôn nghệ thuật, lí thuyết nghệ thuật, sân khấu, thiết kế đồ họa, và tập trung vào chính trị chống chiến tranh thông qua việc loại bỏ các tiêu chuẩn hiện hành trong nghệ thuật bằng các công trình văn hoá chống nghệ thuật. Mục đích của nó là để chế giễu những thứ mà những thành viên của phong trào này xem là vô nghĩa về thế giới hiện đại. Ngoài phản chiến ra, Dada cũng có tính chất chống tư sản và chủ nghĩa vô chính phủ, xem thêm [LINK](#)]

Cuối cùng, Quách tài tuần nhin không nổi nữa, hỏi thẳng: “Gần đây em có hứng thú với cái gì, bình thường hay chơi cái gì thế?”

Tô Khinh “Ừm” một tiếng, lục tung trong đầu một hồi, tổng kết: “Không có gì... Chỉ lên mạng xem phim, rảnh rồi thì chơi trò chơi thôi.”

Quách Cự Lâm tự cho là mình đã tìm ra được đường đột phá: “Em xem phim gì? Chỗ anh có nhiều đĩa phim hay lắm, chút nữa em cầm về mà xem.”

Tô Khinh tức thì cảm thấy đồ ăn cho vào miệng chẳng có hương vị gì. Cậu chán nản ngẫm nghĩ, tên khốn Quách Cự Lâm này trước kia ở chỗ mình thì há mồm ngậm mồm gọi nó là “nhà chúng ta”, coi nhà hắn thành “bên ngoài”, sau này biến thành “chúng ta ở đây” và “nhà anh bên kia”, sau này nữa, đã trở thành hai từ đầy lúng túng “chỗ em”, và “chỗ anh”.

Cậu ôm một bụng oán khí, lại cảm thấy một thằng con trai như mình xoắn xuýt với một cái cách gọi dở hơi thì quá là mất mặt, không muốn biểu hiện ra ngoài, liền không yên lòng nói: “Phim hành động, vào phim

là đánh đấm, đánh đấm xong thì hết phim, ai biết diễn cái gì, không nhớ.”

Chỉ một câu, quét sạch toàn bộ một tí tâm tình muốn thảo luận đời sống tinh thần của Quách Cự Lâm.

Quách Cự Lâm ngậm miệng, cảm thấy trên thế giới này không có diên tiết nhất, chỉ có diên tiết hơn. Hắn phát hiện bản thân thật sự bất lực, không còn gì để mà nói với cái gổ thêu hoa này nữa, vì thế yên lặng cúi đầu, hít sâu một hơi, quyết định vào thẳng chủ đề.

“Tô Khinh.” Hắn đặt đĩa xuống, trở nên nghiêm túc, “Em có cảm thấy...ở bên anh rất nhàm chán, ngay cả nói cũng không muốn nói với anh?”

Tô Khinh nhìn vẻ mặt của hắn, bối rối dâng lên lại bị cậu miễn cưỡng áp xuống, mặt không chút thay đổi, cậu rũ mắt, bắt đầu giành giật từng giây để càn quét bàn ăn, bởi vì có linh cảm rằng tí nữa sẽ không tài nào nuốt nổi. Cậu rất quý đồ ăn, lãng phí là không tốt. Miệng nhai nhai còn buông một câu rất chi là lấy lệ: “Làm sao có thể, anh suy nghĩ nhiều rồi.”

Quách Cự Lâm thở dài, không thể nhìn nổi bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi của cậu: “Em lúc nào cũng vậy... Ai!”

Hắn châm điều thuốc, nhìn Tô Khinh, bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Em không phải là trẻ con nữa, cũng nên suy nghĩ về tương lai của chính mình một chút đi. Em ngẫm lại xem, bây giờ em thế này, tách rời với toàn bộ xã hội, tương lai làm sao bây giờ?”

Tô Khinh ăn nhanh quá, nghẹn cổ, vội vội vàng vàng uống trà cho xuôi, nghĩ bụng_____Mợ nó.

Quách Cự Lâm tiếp tục nói: “Cuộc đời của em còn dài, mấy chục năm nữa, em tính thế nào? Dù sao cũng phải có cái nghề nghiệp gì chứ? Tuổi trẻ của em định cứ thế này mà tiêu tốn sao? Ai, là anh không đúng, lúc trước không nên bỏ mặc em...”

Tô Khinh chẳng nói chẳng rằng, mặc kệ hắn ngồi ca bài ca Anh Tâm Lý cứu vớt thanh niên sa ngã.

Quách Cự Lâm lải nhải hồi lâu, điều thuốc cũng hút gần hết, bấy giờ mới về tắt mà nói lời thăm thía: “Em đọc nhiều sách một chút cũng hay, nếu không thì tìm lớp bổ túc, học thêm một môn ngoại ngữ, thấy thế nào? Anh có người bạn đang làm trong ngành này, đại học Anh ngữ, còn nhớ không? Anh thấy em...”

Tô Khinh sờ sờ bụng, ăn cũng no lưng lửng rồi. Cậu xưa nay thích rầy rà, hôm nay dùng tốc độ bình thường để ăn một bữa cơm, thấy hơi hơi khó tiêu, thức ăn cứ mắc mãi trong ngực, rõ là khó chịu. Cậu ngồi thẳng người, uống một hớp trà, ngắt lời Quách Cự Lâm: “Anh đừng có nhìn tôi làm gì, ngoại ngữ cấp 4 là tôi vùng tiền tìm người đi thi hộ đấy_____Anh muốn nói cái gì, đừng có bóng gió nữa, nói toạc ra luôn đi.”

Quách Cự Lâm dừng lời, hai người im lặng nhìn nhau hồi lâu. Rốt cuộc, hắn chậm rãi thở ra một hơi, thấp giọng nói: “Tô Khinh, anh thấy chúng ta như vậy không còn ý nghĩa gì, thật sự, nên chia tay đi thôi.”

Tô Khinh nghĩ, tốt lắm, đợi cả tối, cuối cùng cũng đợi được những lời này. Trong lòng cậu đã chết lặng, cũng chẳng thể hiểu nổi phản ứng của mình thế này là sao nữa, chỉ biết chậm chạp cân nhắc, à, mình bị đá rồi.

Cậu bỗng nhiên thấy một nhòai, không muốn hỏi đối phương cái gì, cũng không muốn biết có phải hắn đã có người khác rồi không. Tình cảm này đã đến hồi kết, cả hai bọn họ đều thăm biết rõ ràng, Tô Khinh thậm chí còn bình tĩnh nói: “Rồi, tôi hiểu, nhà là của anh, tôi sẽ chuyển ra ngoài.”

“Tô Khinh!” Quách Cự Lâm mang vẻ mặt vô cùng đau đớn, cứ như thể người bị đá là chính hắn, “Em đừng nói những lời tổn thương người như vậy, anh biết...tình cảm của chúng ta qua nhiều năm như vậy, em đau khổ, anh cũng không dễ chịu hơn em bao nhiêu, chỉ là không có duyên phận, cảm xúc của con người, lý trí không thể khống chế được.”

“Phải, tôi hiểu mà.” Tô Khinh nhìn chằm chằm vào cái gạt tàn trên bàn, ngây ngốc nói, “Chia tay hòa bình thôi, tôi còn có thể nước mắt nước mũi sụt sùi trách móc anh hay sao? Cảm ơn cái nhà kia của anh, tôi sẽ nhanh chóng tìm chỗ ở rồi chuyển ra ngoài.”

“Tô...”

Quách Cự Lâm còn muốn nói gì đó nữa, Tô Khinh phẩy tay ngắt lời hắn, chìa tay hỏi: “Có thuốc không, cho tôi một liều.”

Quách Cự Lâm im lặng lấy thuốc lá đưa cho cậu, Tô Khinh không nhìn hoàn cảnh cầm ngay cái bật lửa hắn để trên bàn châm thuốc lên, hít một hơi. Cậu đứng lên, nói với hắn: “Được rồi, cứ thế đi, cảm ơn bữa cơm hôm nay của anh.”

Nói xong cậu xoay người đi thẳng, như thể đằng sau có gì đó đuổi theo, cả áo gió cũng bỏ luôn lại.

Chạy cái gì mà chạy? Tô Khinh nghĩ không ra, cậu chỉ đơn giản là không muốn nhìn thấy Quách Cự Lâm nữa mà thôi, như thể không thấy người kia, thì có thể lừa mình dối người, có thể không bận khoăn mãi vấn đề mình bị người ta đá nữa. Cậu bàng hoàng không nhìn phương hướng phi thẳng ra khỏi khách sạn, nhảy lên một chiếc taxi, nói một địa chỉ quen thuộc, rồi lặng yên nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngăn người.

Nửa giờ sau, cậu đi vào một gay bar, thất hồn lạc phách nốc rượu. Khi thực cho dù cậu không say thì đầu óc cũng đã trống trơn, chẳng qua uống tí rượu vào, người ngu hèn đi, sau đó như nguyện dĩ được một cơn say túy lúy, mơ mơ màng màng đi theo một người đàn ông.

Thất tình, say rượu, tình một đêm, được nha, giờ đủ bộ rồi.

Chỉ là cậu hoàn toàn không nghĩ tới, một đêm tùy tiện này, lại tùy tiện ra chuyện không may.

2. Chương 2: Tình Một Đêm Kinh Hồn

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Khinh bị tiếng động trở dậy mặc quần áo của người cùng giường làm cho tỉnh lại. Cậu mở to mắt nhìn lên cái trần nhà trắng toát của phòng khách sạn nho nhỏ, sững sốt chừng nửa phút, mới nhớ ra mình đang ở nơi nào.

Tỉnh rượu, nhức đầu, huyết Thái Dương đánh trống từng từng, cậu vừa âm thầm phỉ nhổ việc mình vừa làm, vừa thấp thỏm bất an quay đầu sang. Chuẩn bị cho trường hợp vạn nhất nhìn thấy một tôn phật Di Lặc hay một con tinh tinh, thì dứt khoát nhắm mắt ngắt luôn đi cho rảnh.

Người đàn ông đang quay lưng lại phía cậu cài cúc áo sơ mi có bả vai rất rộng, tấm lưng rắn rỏi, nước da hơi sạm. Không phải cái màu nâu sạm của mấy tên ngồi lều vải phơi nắng nhuộm ra, mà dường như là thực sự được tôi luyện nên bởi trường kì dầm mưa dãi nắng. Tô Khinh chỉ làm chút động tác nhỏ, người đàn ông kia đã bị kinh động, quay đầu lại nhìn, trên miệng còn ngậm một liều thuốc chưa châm. Sau đó, anh điềm nhiên đứng lên, một tay kẹp liều thuốc, tay kia nhặt chiếc quần rơi trên mặt đất, nói: “Dậy rồi à.”

Tô Khinh dè dặt, lại thấy có chút xấu hổ.

Khi người đàn ông kéo quần lên để lộ một vết sẹo dài mé ngoài đùi. Tô Khinh nhìn không được nhìn nhiều một chút, phát hiện trên phần cơ thịt rắn chắc nơi thắt lưng anh hé ra khi góc áo sơ mi hơi vén lên, cũng phủ đầy những vết sẹo lớn nhỏ chằng chịt.

Người đàn ông nhanh chóng cài xong thắt lưng. Anh ta tầm ba mươi tuổi, đường nét cứng rắn kiên nghị, hốc mắt rất sâu, ánh mắt khi nhìn người trở nên lạnh lùng, mang theo ý tứ nghiền ngẫm. Phát hiện Tô Khinh đang đánh giá mình, anh cũng không có phản ứng gì, chỉ tùy tiện quơ quào mái tóc một chút, ép hết những sợi tóc vểnh lên cho xẹp xuống, nói: “Cậu đứng lên được không? Được thì mặc quần áo vào, tôi mời cậu ăn sáng.”

Tô Khinh ngây ngốc gật đầu, người đàn ông không nói tiếng nào, đi rửa mặt. Anh vô cùng nhanh nhẹn, Tô Khinh mới thò được một chân vào quần thì đã thấy người ta sạch sẽ thoải mái đi ra khỏi phòng tắm rồi. Hai người bốn mắt trằm trằm nhìn nhau một hồi, Tô Khinh thốt nhiên có cảm giác mình như cậu học trò gian lận khi thi bị giáo viên tóm được, theo bản năng mà nhanh chóng tròng quần áo vào rồi nhảy xuống khỏi giường. Nếu không phải đầu vẫn còn choáng, có khi cậu đứng thẳng người làm động tác nghi nghiêm luôn rồi cũng nên.

Người đàn ông kia nhìn cậu một cái, tránh đường, Tô Khinh phóng vọt vào phòng tắm như một làn khói.

Cậu vốc nước vỗ lên mặt mình, nhìn chính mình trong gương mà sững sờ cả người. Cậu nhóc trong gương xanh xao vàng vọt, hai mắt vô thần, vẻ mặt ảm đạm, nhìn cái bộ dạng này ầy à, người ta nói cậu không bị đá mới là kì quái.

Tô Khinh hít sâu một hơi, vùi mặt vào làn nước lạnh, tưởng tượng mình là một con cá. Nước lạnh khiến cho thần trí cậu tỉnh táo lại không ít, đại não rỉ sắt cũng hoạt động trở lại. Cậu nghĩ, về sau phải làm thế nào? Phải làm gì bây giờ?

Cuộc sống quá phức tạp, trước kia có người chiều chuộng cậu, để cậu tùy ý tiêu phí thanh xuân, hiện tại không còn ai cưng chiều, cho nên, cậu mê mang.

Con cá họ Tô thở ra bong bóng, thấy tiền đồ mới tấm tối làm sao. Cơ mà cảm xúc mờ mịt này qua đi rất nhanh, bởi vì chỉ một tẹo sau cậu đã không hít thở được nữa, đành phải ngẩng đầu lên, ra sức lau sạch mặt, xử lý qua loa cho mình một chút rồi xoay người đi ra ngoài.

Sau đó cậu chàng cứ đứng mãi ở cửa phòng tắm, không biết phải mở miệng báo cáo hay ăn nói thế nào, chỉ đành trông nấp ở đấy chờ người đàn ông kia lên tiếng.

Đối phương đang ngồi đầu giường lật xem một tờ tạp chí du lịch đã cũ, điều thuốc ngậm nơi khóe miệng vẫn chưa châm lên. Anh dường như không bao giờ thả lỏng, cho dù chỉ là tùy ý ngồi đó, nhưng tấm lưng vẫn thẳng tắp như một cây thương.

Là quân nhân sao?

Tô Khinh bắt giác cũng kìm lòng không được mà đứng thẳng lên, như thể tự thấy xấu hổ với bộ dạng bần nhão không trát nổi tường của mình.

Người đàn ông đứng lên, vẫy tay với cậu: “Đi thôi.” Dứt lời, nghĩ thế nào, lại thấy nếu cứ chẳng nói chẳng rằng thì cũng lúng túng, liền hỏi, “Cậu bao nhiêu tuổi? Vẫn là sinh viên phải không?”

Tô Khinh theo sau anh như người hầu nhỏ, cúi đầu nói: “Không phải, tốt nghiệp rồi.”

“Ồ, nhìn không giống.”

Người đàn ông nói xong câu nhận xét của mình thì không lên tiếng nữa, hai người lại chìm vào yên lặng. Tô Khinh tâm sự nặng nề, tuy rằng vừa mới ngủ một đêm với một người đàn ông xa lạ, nhưng lại không có tâm tình gì mà nói chuyện với anh. Đối phương nhìn cậu, thấy trên người cậu nhóc này chỉ mặc mỗi cái áo lông dê, áo khoác cũng không có, phỏng chừng là không biết đã quăng đi đâu mất rồi. Anh cởi áo khoác ngoài của mình ra, đưa cho cậu.

Tô Khinh ngẩn người, một hồi lâu mới ngượng ngùng nhận lấy: “VẬY... Tôi làm sao trả lại cho anh được? Hay là anh cho tôi địa chỉ...”

Người đàn ông nói: “Địa chỉ của tôi không thể tùy tiện cho người khác được.”

“À...” Tô Khinh ngắc ngứ ngậm miệng.

Người đàn ông đi vào nhà ăn khách sạn, khi đẩy cửa thì hơi khựng lại một chút, bỗng nhiên nói: “Tôi họ Hồ, Hồ Bất Quy, về sau nếu có cơ hội gặp lại thì nói sau.”

Tô Khinh khai tên mình ra như đọc báo cáo, cơ mà người ta chỉ gật đầu lãnh đạm một cái, rồi tùy tiện tìm một cái bàn, ngồi xuống.

Tô Khinh quen lười nhác, làm việc luôn rầy rà, đánh cái rắm cũng lâu hơn người ta hai nhịp. Hồ Bất Quy hỏi cậu ăn cái gì, cậu cầm quyển menu đơn giản ngồi ngẫm hết nguyên nửa tiếng đồng hồ. Cũng may ông anh họ Hồ này có tính nhẫn nại siêu tốt, anh không giục cậu, chỉ châm một điếu thuốc chờ ở đối diện, trước sau như một quán triệt nguyên tắc ngồi yên như tượng.

Bữa sáng được bưng lên rất nhanh, Hồ Bất Quy ăn uống theo phong cách vô cùng dửng dưng mãnh như gió cuốn mây tan, sau khi nhanh chóng kết thúc chiến dịch thì lau miệng hoàn thành công việc, lại tiếp tục ngậm điếu thuốc của mình, đợi Tô Khinh vừa húp cháo vừa đếm từng hạt gạo. Trên khuôn mặt anh không có biểu cảm gì, cũng chẳng nói chẳng rằng, tựa như không phải anh đang ngồi trong nhà ăn, mà là đang đợi xe buýt ở ven đường vậy.

Lúc đầu Tô Khinh thấy khí thế của người này quá mạnh mẽ tạo cho cậu chút áp lực, thế nhưng vừa vực đầu vào ăn thì cũng quên bống luôn chuyện này, hết sức chuyên chú mà thất thần.

Mất tròn nửa tiếng mới gọi được hồn về, cậu tự nghĩ cũng thấy xấu hổ, cầm đũa chọc chọc bát cháo còn non nữa, cuối cùng bưng thẳng lên miệng dốc ừng ực.

Hồ Bất Quy nhìn cái bát đã thấy đáy của cậu, liền hỏi: “Ăn xong chưa? Xong rồi thì về thôi, sau này...”

Anh nói đến đó thì dừng lời, vốn muốn dẫn dò là “Sau này chú ý một chút, đừng có bạ ai cũng theo, còn trẻ nên học hành mới tốt.” Cơ mà nói thế cứ thấy mình đã được lợi còn khoe mẽ, rất không lịch sự, cho nên lại nuốt về mà cứng ngắt tiếp một câu: “Về sau uống ít rượu một chút, hỏng việc.”

Tô Khinh ăn uống no đủ, cũng tỉnh táo hẳn. Lúc này cậu hồi thần đáp lời một tiếng, còn bắt chuyện: “Đại ca nhậm chức ở đâu vậy? Thường xuyên rèn luyện phải không?”

Hồ Bất Quy đứng lên, tấm thân thẳng như cán bút đi lên phía trước: “Xem như thuộc chính phủ.”

Tô Khinh hít hít mũi, hình như cảm lạnh rồi. Cậu nghĩ bụng, làm việc cho chính phủ, bảo sao phải chú ý vấn đề hình tượng khổ sở mà không dám come out, bèn hỏi: “Bình thường anh hay vào quán bar đó không? Trước giờ tôi chưa gặp anh lần nào thì phải.”

Hồ Bất Quy gơ tay vẫy một chiếc taxi: “Thi thoảng, không có thời gian... Cậu đi đâu? Tiện đường tôi tiễn cậu một đoạn.”

Nghe anh hỏi như vậy, Tô Khinh sửng sốt một chút, cậu cũng không biết bây giờ mình phải đi nơi nào. Có ý muốn về quán bar tiếp tục sa sút, cơ mà sờ sờ trong túi quần hình như không còn đủ tiền, đành phải từ bỏ, báo ra địa chỉ chỗ ở trước mắt: “Thành Nam...”

Vừa nói được hai chữ, Tô Khinh đã ngừng bật ____ Cậu vốn đứng ở ngay sau lưng Hồ Bất Quy, cách anh không tới nửa mét. Giấy trước còn thấy người đàn ông kia vừa thò tay mở cửa xe vừa quay đầu nói chuyện với mình, giây sau đã chẳng thấy tăm hơi người đâu cả.

Thực sự là biến mất ngay trước mắt!

Tô Khinh ghen hòng trần trời đứng đó ngây ngốc nhìn cửa xe mở được một nửa, cứ nghĩ là mình hoa mắt. Ngay sau đó, cậu bị một người dùng sức rất mạnh đè chặt lấy, nhét thẳng vào ghế phó lái trên taxi. Hồ Bất Quy chẳng biết đã di chuyển đến bên cạnh cậu từ khi nào. Anh hạ giọng nói một câu lạnh băng: “Lập tức rời khỏi đây, đừng rêu rao ra ngoài.”

Rồi đóng cửa xe lại đánh rầm một tiếng.

Chiều Càn Khôn Đại Na Di này quá nhanh, cho nên bác tài không phát hiện ra có gì kì lạ, còn vui cười xởi lởi mà hỏi cậu: “Này nhóc, đi đâu thế?”

Tô Khinh một mặt thuận miệng nói địa chỉ, một mặt quay đầu nhìn quanh, chỉ trong chớp mắt, bên cửa khách sạn cứ nhiên không thấy bóng dáng Hồ Bất Quy đâu nữa.

Quái quỷ...

Lúc này, bác tài vô ý nhìn cậu một cái, rồi kêu lên “Ai nha”: “Cố cậu nhóc sao thế kia? Đó là máu à? Có cần đi bệnh viện không hả?”

Tô Khinh bấy giờ mới thấy phần gáy bị Hồ Bất Quy tóm vào ban nãy vừa lạnh vừa dính, đưa tay lên sờ, lại sờ thấy một vết máu.

Máu của ai? Người đàn ông kia sao? Sáng sớm nay lúc ăn điểm tâm tay anh ta vẫn còn lạnh lặn... Tô Khinh rung mình một cái, nghĩ đến vừa rồi đang yên đang lành anh ta đột nhiên nhét mình vào xe, chẳng lẽ gặp phải phần tử khủng bố đánh lén? Có súng giảm thanh?

Hay là cái tên Hồ Bất Quy tự xưng làm việc cho chính phủ này chính là một phần tử khủng bố? Làm việc cho chính phủ... Chính phủ nào mới được? Đừng có bảo là Taliban nhá?

Biết thuận di [3] này, đã thế còn không dám để lộ địa chỉ... Trên người lại có nhiều sẹo như thế...

[3. Thuần di: di chuyển tức thời]

Đủ loại dấu hiệu khả nghi liên kết lại với nhau, trong cái đầu có trí tưởng tượng phong phú của cậu chàng Tô Khinh rảnh rỗi đọc toàn tiểu thuyết ngựa đực trên mạng tổng kết ra bao nhiêu là khả năng có thể xảy ra. Cuối cùng chỉ xác định được đúng một việc, câu chuyện bi thiết về thanh niên thất tình suy sụp say rượu chơi tình một đêm, hình như đã biến thành kịch bản ám sát giữa đường khủng bố đáng sợ mất tiêu rồi.

Cậu không nói gì, bác tài nhìn thẳng nhỏ bê tha bết bát, nghĩ bụng người trẻ tuổi thời nay đúng là chả ra gì, học hành đàng hoàng, làm việc chính đáng chẳng tốt lắm sao, cứ phải chơi bởi lêu lổng đánh đấm du côn là thế nào. Bác tài không muốn chọc phải phiền toái, liền ngậm miệng, lái xe nhanh như điện chớp tiễn Tô Khinh về thẳng nhà.

Tô Khinh choáng váng mơ hồ đẩy cửa vào nhà, vừa lần tìm chìa khóa, vừa vô thức đặt tay lên nắm cửa, đẩy một cái, không ngờ cửa lại mở.

Cậu sợ đến dựng tóc gáy, bụng nghĩ tình huống gì thế này? Vừa mới lên giường với một tên đàn ông có nguy cơ là phần tử khủng bố xong, về đến nhà còn gặp cả cướp đột nhập nữa hả?

Tô Khinh lần mò sờ di động, định gọi điện báo nguy trước, nhưng mà sờ xong mới phát hiện ra điện thoại và áo khoác vứt hết ở chỗ Quách Cự Lâm rồi, thực sự là người đã xui xẻo thì uống nước cũng mắc răng mà.

Vì thế cậu lặng lẽ lù ra ngoài, mình là một nhóc trạch nam vai không thể gánh tay không thể xách, không có bản lĩnh đấu trí đấu dũng với người ta. Tuy rằng cuộc sống đang rối linh tinh beng, tiền đồ âm u mờ mịt, cơ mà cậu không có ý định buông tay mọi chuyện đầu thai lần nữa đâu.

Bỗng nhiên, một bóng đen chắn ngay trước mặt Tô Khinh, cậu phanh kít lại, thiếu chút nữa đã đâm đầu vào người đối phương rồi. Cậu kinh hãi nhìn người anh em mặc đồ đen đeo kính râm trước mắt. Đối phương cao khoảng 1m90, bộ dạng hung thần ác sát, cánh tay còn thô hơn cả cái eo người bình thường. Điểm chết người chính là, trong tay gã vác một thứ không xác định. Yết hầu Tô Khinh gian nan di động một chút, dù chưa thấy thứ đồ cao cấp thế này bao giờ, nhưng cậu thấy cái không xác định kia, đến tám chín phần mười là một khẩu súng.

Người anh em nhìn qua thấy từng tế bào đều cường điệu “Tao là kẻ cướp” này lại còn nhe răng ra cười với cậu, cất giọng khàn khàn nói: “Chờ mày nửa ngày rồi.”

Tô Khinh hít sâu một hơi, dồn khí đan điền, banh cổ họng gào toáng lên: “Bớ người ta! Cháy nhà rồi!”

Thầy cô giáo dạy cả rồi, đầu năm nay gặp cướp không được hô kẻ cướp, chả ai người ta quan tâm đâu, nhất định phải hô lên là cháy nhà, đặc biệt ở trong khu chung cư, tầng trên tầng dưới biết bao nhiêu là người.

Cậu vừa gào lên, vừa chớp lấy cơ hội anh giai kẻ cướp thò tay muốn tóm mình mà chạy biến ra ngoài hành lang. Ngay lúc ấy, từ đằng sau cậu vươn ra một đôi tay, một tay bịt miệng cậu, một tay bóp chặt cổ. Tô Khinh giật mình, cảm thấy động mạch chủ của mình dán lên cái gì lạnh ngắt. Cậu lập tức đứng yên, thở cũng không dám thở mạnh, con người đảo tới đảo lui, trong đầu rối như một nồi cháo.

Chẳng qua thời gian để cho cậu hằm cháo trong đầu cũng không kéo dài, vì ngay sau đó, chẳng hiểu sao trước mắt cậu tối đen, không còn biết gì nữa.

Kẻ đánh ngắt Tô Khinh có vóc người cao lớn. Hắn đeo một cặp kính mắt thoát hào hoa phong nhã, không giống Người Nhện cũng chẳng phải Siêu Nhân, thế mà lại có thể dễ dàng xách Tô Khinh lên như xách một con chó. Ánh mắt hắn lạnh lùng quét qua người cậu một vòng, sau đó ném người vào tay ông anh đen sì kia, nói ngắn gọn: “Người trong tòa nhà này sẽ tỉnh lại trong ba mươi giây nữa, mang cậu ta theo, chúng ta đi.”

3. Chương 3: Tiểu Khôi

Sau khi Tô Khinh bị hai tên kẻ cướp chả biết là cư dân hành tinh nào khiêng đi, cánh cửa nhà cậu vốn không đóng kín, lại bị phần tử không xác định đẩy ra lần nữa. Người mở cửa là một thanh niên rất linh hoạt. Cậu ta mặc một chiếc áo jacket, khóa kéo mở rộng, để lộ hình dáng hai khẩu súng trên thắt lưng như ẩn như hiện.

Đằng sau thanh niên còn có một cô gái, dáng người rất cao, buộc tóc đuôi ngựa.

Cửa vốn mở sẵn, đẩy nhẹ một cái đã tung ra, trong nhà không một bóng người. Thanh niên rút súng ra, làm dấu tay với cô gái nọ, hai người một trước một sau đi vào, tìm kiếm một hồi, không có ai.

Thanh niên chau mày nói với chiếc đồng hồ trên cổ tay: “Đội trưởng Hồ, em với Tần Lạc đến rồi, không có ai cả, cửa không khóa.”

Một lát sau, trong “Đồng hồ” truyền ra giọng nói của Hồ Bất Quy: “Đã biết.”

Hai người lại yên lặng lui ra ngoài.

=====

Tô Khinh tỉnh lại, vừa mở mắt đã thấy xung quanh trắng toát. Cậu sững sờ một chút, giật bắn cả mình_____nghĩ chắc mình bị người ta bắt cóc rồi. Kẻ bắt cóc ném cậu trong một gian phòng không có cửa sổ, không trói cậu lại. Cậu vừa cúi đầu, thấy quần áo trên người không thiếu cái nào, sờ sờ túi quần, ba mươi hai đồng năm xu trong ấy cũng còn nguyên.

Tô Khinh khịt khịt mũi_____Quả nhiên vẫn là cảm lạnh. Cậu đứng lên, nuốt nước bọt đánh ực một cái, bí quá hóa liều bắt đầu đếm cừu, giống như chiêu này chẳng những giúp thôi miên mà còn có thể làm cho con người ta trấn định lại.

Nói đùa, có tác dụng thật chứ chẳng chơi, lúc Tô Khinh đếm đến ba mươi tám, não bộ đã lâu không làm việc của cậu rốt cuộc đã gắng gượng nhật về chút chức trách của mình. Cậu phát huy vượt trên tiêu chuẩn trong khốn cảnh, nhịn kinh hoảng xuống, cân nhắc tình huống của mình.

Bỗng nhiên, trên đỉnh đầu truyền tới một chút động tĩnh, Tô Khinh ngẩng cổ trông thấy một chiếc máy theo dõi gắn trên góc tường, nó xoay tới xoay lui theo từng bước đi của cậu trong căn phòng nhỏ như hình với bóng, y hệt một đôi mắt giấu trong bóng tối.

Tô Khinh thanh thanh cổ họng, đứng thẳng trước máy theo dõi, hai tay chắp sau lưng, nở một nụ cười, thành khẩn nói: “Các đại ca à, tôi chỉ là một thanh niên không có việc làm, không nhà, không nghề, chưa hề phạm pháp, không trốn thuế cũng không buôn lậu, ngay cả đánh nhau cũng đã là chuyện của ba bốn năm trước rồi... Đương nhiên, càng không có quan hệ gì với công an cảnh sát...”

Tô Khinh nghĩ, mặc kệ kẻ bắt cóc là ai, trước hết phải phải sạch quan hệ giữa hai bên đã, chút thông minh ấy cậu vẫn còn thừa. Cậu cứ căng thẳng lên là nói rõ nhiều, như thế nói chuyện liên hồi có thể chữa khỏi chuột rút bắp chân mà tiếp tục đông dài: “Thế... Ngài xem, trong chuyện này có phải có hiểu lầm gì rồi không? Tôi cam đoan, bất luận là vị đại ca đánh ngất tôi hay người anh em đeo kính đen tôi đều không nhìn rõ hình dạng tròn méo như nào, cho dù có thấy cũng sẽ không rêu rao ra ngoài, ngài nhìn ánh mắt chân thành của tôi nè!”

Cậu còn vừa nói vừa dí mặt vào máy theo dõi, nó không có công năng khuếch đại âm thanh, chỉ lạnh băng nhìn chòng chọc vào cậu.

Tô Khinh vò vò tóc, vắt óc suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên ngộ ra chân lý: “À... Không phải là vì ông bố tôi đẩy chứ? Ai nha, thế thì ngài sai lầm mười phần rồi, bố tôi có vài đồng tiền bản, cơ mà sớm đã không có quan hệ gì với tôi nữa rồi. Ông già đoạn tuyệt quan hệ cha con với tôi gần hai năm nay, ông bảo cho dù tôi có chết đuối chân ra đây cũng chẳng thêm khóc nửa giọt nước mắt cho tôi đâu. Ngài bắt cóc tôi đòi tiền chuộc của ông là vô dụng, ông còn ước gì có người thanh lý môn hộ giúp mình kia kia_____À, đương nhiên, ý tôi không phải là muốn ngài...”

Tô Khinh lăm lăm được đến đây thì ngưng bật, bởi vì cánh cửa của phòng giam nho nhỏ đã mở ra, hai người đàn ông một trước một sau đi tới.

Đi trước là một người đàn ông trung niên mặc Tây trang, mặt chữ điền, mắt tam giác, lúc nhìn người khác cực kỳ hung dữ, đằng sau gã là một người khác đeo kính mắt, có vẻ nhã nhặn.

Tô Khinh ngơ người, mãi sau mới phản ứng lại được, hai vị này chắc chắn là hai đại ca kẻ cướp rồi.

Cái bộ não nhồi nhét quá nhiều phim cảnh sát xã hội đen Hồng Kông lập tức tổng kết ra một câu ____Xong rồi, bọn họ không bị mất mình, bình thường kết cục của những người xui xẻo thấy được bộ mặt thật của kẻ bắt cóc chỉ có một mà thôi, bị diệt khẩu.

Sau đó Tô Khinh hành động theo bản năng, cậu che kín mắt, quay vội đi: “Tôi không nhìn thấy gì hết, ha ha, mắt của tôi có chút vấn đề, vừa thấy ánh sáng mạnh là chảy nước giàn giụa, ai nha tôi rơi lệ đầy mặt rồi này, bộ dạng ngài thế nào tôi hoàn toàn không nhìn thấy đâu.”

Người đàn ông đeo kính bật cười như có gì vui vẻ lắm, khi hắn cười rộ lên lại càng không giống người xấu, ngoại hình vừa tao nhã lại vừa linh hoạt như một giảng viên trẻ tuổi. Ngược lại vị mặt chữ điền đứng cạnh hừ lạnh một tiếng, mở cái miệng vàng: “Ngoan ngoan một chút, hỏi cái gì nói cái đó, dám nói lời vô nghĩa ông làm thịt mày.”

Tô Khinh gật đầu như già tở: “Vâng vâng vâng, ngài định đoạt.”

“Mày có quan hệ gì với Hồ Lang, lại có quan hệ gì với lũ cẩu tạp chủng trong đội Quy Linh [4]?”

[4. Quy Linh = quay về số 0 = quay về nguyên điểm]

Tô Khinh bụm mặt không dám buông tay, vừa nghe xong đã thấy choáng váng: “Đại, đại ca, ngài nói ai? Đội nào?”

Người đàn ông đeo kính nhẹ nhàng đẩy gọng kính của mình, kiên nhẫn hỏi: “Sáng sớm hôm nay, người đàn ông cùng cậu đi ra khỏi khách sạn, còn mở cửa xe cho cậu ấy, là gì của cậu?”

Tô Khinh thốt ra: “Đậu xanh, không đến mức ấy chứ, tìm tình một đêm trong quán bar cũng gặp xui xẻo? Tôi... Tôi với cái tên kia, cái tên Hồ Bất Quy kia, chẳng có quan hệ gì hết, thật đó, ngài nhìn ánh mắt chân thành của tôi nè!”

Cậu kích động quên cả che mắt, thả búng hai tay xuống, đến lúc thấy vẻ mặt như cười như không của vị đeo kính kia thì trong lòng lạnh ngắt, lại vội che lên: “Hai mắt tôi đều cận hơn ngàn độ, đã quên mang kính, còn có bệnh tăng nhãn áp, không dùng được đâu, ba vị có thể yên tâm mà.”

Để lấy được lòng tin của người ta, còn cố ý nói sai số lượng...

Người đàn ông mặt chữ điền cau mày: “Hồ Bất Quy?”

“Tám chín phần mười là tên giả.” Mắt kính nói, dứt lời cứ nhìn chăm chăm từ trên xuống dưới đánh giá Tô Khinh như có gì thú vị lắm.

Mặt chữ điền thấp giọng hỏi: “Nó nói bậy hay nói thật?”

“Thật đó mà đại ca, thật đến từng li từng tí ấy!” Tô Khinh kêu thảm thiết.

Mắt kính nhìn cậu, chậm rãi nhận định: “Hắn là thật, ít nhất từ mặt cảm xúc, tôi không thấy có chút dấu hiệu dối trá nào.”

Người đàn ông mặt chữ điền thoát nhìn tâm tình cực kì không tốt, gã mắng nhỏ một câu: “Nương, thật vất vả mới tía được một mình Hồ Lang, lại để cho hắn phát hiện ra. Nói với họ Quế kia, lần tới mà còn dám dă thảo kinh xà, ông đây băm nó ra cho chó ăn đấy.”

Người đeo kính không tiếp lời, Tô Khinh đứng ở một bên nơm nớp lo sợ mà nghe, không dám thở mạnh tiếng nào, sợ vị đại ca kia chặt luôn mình ra nuôi chó. Hai chân cậu mềm nhũn như mì, miễn cưỡng lắm mới chống đỡ được sức nặng của cơ thể. Mặt chữ điền mắng xong một hồi cay độc thì chỉ vào Tô Khinh mà nói với tên đeo kính: “Vô dụng rồi, xử lý đi.”

Tô Khinh sợ đứng cả tim, lại thấy người đàn ông đeo kính ở bên cạnh cười khê, đi tới, nhắc cằm cậu lên, áp sát vào mà đánh giá. Ánh mắt kia cứ như đang đánh giá một con chó trong chợ chó con xem hàng tốt hay hàng kém, hắn nói: “Đừng nha, bắt được rồi thì đừng lãng phí, vừa lúc tôi với Tưởng Lam đều thiếu ‘Tiểu Khôi’, dùng cậu ta thử xem thế nào.”

Người đàn ông mặt chữ điền hừ lạnh một tiếng, miệng mắng thầm cái gì nghe như “đồng tính luyện ái chết tiệt”, sau đó buông thêm một câu: “Tùy chú mày.” Rồi xoay người ra ngoài.

Tô Khinh run cầm cập nói: “Đại đại đại đại ca, anh thả tôi đi mà, tôi tôi tôi cam đoan sẽ về xin ông già nhà mình, hậu tạ, hậu tạ anh... Bố, bố tôi là Tô...”

Người đàn ông đeo kính buông Tô Khinh ra, lùi về phía sau một chút, nhìn cậu kính hãi trượt từ trên tường xuống, run như cây sậy cuộn người lại thành một cục. Hắn ngắt lời cậu: “Trên thế giới, có 1/5 số người có khả năng biến thành ‘Tiểu Khôi’, nếu cậu biến thành ‘Tiểu Khôi’, lại có 50% khả năng có thể kết hợp với ta hoặc một trong số những đồng bạn của ta, nói cách khác, cậu có 10% cơ hội sống sót_____ Cậu thấy thế nào?”

Chưa nói đến cái gì gọi là “biến thành Tiểu Khôi”, Tô Khinh đã từng đánh bạc, cơ mà toàn đánh bằng tiền chứ đã bao giờ cược bằng mạng đâu. Cậu hoảng sợ trợn to hai mắt nhìn người đàn ông đang cười tủm tỉm, nửa chữ không nói nên lời.

Tên đàn ông đeo kính chậm rãi nói: “Đương nhiên, quyền quyết định là ở cậu, trước nay ta chưa bao giờ ép buộc người khác. Nếu như cậu không muốn, bây giờ ta giết cậu luôn, một tí là xong, sẽ không đau đớn lắm đâu.”

Cái tinh thần dân chủ này cũng khoan dung quá nhỉ, Tô Khinh nghĩ, chẳng lẽ hôm nay cứ thế này mà hi sinh anh dũng sao?

Người đàn ông đeo kính thấy cậu vẫn chẳng nói chẳng rằng, liền vươn ra một cánh tay lạnh lẽo, đặt lên cổ cậu, từ từ bóp chặt, hỏi lại lần nữa: “Cậu thấy thế nào?”

Thường nói, con người khi sắp chết có thể nhớ lại cả một đời, bàn tay của kẻ kia ngày một siết chặt, Tô Khinh dần dần bắt đầu có cảm giác hít thở không thông, thế nhưng trong đầu cậu lại vẫn trống rỗng. Chỉ có vài ba cảnh tượng như bố cậu chỉ trăn trăn mồm, mẹ cậu cứng chiều kéo con trai ra sau lưng, hoặc là đi theo một đám bạn xấu lẩn lộn trong khói thuốc mịt mờ, gây rối bốn phương làng xã, hoặc là vô tư vô tâm ở cùng một chỗ với Quách Cự Lâm, tất cả chúng nó đều như những hình cắt giấy đơn, lóe lên bất chợt rồi không còn tung tích.

Cậu nghĩ, một đời này của mình, thì ra sống đơn điệu như thế sao?

Trong lòng Tô Khinh bỗng nhiên tràn ngập bất cam. Cậu cố gắng hết sức nâng tay lên, bấu chặt lấy cánh tay đang bóp cổ mình, giọng nói nghèn nghẹn liều mạng phun ra ba chữ: “Tôi... đồng... ý... Khụ khụ khụ khụ!”

Người đàn ông thoáng nhếch khóe miệng, khoái trá buông Tô Khinh ra, nhìn cậu héo rũ trên mặt đất ho khan không ngừng, sau đó, hắn vỗ vai cậu: “Vậy thì đứng lên, đi theo ta.”

Tô Khinh nghiêng ngả lão đảo đứng lên, đi theo sau người đàn ông này. Tên đeo kính đó dường như hoàn toàn không hề lo lắng, thoải mái chìa lưng ra trước mặt Tô Khinh, hai tay đút trong túi áo, bước đi tiêu sái thư thả. Cổ họng Tô Khinh đau đớn bỏng rát, cậu nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, trong nháy mắt đó, lá gan theo ác ý lớn hẳn ra. Cậu âm thầm tính toán, nếu bây giờ mình bất ngờ nhào lên, hướng thẳng cái gáy của hắn mà...

Ai ngờ đúng lúc này, tên đàn ông đi phía trước đột nhiên dừng lại buông một câu: “Đừng nghĩ nữa, cho dù ta có đứng im mặc cho cậu giết, cậu cũng chẳng làm gì nổi ta đâu.”

Tô Khinh cả kinh, tức khắc mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm. Cậu nhớ tới quá trình quái lạ khi mình bị bắt cóc, nghĩ bụng đây không phải là thuật đọc ý nghĩ đó chứ? Bọn người này...có phải là người thật không?

Người đàn ông đeo kính lại quay lại cười với cậu: “Duy trì sự sợ hãi đối với kẻ mạnh hơn cậu, đây là một loại tâm tính rất tốt_____ Nếu cậu sống sót được, thì có thể cho ta biết tên cậu đấy.”

Hắn vừa cất lời, Tô Khinh bất chợt cảm thấy sau lưng lạnh ngắt. Cậu quay vụt đầu lại, chỉ thấy một người phụ nữ đã đuổi kịp ngay phía sau mình từ lúc nào. Đó là một người phụ nữ ngoại hình không tệ, nhưng đôi mắt lại giống như rắn độc, cứ nhìn cậu chòng chọc.

Cổ Tô Khinh cứng còng như gỗ, bước chân không tự chủ được đi theo người đàn ông đeo kính về phía trước, cái cổ lại vẫn duy trì tư thế đáng cười, chỉ biết lắc lư ngày ngốc nhìn đăm đăm vào vị đại tỷ chẳng biết ở đâu ra mà đi đường không tiếng động này.

Má ơi... Đây vẫn còn là Địa Cầu sao?

Người phụ nữ hỏi: “Đây là ‘Tiểu Khôi’ mới à?”

Người đàn ông đeo kính nói: “Còn không biết có thành công hay không.”

Người phụ nữ bĩu môi, hơi bất mãn nói: “Tôi không cần nó, vừa nhìn đã biết là một thằng ranh vô dụng gan còn bé hơn thỏ, chất lượng quá kém.”

Vị đàn anh mắt kính nhẹ nhàng an ủi: “Cô cố chịu đi, gần đây lũ linh cẩu đội Quy Linh hoạt động rất mạnh, thời gian của lần ‘Thịnh yển’ tiếp theo sắp đến rồi, bên người chung quy không thể thiếu ‘Tiểu Khôi’ được. Đừng có xoi mói quá thế, nghe nói ‘Tiểu Khôi’ của cô hôm trước vừa chết mất một, trong tay bây giờ chỉ còn lại một phải không?”

Người phụ nữ hừ một tiếng, không nói gì.

Tô Khinh cảm thấy câu nói kia giống giống kiểu “Sắp phải vào núi săn thú rồi, bên người chung quy không thể thiếu chó săn, cô đừng có bắt bẻ thế, hôm trước vừa chết một con, hiện tại không phải chỉ còn lại có một con à?”.

Tức thì da gà phía trước phía sau đua nhau nhảy ra.

Tên đeo kính dừng lại ở trước cửa một căn phòng, tóm lấy gáy Tô Khinh, đẩy cậu vào bên trong: “Cậu có sống được hay không, phải xem quyết định của nó.”

Tô Khinh ngẩng đầu, đang đứng trong phòng là mấy người mặc áo blouse trắng sắc mặt lạnh te, chính giữa đặt một cái đài ngoại hình dữ tợn. Một blouse trắng đeo khẩu trang, nhìn nhìn Tô Khinh, chỉ vào vị trí trung tâm của dụng cụ: “Là cậu phải không? Nằm lên đó.”

Tô Khinh nuốt nước miếng đánh ực, dịch dịch bước chân, nhích từng tí một đi qua chỗ kia. Cậu nhìn những thiết bị lạnh băng kia, lại mờ mịt ngẩng đầu lên. Người phụ nữ mất hết kiên nhẫn, không biết dùng phương pháp nào, cô ta xoẹt một cái đã biến thành một cái bóng mờ, vừa còn đứng ở cửa, thoắt cái đã vọt đến trước mặt Tô Khinh, dùng một tay nhắc bổng cậu lên, ném vào trên thiết bị.

Tô Khinh chỉ cảm thấy đầu óc đảo lộn, cái gáy đập vào cái gối kim loại nghe coong một tiếng, bên tai vang lên ong ong, tay chân cậu lạnh ngắt, không biết mình sẽ gặp phải chuyện gì.

Ngay sau đó dưới lòng bàn chân truyền đến cảm giác tê dại, Tô Khinh còn chưa tới kịp nhận ra đó là cái gì, thì toàn bộ thân thể đã đau nhức như bị điện giật, cậu khẩn giọng kêu lên thảm thiết.

4. Chương 4: Nổ Tung Đầu

Tô Khinh cảm thấy cả người như bị xé thành mấy mảnh, đau đớn qua đi, cậu bắt đầu chết lặng. Xung quanh trắng xóa, cậu liều mạng mở to hai mắt, mơ hồ thấy người đàn ông đeo kính khoanh tay trước ngực, vẻ mặt hờ hững nhìn mình, nói chuyện với người phụ nữ bên cạnh.

Trong khoảnh khắc đó, Tô Khinh nghĩ mình sẽ chết. Cậu thấy mình đứng lên, lơ lửng giữa không trung, như thể tất cả xung quanh đều không còn quan hệ gì với bản thân nữa. Trong lòng dấy lên một thứ cảm xúc vừa thờ ơ, vừa khó gọi tên.

Thằng cha bốn mắt khôn nạn kia bảo có 1/5 số người có thể biến thành cái thứ “Tiểu Khôi” khi gió gì đó, Tô Khinh thậm chí còn nhàn hạ để trí tưởng tượng bay xa, 20%... Đời này của cậu bất luận là kì thi to kiểm tra bé, đến thi thể dục cũng tính luôn, chưa bao giờ đạt được kết quả trong giới hạn 20% đứng đầu cả.

Trong cái chết lặng đến sau đau nhức, Tô Khinh mặc cho tinh thần của mình bay bổng không giới hạn, bỗng nhiên muốn khóc lên.

Chẳng hiểu sao, cậu lại nhớ tới ông bố thích khoác Armani ngoài bộ đồng xuân rách nhà mình, ông kiếm nhiều tiền như vậy, nhưng luôn tiết kiệm không tiêu, ai cũng bảo ông là đồ giàu xổi.

Tô Khinh ở sau lưng nghe được. Năm ấy cậu còn rất nhỏ, nghiêng nghiêng ngả ngả được ông dẫn ra ngoài khoe khoang, đưa đến một buổi tiệc rượu. Ông nói đây là con trai tôi, là tiểu Kim Đồng nhà chúng tôi.

Trên đường, Tô Kinh ham chơi, đi lạc khỏi bố một lúc, liền nghe thấy mấy ông chú bà dì trước mặt thì gọi “Chủ tịch Tô”, sau lưng lại khinh thường nói “Có bao nhiêu tiền cũng vẫn là đồ nhà quê dùng bao tải bọc tiền, biết kiếm mà không biết tiêu, chả có tí phẩm vị nào cả, bộ dạng có đẹp mấy cũng là bên ngoài Kim Đồng, bên trong thối nát.”

Những lời này để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Tô Kinh bé nhỏ. Tô Kinh nhớ lại, hình như là bắt đầu từ khi đó, cậu đặt ra mục tiêu vĩ đại là nhất định phải học được cách “tiêu tiền”, như thể học được nó, thì cậu sẽ không phải là “con trai của đồ giàu xổi”, không có “phẩm vị quê mùa” nữa.

Thế nhưng Tô Kinh học được bản lĩnh tiêu tiền, phẩm vị lại không có mấy may. Cậu nghiêm túc thành thật học nhiều năm như thế, lại vẫn không thoát khỏi cái mác “con trai của đồ giàu xổi” cay nghiệt và nhục nhã. Người khác tiêu tiền là thú vui tao nhã, cậu tiêu tiền chính là táng gia bại sản. Tô Kinh suy nghĩ lâu lắm, vẫn không hiểu rõ, rốt cuộc là vì cái gì.

Sau đó, cậu không rõ vì sao lại nhớ tới một lần không học hành đằng hoàng mà đi cùng một vài thanh niên đến sàn chơi thuốc. Lần đầu tiên không cảm nhận được cái gọi là lằng lằng phê phê trong truyền thuyết, mà phản ứng phụ lại lớn cực kì, mãi sau trên đường về còn dựng tường tứ tung, nôn thốc nôn tháo. Bố cậu bắt được, tát cho hai cái nhớ đời, mặt sưng như cái bánh bao, cả tuần không dám ra ngoài.

Tô Kinh khi ấy nhảy dựng lên phản kháng, thế nhưng liếc mắt lại thấy những nếp nhăn trên mặt Tô Thừa Đức. Chúng nó sâu như vậy, sâu như thể bị dao khắc xuống từng ngày từng ngày. Không biết lúc đó cậu nghĩ đến cái gì, nhưng chung quy không bao giờ chạm đến những thứ thuốc đó nữa.

Lúc này, Tô Kinh ý thức mơ hồ, thâm tâm không ức chế được mà trào lên một ý nghĩ____ Đó là bố mình, ông ấy già đi.

Đó là bố của mình____ Cậu nghĩ, cậu đã mấy năm rồi không về nhà. Đứa con trai đoạn tuyệt quan hệ với ông, đời này cứ như thế mà thần không biết quỷ không hay kết thúc ở một nơi không ai biết đến, cả thi thể cũng tìm không được. Mấy năm sau, có lẽ ông càng già đi, trong lòng mềm xuống, sẽ hối hận khi đó nổi trận lôi đình cãi nhau với con trai, muốn tìm cốt nhục của mình về, an hưởng mấy năm hạnh phúc, nói không chừng phải đến lúc đó, ông mới phát hiện, nó đã không còn nữa rồi.

Biến mất khỏi thế gian.

Những kí ức thuở nhỏ mơ hồ không rõ dường như bị cái gì kích thích, bắt đầu thức tỉnh khỏi giấc ngủ sâu trong tầng tầng ý thức, từng chuyện từng chuyện đều hiện lên rõ ràng trước mắt. Tô Kinh chợt nhớ tới mới trước đây, Tô Thừa Đức công kênh cậu trên cổ, vác cậu chơi cưỡi ngựa trong sân, nhớ tới năm ấy mẹ cậu qua đời, Tô Thừa Đức hai mắt đỏ au, cả đêm không ngủ, hút chẳng biết bao nhiêu là thuốc, sau đó ông ngồi trọn đêm bên đầu giường cậu, nói với cậu rằng: “Không sao cả, không còn mẹ, ba thương con.”

Quách Cự Lâm là cái thá gì...

Tô Kinh cảm thấy lòng mình bị đục ra một cái hố rất sâu, tất cả cảm xúc đều chảy qua đó hết, chỉ còn lại duy nhất nỗi bi thương không thể thổ lộ, không thể nghĩ suy, không chỗ nào không có.

Nỗi bi thương kia quá mức to lớn, giống như một tấm lưới che trời phủ đất, cuốn cả người cậu vào trong. Sau đó đau đớn không còn, chết lặng cũng biến mất, Tô Kinh lại cảm giác được tứ chi, cùng với thiết bị lạnh băng dưới thân thể mình.

Tầm mắt của cậu vẫn mờ mịt như cũ, nháy mắt sau, một dòng nước mắt lạnh lẽo chảy dài theo khóe mắt.

Một blouse trắng đeo khẩu trang đi tới, không chút khách khí cởi áo của Tô Kinh ra. Cậu ngẩn ngơ ngồi dậy theo tay hắn, còn chưa phục hồi tinh thần. Cúi đầu nhìn xuống theo ngón tay của blouse, cậu thấy ở vị trí dưới xương quai xanh của mình một chút, có một dấu hiệu hình bán nguyệt màu xám, bên trên hiện lên hoa văn phức tạp, tựa hồ còn biết lưu động.

Blouse trắng lạnh lùng tuyên bố: “Là Lam ẩn phụ trợ hình thái 2 hiếm thấy.”

Người phụ nữ tựa cửa xì một tiếng, đứng thẳng người lên, đẩy cửa ra ngoài: “Không thú vị, không phải của tôi.”

Người đàn ông đeo kính dường như có chút ngoài ý muốn. Hắn tươi cười đi tới, cúi xuống nhìn Tô Khinh, vươn tay nhẹ nhàng lau sạch nước mắt trên mặt cậu: “Xem ra cậu và ta rất có duyên với nhau đây_____ Tên gì?”

“...Tô Khinh.”

“Tô Khinh, dễ nghe lắm.” Hắn kéo cậu dậy, “Ta là Trần Lâm, cậu nhớ kỹ, từ nay về sau cậu chính là ‘Tiểu Khôi’ của ta, đi theo ta.”

Tô Khinh đứng lên, tay chân vẫn còn có chút không chịu nghe lời. Cậu lắc đầu một chút, suýt nữa thì nằm rạp xuống đất. Lúc bấy giờ đầu óc hỗn loạn mới hồi phục được đôi chút, cậu nơm nớp lo sợ đi theo Trần Lâm, lại đưa tay sờ sờ ấn kí dưới xương quai xanh theo phản xạ. Liên kết một chút với cảnh ngộ của nhân vật lưu manh phao hôi trong tiểu thuyết ngựa đực, cậu lo lắng hỏi: “...Đại ca, ngài có thể nói thật cho tôi biết không... Tôi bây giờ... còn là người chứ?”

Trần Lâm không quay đầu, chỉ hỏi: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Tuy hiện tại Tô Khinh trước mắt tối đen, trong lòng mờ mịt, thế nhưng cậu bước đi sau Trần Lâm theo bản năng lại vẫn cẩn thận duy trì khoảng cách bốn năm bước chân. Cậu luôn có cảm giác cái người tên Trần Lâm này ngoài mặt hào hoa phong nhã, với ai cũng nói nói cười cười, song kì thật lại rất nguy hiểm.

Người này có một đôi tay như tay đánh đàn, vừa thon vừa dài, thế nhưng có thể cắt đứt cổ người khác chỉ trong chớp mắt_____ Tô Khinh nghĩ đến đây thì cứng ngắc xoay xoay cái cổ của mình, vẫn còn sợ hãi.

Cậu lưu tâm theo dõi tình trạng của mình, rõ ràng có chỗ nào đó không giống trước kia, cơ mà nghĩ đi nghĩ lại vẫn không thấy gì thay đổi. Cúi đầu xuống nhìn nhìn, cũng không thấy thiếu một cánh tay hay thừa ra cái đuôi, chỉ trừ một hình xăm biết cựa.

Tô Khinh nhân lúc xung quanh không người, nhấc cái áo của mình lên một chút, nhòm vào bên trong. Một lát sau, cậu chà mặt mày đưa đám xác định không phải là mình hoa mắt, hoa văn trên hình xăm kia thực sự cực kỳ quái. Cậu nghĩ bụng, cái lũ bác học điên kia sẽ không cấy cái gì quái quỷ vào người mình đấy chứ?

Cậu nhìn chằm chằm cái gáy Trần Lâm trước mặt, tập trung dũng khí, mở miệng hỏi: “Này... Đại ca, vừa rồi người kia nói Lam ẩn phụ trợ hình thái 2, là có ý gì?”

Trần Lâm nói: “Chính là một loại ‘Tiểu Khôi’.”

“À...” Tô Khinh lên tiếng theo thói quen giả vờ hiểu biết, sau đó nghĩ nghĩ một chút, không đúng nha, Tiểu Khôi lại là cái quái gì? Chuyện này liên quan đến cái mạng nhỏ của mình, phải hỏi cho rõ, vì thế lại hỏi tiếp.

Trần Lâm trầm mặc một lát, trả lời: “Chính là cách gọi chung của Lam ẩn phụ trợ.”

“...”

Nếu Tô Khinh đã học qua môn Logic Hình Thức thì sẽ biết cách nói này của Trần Lâm chính là “Định nghĩa Tuần Hoàn”. Cơ mà là một thằng phá gia chi tử quán triệt đến cùng nguyên tắc không học vấn không nghề nghiệp, trong đầu cậu chỉ có hai chữ_____ “Vô nghĩa”, đương nhiên, cho thêm lá gan nữa cậu cũng không dám nói ra câu này trước mặt Trần Lâm.

Có điều không nói ra cũng không gây trở ngại cho việc người ta vẫn biết, Trần Lâm kia chả biết là loại yêu quái gì, hình như thực sự biết thuật đọc tâm. Hắn dừng bước, quay đầu lại, nhìn vào mắt Tô Khinh, băng quơ hỏi: “Cậu không hài lòng với cách giải thích của ta?”

Tô Khinh lắc đầu đến mức sắp rụng cả ra, Trần Lâm nhếch khóe miệng, nhìn thêm một chút rồi lại tiếp tục đi về phía trước. Tô Khinh để ý thấy có vẻ bọn họ đang ở trong một căn cứ cực lớn, nhìn ra xa xa là một cánh rừng rậm bạt ngàn, hẳn là do người trồng nên, vô cùng ẩn mật.

Cậu lại xoay xoay đầu, thấy ở một hướng khác, người đàn ông mặt chữ điền kêu gào muốn “xử lý nó” ban nãy đang kéo một sợi xích dài đi qua. Đầu kia của sợi xích trói một người, là nữ, nhìn không ra tuổi tác. Về mặt cô ta đỡ đỡ, hai mắt đại ra không biết đang nhìn nơi nào, bị kéo đi đâu thì đi theo đó.

Trần Lâm tác phong nhanh nhẹn gập đầu chào hỏi đối phương, mặt chữ điền chỉ hừ một tiếng, ánh mắt như cái dùi quết qua người hắn một lượt, sau đó hung hăng khoan lên người Tô Khinh. Cậu không dám thở mạnh, hận không thể dán sát chân tường mà đi cho rảnh.

Hai người kia đi khuất, Trần Lâm mới nói: “Người kia là Sử Hồi Chương, bình thường tính tình không được tốt, cậu không có việc gì thì đừng có chọc vào gã.”

Sắc mặt Tô Khinh như trái mướp đắng, tâm nói còn trêu chọc cái nỗi gì... Sống nhiều quá chê chán à? Thấy ánh mắt cậu vẫn đuổi theo người phụ nữ thần sắc đại nghịch kia, Trần Lâm lại phá lệ khai ân mà giới thiệu: “Cái kia là ‘Phế phẩm’.”

Tô Khinh cả kinh, tròn tròn ánh mắt.

Trần Lâm an ủi: “Cậu không cần lo lắng, chỉ cần cậu ngoan ngoãn, bình thường ta cũng không ngược đãi ‘Tiểu Khôi’ đâu. Chúng ta khi làm những nhiệm vụ đặc thù thì cần có người mang thể chất đặc biệt hỗ trợ. Cậu giúp ta ba lần, nếu không có chuyện gì thì sẽ được tự do, lúc đó muốn đi đâu thì đi.”

Khi hắn nói chuyện, như thể để khiến Tô Khinh an tâm, còn cười với cậu.

Tô Khinh dựng đứng tóc gáy, chuông cảnh báo trong lòng vang lên giống giả ____ Cậu có ngu cũng không tin cái câu “muốn đi đâu thì đi” đó, bọn họ không sợ mình đi ra ngoài rồi báo nguy luôn hay sao? Nhất định có gì mờ ám.

Trần Lâm đưa Tô Khinh đến một tòa nhà nhỏ, giới thiệu với cậu: “Trước hết cậu ở đây, có rất nhiều ‘Tiểu Khôi’ giống như cậu đều ở nơi này.”

Tô Khinh nhìn tòa nhà xám xịt trước mặt, do dự ở cửa vào một hồi, đáy lòng có dự cảm nói không nên lời gắt gao siết lấy trái tim cậu. Đường như nó muốn nói cho cậu biết, một khi đã bước vào chỗ đó, mình sẽ biến thành một con heo được người ta nuôi, về sau có thể bị tóm ra khỏi chuồng khai đao bất cứ lúc nào.

Trần Lâm nhìn cậu chần chừ thì hơi nhướng mày: “Sao?”

Tô Khinh sắc mặt tái nhợt, cả người đổ mồ hôi lạnh mà vẫn phải rặn ra vẻ tươi cười: “Đại... đại ca, trong này, im lặng quá nhỉ.”

Trần Lâm nâng kính mắt, cười cười: “Đúng vậy, các ‘Tiểu Khôi’ đều rất ngoan...”

Hắn vừa mới dứt lời, bên trong đã truyền đến một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, dọa cho Tô Khinh sợ dựng lông. Chỉ thấy một thanh niên như phát điên chạy từ bên trong ra, hai mắt lõm sâu, cả người gầy rộc, trông như một con quỷ sống. Gã vừa hét chói tai vừa liều mạng xông ra ngoài.

Trần Lâm nghiêng người, không ngăn cản, để mặc cho thanh niên điên kia vọt ra.

Tô Khinh rướn cổ nhìn, còn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, thì ngay lúc cái người vừa hét vừa chạy kia phóng qua người mình, cậu nghe thấy một tiếng vang nhỏ. Tô Khinh sửng sốt, sau đó cậu thấy người đàn ông avatar trước mặt như một quả bóng bị chọc thủng, nổ tung, chất lỏng ẩm áp văng tung tóe lên mặt cậu.

Tô Khinh đưa tay sờ sờ, trên tay đỏ trắng lẫn lộn. Cậu phát ra tiếng kêu hét sợ hãi còn thảm thiết hơn cả người đàn ông kia, liều mạng lùi về phía sau, hai cái chân lại không nể tình mà mềm như hai cọng bún. Cậu ngồi phịch xuống đất, trong đầu trống rỗng, chỉ biết là xé cổ hét to như muốn phát tiết sợ hãi ra ngoài.

Cách đó không xa, người phụ nữ gọi cậu là thằng nhóc vô dụng cầm trong tay một khẩu súng hình thù kì dị, chính là thứ kia, vừa bắn nổ đầu người thanh niên nọ. Người phụ nữ nghe tiếng hét của cậu thì nhíu chặt mày, vẫy tay nhắm thẳng họng súng vào cậu: “Còn hét nữa, tao biến luôn mày thành dưa hấu nát.”

Tiềm lực của con người là vô cùng đáng kinh ngạc, Tô Khinh vẫn còn há miệng, thể nhưng cô gái kia vừa dứt lời thì đã tránh hung tìm cát mà tắt lịm tiếng.

Người phụ nữ cười lạnh một tiếng, xoay người đi. Trần Lâm dựa vào cánh cửa của tòa nhà xám, nhìn Tô Khinh và thi thể trên mặt đất như thể sự tình chẳng liên quan gì đến mình, sau đó thoả mái giải thích cho cậu: “Thứ vừa rồi là một ‘Tiểu Khôi’ không nghe lời, thủ đoạn xử lý người của Tướng Lam khá là cực đoan, cậu đừng kinh hoảng, chỉ cần nghe lời...”

“Tôi nghe... Tôi... Tôi nghe lời...” Tô Khinh hải hùng tới mức thần kinh thất thường, nói năng lộn xộn ____
Đó là một người sống sờ sờ, ngay trước mặt cậu, bị... bị...

Trần Lâm ngoài cười nhưng trong không cười hếch cằm, chỉ chỉ phía cửa: “Vậy thì đi vào đi.”

Tô Khinh không dám chần chừ, chỉ e lại có thêm một họng súng thò ra từ đâu đó. Cậu lảo đảo dùng cả tay cả chân bò lê vào trong theo Trần Lâm.

5. Chương 5: Nhà Xám

“Chẳng biết là đứa thất đức nào thiết kế cái nhà này!”, Tô Khinh bước vào trong, bộ não chỉ có mỗi công năng tưởng tượng của cậu bắt đầu nghĩ theo những chiều hướng vô cùng quỷ dị ____ Đó là một tòa nhà cũ nhìn đã rất cổ xưa, không biết trước kia dùng để làm gì. Bên ngoài màu xám, bên trong cũng là màu xám, hành lang cực kì dài, phía cuối còn có một cái cửa sổ con con. Cửa sổ đã nhỏ còn mở chênh chếch hướng nam, húng sáng cực kém, nhìn chẳng rõ đâu là ranh giới giữa tường và sàn nhà.

Nơi này khiến cho người ta thấy áp lực nặng nề, không biết có phải vì ảo giác hay không, Tô Khinh cảm thấy sau tiếng kêu thảm và tiếng súng vừa xong, nó dường như càng thêm tĩnh mịch. Trong hành lang thật dài không có người nào khác, chỉ còn lại cậu và Trần Lâm một trước một sau bước đi, tiếng bước chân vang vọng trong không gian vắng lặng, Tô Khinh đi bước thấp bước cao, vừa đi vừa quay đầu, chỉ sợ ở phía sau có vật gì đó dính lời nguyên Sadako bắt chột xuất hiện.

Trần Lâm quay đầu, cười cười, nói với cậu: “Giờ này mọi người hẳn là ở đại sảnh ăn cơm cả rồi, cho nên mới im ắng như thế.”

Sau đó, Trần Lâm lại đưa Tô Khinh đi vòng vèo hồi lâu, cuối cùng cậu cũng thấy cái gì gọi là “đại sảnh”. Ngoài cửa “đại sảnh” đứng sừng sững hai anh giai súng vác vai đạn lên nòng, Tô Khinh hoài nghi bản thân vừa bước vào một nhà tù tập trung nào đó, theo bản năng ngó quanh vách tường tìm kiếm xem cái cầu thoại kinh điển “Thành khẩn khoan hồng, chống đối nghiêm phạt” ở đâu. Phía trong loáng thoáng truyền ra tiếng người, vì cửa đóng mà không nghe thấy rõ.

Bên cạnh đại sảnh có rất nhiều phòng, cửa phòng cũng thuần một màu xám. Tô Khinh lưu ý nhìn qua, phát hiện trên những cánh cửa có rất nhiều dấu vết. Cặp mắt trạch nam của cậu không thể thấy rõ những dấu vết kia được để lại như thế nào, chỉ cảm thấy chúng nó xiên xẹo dọc ngang, cực kì dữ tợn.

Trần Lâm nói: “Chúng nó là phòng ở, cậu muốn thì có thể tùy tiện tìm một gian mà vào, đều giống nhau cả thôi. Nếu cậu kết bạn với ‘Tiểu Khôi’ khác thì cũng có thể ở cùng một gian với bạn cậu.”

Khi Trần Lâm nói đến chữ “bạn”, vẻ tươi cười của hắn kết hợp với không gian xám ngắt và hai đại ca ôm súng máy, có vẻ kì quặc khác thường. Tô Khinh run run một chút, còn chưa kịp nói gì, Trần Lâm đã đẩy cửa lớn đưa cậu vào trong ____ Vừa bước vào, Tô Khinh đã chết sững.

Trong đại sảnh âm u có một loạt bàn ghế đơn giản, trên bàn bày thức ăn, chất lượng nhìn qua không kém lắm, bên cạnh còn có một nồi canh tỏa hương bốn phía, chưa kể một loạt đại gia ôm súng hạng nặng chú mục theo dõi tình hình.

Trong đại sảnh có đủ loại...con người hình thù kì quái.

Có một gã mập hai mắt thâm quầng đang cào mặt mình, liều mạng nấn ra một bộ mặt quỷ, sau khi lại lần nữa không được ai chú ý, gã bỗng nhiên nhảy lên một chiếc bàn nhỏ, cái bàn bị đạp đến vênh hẳn một bên lên, gã mập đặt móng ngà phịch trên mặt đất. Một đồng đồ ăn đổ ụp lên đầu gã, cả người muôn tía nghìn hồng ____ trông như thú trong đoàn xiếc. Thế mà vị tiền sinh vui nhộn này vẫn bình tĩnh như cũ, tựa hồ thứ vừa ụp lên đầu gã không phải là thức ăn mà là nước thánh vậy, miệng lại còn lẩm nhẩm hát lên.

Tô Khinh cẩn thận lắng nghe, nghe thấy gã đang hát “Búp bê khiêu vũ với gấu bông, nhảy a múa a một hai một...”

Cái này còn chưa tính là đáng sợ, ngay sau đó có một cô gái không mặc quần áo nghênh ngang đến gần Tô Khinh. Cậu đã quên sạch cái gì gọi là phi lễ chớ nhìn, đôi mắt vốn to tròn lại càng mở lớn, ngây ngẩn nhìn cô nương xinh đẹp đến mức khiến cho người ta lạnh gáy kia bò đến trước mặt mình ____ Là “bò” bằng cả

tứ chi như động vật, vòng quanh cậu mấy vòng, cứ nhiên còn ngửi chân cậu rồi cọ cọ đầu lên bấp chân một chút mới rợn người.

Tô Khinh thiếu chút nữa thì nhảy bắn lên, trong tình thế cấp bách phun ra một câu không qua suy nghĩ: “Giời đất ơi, vị đại tỷ này này này này...khẩu vị nặng quá đi...”

Cậu phóng mắt nhìn quanh, có người dùng đầu ra sức đập vào tường, vừa đập đầu vừa tru lên như sói gào quỷ khóc, vừa nhét đồ ăn vào mũi; có người dùng ngón tay quét xì dầu, bắt chước Picasso tự vẽ nhoe nhoét lên mình... Tô Khinh khóc không ra nước mắt mà nghĩ, đây là bệnh viện tâm thần sao?

Trừ đám điên bộc phát rõ ràng này, còn có một số người đặc biệt dờ dẩn, bọn họ xếp hàng ngoan ngoãn trước bàn ăn, được vài vị mặc áo blouse trắng bón cho từng tí một. Họ hình như cũng giống người phụ nữ bị Sử Hồi Chương tha ra ngoài, có điều tình trạng tốt hơn cô ta một chút, ít nhất hai con mắt vẫn có thể động đậy, khi người khác nói chuyện với họ, tuy rằng phản ứng chậm chạp, nhưng ít nhiều gì cũng còn phản ứng của người đang sống.

Cũng có ít ỏi vài ba người bình thường, ngay khi ánh mắt tiếp xúc với cậu thì tránh ngay đi, vẻ mặt mang theo nỗi sợ hãi sâu sắc như chim sợ cành cong, Tô Khinh thấy vô cùng rõ.

Trần Lâm đẩy vai cậu một cái: “Đi thôi, về sau cậu là đồng bạn của bọn họ, nhớ kĩ bổn phận của Tiểu Khôi, phải ngoan ngoãn, bằng không...”

Hắn làm dấu một động tác bắn súng, lại bổ sung: “Nói không chừng qua vài ngày nữa ta sẽ tới thăm cậu đó.”

Lúc này mà còn không thấy có gì lạ thì có mà là đồ thiếu năng, trong lòng Tô Khinh dâng tràn lên nỗi sợ không thể nói bằng lời. Cậu không biết kiểm đầu ra dừng khi mà giữ chặt lấy tay áo Trần Lâm ngay trước khi hắn xoay người muốn rời đi. Trần Lâm dừng bước, ánh mắt rơi xuống những ngón tay căng cứng mà tái nhợt đang nắm lấy tay áo mình, nhướn mày: “Sao nào? Cậu còn có chuyện gì?”

Tô Khinh giật giật cổ họng một hồi mới gian nan nói ra: “Anh...nói thật cho tôi biết, cái gọi là ‘Tiểu Khôi’, có phải...cuối cùng sẽ biến thành như bọn họ không?”

Trần Lâm chậm rãi nắm tay Tô Khinh, lực tay cực lớn bóc những ngón tay của cậu xuống khỏi người hắn một cách dễ dàng. Hắn không còn cười nữa, mà dùng một loại ngữ khí mềm nhẹ trầm thấp để nói với cậu: “Đúng thì thế nào, không đúng thì lại làm sao? Đừng có nghĩ đến việc chạy trốn, coi chừng...”

Coi chừng cái gì, hắn không nói ra, như biết rõ là trong lòng Tô Khinh đã thừa hiểu.

Sau đó Trần Lâm xoay người ra khỏi đại sảnh. Nhìn cánh cửa lớn khép chặt trước mắt, Tô Khinh hoàn toàn tuyệt vọng. Cậu đập mạnh về phía trước một bước, cơ hồ như ngay lập tức, hai thủ vệ cách đó gần nhất đã nâng súng trong tay, họng súng tối om chìa thẳng vào đầu cậu.

Mấy tên blouse trắng đang bón cơm cho lũ người ngốc đồng loạt ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm khắc chẳng khác gì mấy mũi dùi, từ những phương hướng bất đồng khoan lên lưng cậu.

Tô Khinh cảm thấy thời gian như ngừng lại. Cậu mở to hai mắt, tim đập càng ngày càng nhanh, toàn thân đều kịch liệt run rẩy, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo.

Cậu nghĩ, làm sao bây giờ, mình phải làm sao bây giờ?

Rốt cuộc, cổ dũng khí cố gắng lắm mới tích góp được của Tô Khinh bị sợ hãi đánh bại. Cậu lui về phía sau hai bước, thủ vệ buông súng máy, đứng đó, mặt không chút thay đổi, nhìn cậu chòng chọc.

Gã mập hát “Búp bê khiêu vũ với gấu bông” lẫn đến trước mặt cậu, hếch mũi lên, thè lưỡi ra, nhăn nhó làm một mặt quỷ xấu xí vô cùng.

Tô Khinh bị ai nhìn gã một cái, tưởng như mình vừa rơi vào một cơn ác mộng khôn cùng. Cậu nâng phất cánh tay lên miệng hung hăng cắn thẳng xuống, da thịt nơi cổ tay chảy đầy máu tươi, chỉ có điều, cậu vẫn chưa tỉnh lại.

Đúng lúc này, trong góc tường truyền đến một tiếng hét khản đặc, giữa mấy tên ‘Tiểu Khôi’ hình như xảy ra xung đột. Bọn họ vây quanh một chỗ, miệng phát ra âm thanh như máy móc công nghệ cao bắt chước

tiếng người, xuyên qua những kẻ hở, Tô Khinh mơ hồ thấy bên trong có một người, co thành một cục, thân thể cuộn tròn.

Một blouse trắng ngẩng đầu lên, hấn đeo khẩu trang kín mít nhìn không ra biểu cảm, chỉ thần nhiên liếc nhìn về phía đó, nhận xét: “Hình thái 4 lại bùng nổ, hôm nay chọn phải ai rồi? Bảo Tường Lam quản lý Tiểu Khôi của mình chặt chút đi.”

Một tên blouse trắng khác dường như bật tiếng cười lạnh: “Tường Lam?”

Cuộc trò chuyện ngắn ngủi tới đó chấm dứt.

Một người đàn ông quần áo tả tơi rụng rề đến gần Tô Khinh, nhỏ giọng hỏi: “Cậu... là người mới à?”

Tô Khinh quay đầu lại, ngay khoảnh khắc hai tầm mắt gặp nhau, người đàn ông kia không nhìn được vội tránh đi như thể gặp phải điều gì đáng sợ. Trong một đám diên diên ngốc ngốc này không tìm được bao nhiêu người còn tỉnh táo, Tô Khinh thấy anh ta quý giá vô cùng, không dám thử mạnh, chỉ sợ dọa người chạy mất, tuy vậy, trong giọng nói của cậu vẫn không giấu được vẻ cấp bách: “Đây là nơi nào? Vì sao bọn họ lại biến thành như vậy? Còn có, nhóm người kia đang làm cái gì? Tiểu Khôi là cái gì?”

Anh chàng kia bị một loạt vấn đề của cậu oanh tạc, biểu cảm trên mặt rõ ràng có chút dờ ra, chần chừ một lúc sau mới dám cẩn thận nói: “Cậu... là Lam ẩn phụ trợ hình thái mấy?”

“Bọn họ nói tôi là hình thái 2.”

Người đàn ông lập tức thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực mình, nhỏ giọng than thở: “May mà không phải hình thái 4, không phải hình thái 4 là tốt rồi...”

Anh ta lăm la lăm lét nhìn quanh bốn phía như thể muốn xác định thuộc tính của Tô Khinh là an toàn, sau đó đánh bạo lại gần cậu một chút, bám chặt áo cậu mà kéo sang bên cạnh, thì thầm: “Về sau cậu phải cách xa lũ Lam ẩn phụ trợ hình thái 4 một chút, nhất định phải cách xa bọn họ một chút.”

“Vì sao?”

Anh ta thấp giọng nói: “Ấn kí của Lam ẩn phụ trợ như chúng ta là màu xám, cũng gọi là ‘Khôi Ẩn’, cho nên bọn họ mới gọi chúng ta là ‘Tiểu Khôi’. Lam ẩn phụ trợ hình thái 4 là Lam ẩn phụ trợ thuộc loại phần nộ, tựa như...tựa như bọn họ vậy, sẽ không có lý trí, chỉ vì phát tiết phần nộ dồn ép mà có thể làm bất cứ chuyện gì. Bị bọn họ để mắt đến nhất định sẽ phải chết, ở nơi này, Tiểu Khôi tàn sát lẫn nhau là không có ai để tâm đầu.”

Tô Khinh hỏi ra vấn đề cậu lẩn tránh từ lâu: “Bọn họ...là loại người nào?”

Người đàn ông run run một chút, dường như càng sợ hãi hơn, môi cũng trắng bệch ra. Mãi hồi lâu sau anh ta mới trả lời: “Bọn họ...là Lam ẩn chân chính, tôi nghe mấy nhân viên nghiên cứu khoa học kia nói, bọn họ được gọi là ‘Lam Ẩn hình thái chuyển đổi’, là một loại con người đặc biệt, có thể hấp thu cảm xúc của người khác làm nguồn năng lượng... Sử Hồi Chương là thủ lĩnh của bọn họ, tôi tận mắt chứng kiến gã dùng một tay bẻ gãy cả một cây cột đá, còn có người phụ nữ kia... Tường Lam, tôi thấy cô ta đi trên tường.”

Tô Khinh kéo kéo lỗ tai theo phản xạ, cảm thấy nơi này càng ngày càng không giống Địa Cầu.

Anh chàng kia nói tiếp: “Tôi nghe lén được một ít, không biết có chính xác hay không, nghe nói bất luận là Lam ẩn hay Khôi ẩn đều chỉ phản ứng với một loại cảm xúc mà thôi, nói cách khác, mỗi người chỉ hấp thụ được một loại cảm xúc của người khác, cho nên mới cần phải có Khôi ẩn hút hết cảm xúc đối lập đi, để tránh cho người bị hấp thu không khống chế được, khiến bọn họ bại lộ...”

Tô Khinh rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng nhưng đầu óc ngược lại sáng lạng thần kì _____. Cả đời này tế bào não của cậu chưa bao giờ hoạt động với hiệu suất cao đến thế, vừa nghe đến đây thì lập tức hỏi: “Nếu đúng như anh nói, vì sao nhất định phải dùng Khôi ẩn? Sao mấy Lam ẩn kia không tự hấp thu cho nhau đi?”

Người đàn ông sửng sốt, hiển nhiên là chưa bao giờ suy nghĩ đến vấn đề này, anh ta ngập ngừng nói: “Tôi... Tôi cũng không biết, tôi chỉ vừa mới tới không lâu...”

Tô Khinh thốt nhiên nhớ tới cái gì, liền hỏi: “Thế hình thái 2 là thế nào? Còn anh thì sao? Anh là hình thái nào thế?”

Anh ta đáp: “Hình thái 2 là bi thương. Tôi là hình thái 3, là sợ hãi.”

Tô Khinh kinh ngạc, còn đang muốn hỏi vấn đề khác thì đúng lúc đó, lũ hình thái 4 tụ tập ở góc tường như một đám Angry Bird đồng loạt tru lên, một tên trong số đó đỏ mắt lao tới, nhắc bổng một nồi canh đang đun trên lửa đỏ.

Tay gã lập tức bốc khói nhưng chủ nhân của nó dường như không hề cảm thấy, cứ thế phần khởi bưng nồi canh tung tăng chạy về như cần thuốc, miệng nói một câu tiếng người: “Người sống chan canh đề_____”

Người đàn ông đứng cạnh Tô Khinh sợ đến mềm chân, hai mắt nhắm chặt, dứt khoát lưu loát rầm một phát nằm thẳng cẳng.

Trong khe hở giữa đám người, Tô Khinh nhìn thấy kẻ bị bọn chúng bao vây. Đó là một ông già tóc đã hoa râm, cực gầy. Ông ta cuộn mình trong góc tường, cả người run rẩy, hai tay ôm chặt lấy đầu. Từ góc độ của Tô Khinh vừa lúc có thể thấy được một con mắt của ông ta lộ ra, nó đong đầy kinh sợ, khóe mắt chẳng chịt những nếp nhăn sâu hoắm.

Nếp nhăn kia chợt khiến trong lòng Tô Khinh dấy lên đau xót. Không biết tại sao, cậu lại nhớ tới ông bố Tô Thừa Đức nhà mình.

Tất cả những cảm xúc sợ hãi, bi thương, phần nộ, tuyệt vọng chất chứa cả ngày vỡ òa trong tích tắc. Đầu óc Tô Khinh trống rỗng. Cậu đột nhiên nhặt một chiếc ghế dựa bên cạnh, bước lên một bước, cầm nó xoay tròn, nhắm thẳng vào cái gáy của thằng cha ‘phần tử nguy hiểm’ bưng canh kia, phang xuống.

6. Chương 6: Trình Vị Chỉ

Tất cả những người thần trí rõ ràng ở đó lập tức quay sang nhìn qua, mà anh giai hình thái 3 bị đất vừa giãy dựa tỉnh dậy trên mặt đất, chứng kiến một màn bạo lực như vậy thì mặt ngu ra, phản ứng tiếp theo vô cùng hợp với tình hình, đầu nghiêng mắt nhắm, duỗi chân nằm im thín thút.

Bản thân Tô Khinh sau khi làm ra động tác kinh thiên động địa kể trên thì bầu máu nóng sôi sùng sục trên đỉnh đầu đã có dấu hiệu hạ nhiệt, cậu ngơ mặt thoáng nhìn xuống hai tay, tâm nói thà rằng chặt mẹ nó hai cái tay ngu xuẩn này xuống, bầm nhỏ ra cho rồi...

Bi kịch chính là, muốn chặt tay cũng không còn kịp nữa, vị đại ca tay không sợ nóng kia thì ra cũng chỉ là tinh thần kích động quên hết đau đớn thôi, có phải mình đồng da sắt thật đâu_____ Gã bị phang cho một nhát vào sau gáy thì không thể xoay người lại cứu xé Tô Khinh như siêu nhân, mà là cực kì không có khí phách nhào về phía trước, hết nhúc nhích.

Tô Khinh ngoài cứng trong run đứng đó, trong tay còn cầm hung khí, khó khăn nuốt xuống một ngụm nước miếng.

Mấy gã hình thái 4 động kinh đang cơn “cuồng hoan” đưa mắt nhìn nhau, thần sắc cuồng nhiệt trên mặt còn chưa rút đi, mắt đỏ ngầu tơ máu. Ba người quay thành một vòng tròn, chậm rãi áp sát Tô Khinh.

Tô Khinh lui về phía sau theo phản xạ có điều kiện, cơ mà cái đầu suy nghĩ lung tung trên trời dưới đất đúng lúc này lại co rút một chút. Cậu nhớ tới lúc nhỏ đến nhà bà nội ở nông thôn bị chó săn đuổi, ông chú hàng xóm giải cứu cậu xong, còn nói nếu gặp cái loại súc sinh mềm nắn rắn buông này ấy mà, càng tỏ ra sợ hãi thì nó lại càng lấn tới, nếu cứ cứng rắn đứng đó thì nó ngược lại còn cúp đuôi chạy nữa kia. Lúc nào thực sự hãi quá thì cứ khom người giả vờ nhặt đá ném, là dọa được chúng nó liền.

Vì thế Tô Khinh lại giơ ghế dựa lên, tận lực căng kéo cơ mặt ra một bộ dạng tự cho là hung ác (cho dù hiệu quả thực sự chả tốt mấy) định bụng ra dáng muốn đại khai sát giới, dọa chạy mấy gã kia.

Đáng tiếc là mấy gã này điên thì điên thật, nhưng chỉ số thông minh vẫn cao hơn chó nhiều. Bọn họ nhìn Tô Khinh căng cái thân ẻo lả giữ cái ghế tư tước, chẳng những không hề sợ hãi mà còn thấy rất có giá trị giải trí, thế là hòa nhau chỉ vào cậu mà cười phá lên.

Một người trong đó cầm một ống tuýp sắt chẳng biết nhặt ở chỗ nào, vừa ngửa tới ngửa lui vừa lấy chân đá đá, ống tuýp ma sát với mặt đất tạo ra âm thanh khiến da đầu người ta tê rần.

Tô Khinh thấy miệng mình phát khô còn đầu thì biến thành cám bã, cả người tản ra hơi thở khổ bức dày đặc, quả thực là tiến lên không được mà co lại cũng không xong.

Sau lưng có người nhỏ giọng bàn tán, đủ loại thanh âm hỗn tạp lòng bùng rung động ù ù bên tai Tô Khinh. Lão đại của ba gã thần kinh tiến một bước lên phía trước, thò một cánh tay ra đập lên vai cậu. Gã cúi đầu nhìn hai cái cẳng gà gầy nhằng của Tô Khinh, cười hì hì hỏi: “Mày muốn làm cái gì nào?”

Gân xanh trên mu bàn tay Tô Khinh nổi hết cả lên, thế nhưng cậu vẫn ngốc sững không dám lên tiếng, chỉ e vừa mở miệng thì giọng nói sẽ mang theo run rẩy. Bả vai cậu căng chặt lại.

Gã điên được một tác lại muốn tiến một thước, cái tay đặt trên vai Tô Khinh nâng lên, mu bàn tay khê vỗ má cậu. Gã híp mắt đánh giá cậu một hồi, thấp giọng nói: “Nhãi con, người mới đến thì phải biết quy củ, có biết quy củ ở nơi này của bọn tao là gì không?”

Tô Khinh rít ra hai chữ từ trong kẽ răng: “Bỏ ra.”

Gã điên khiêu khích vỗ vỗ lên mặt cậu mấy cái nữa làm cho làn da đỏ lựng lên.

Tô Khinh hít sâu một hơi, nghĩ bụng dù sao việc này cũng là do chính mình làm, thời gian không thể quay ngược, trên đời cũng không bán thuốc hối hận, thò đầu là một đao rút cổ cũng là một đao, đến đâu thì đến, ông mặc xác!

Cuối cùng cậu mới thoáng nhìn ông già cuộn mình ở góc tường, ông ta cũng hơi ngẩng đầu lên, cánh tay ôm đầu còn chưa kịp buông xuống. Trên mặt ông mang đầy vẻ kinh ngạc, mắt đối mắt với Tô Khinh. Tô Khinh không hiểu hết thần sắc phức tạp trong đôi mắt già nua kia, đành phải vội dời ánh mắt. Cậu nhảy phắt lên đạp một cước vào đầu gối gã thần kinh bên cạnh, sau đó vung ghế dựa trong tay, gập thân giết thần, Phật chấn giết Phật mà chiếu thẳng đầu đối phương nện xuống.

Giờ thì gã điên kia phải né tránh, đưa tay lên đỡ trên đầu, tay áo bị chân ghế quệt rách một đường khá lớn. Khóe mắt gã bắt đầu long sòng sọc, cả người rơi vào tình trạng phát bệnh mất khống chế, gã giật cây tuýp sắt trong tay đồng bạn, gào lên: “Tổ sư mày, ông cho mày biết mặt!”

Tô Khinh núp sau ghế dựa. Không biết là cái ghế quá rồm hay lực tay của đối phương quá lớn mà sau một tiếng oanh, chiếc ghế gỗ đã tan xác pháo.

Cánh tay Tô Khinh mềm nhũn, một cái chân ghế văng vào trán khiến đầu cậu choáng váng mơ hồ. Trong lòng Tô Khinh nổi trận xung thiên, nghĩ bụng mẹ nó chứ, bố ông còn chưa đánh ông bao giờ, chúng mày là cái thá gì?

Ngọn lửa giận vừa châm lên thì sợ hãi đã với đi nhiều lắm, Tô Khinh phẩy tay ném phăng cái ghế gỗ đi, rút lên một chiếc muôi sắt to tướng trong cái nồi gần đó. Cậu cầm cái muôi trong tay, nhìn vào uy vũ mười phần.

Vốn dĩ ý định của cậu là làm động tác giả lừa đám điên kia như trong tiểu thuyết võ hiệp ấy, rồi tìm một sơ hở để hạ một kích tất sát, đáng tiếc là cách hiểu của cậu với cái khái niệm ‘sơ hở’ kia không đúng chút nào, cái muôi ve vẩy nửa ngày, trừ vung đầy cơm ra nhà thì tuyệt nhiên không đạt thành quả gì khác.

Ba gã thần kinh đứng thành hàng, có tổ chức có kỷ luật đánh thẳng về phía Tô Khinh. Ngay tại thời khắc nguy cấp, hai tên blouse trắng làm nền từ nãy đến giờ bỗng đứng dậy bắt ngờ như vạn tuế ra hoa. Họ vươn bàn tay đeo gang ra cản người lại, chỉ nói: “Cậu ta là người mới.”

Tô Khinh không ngờ mình lại được mấy người này rút đao tương trợ, gơ cái muôi cơm mà sững sốt một hồi, tâm nói chỗ này giống game online ghê, còn có cả ưu đãi cho người mới nữa cơ đấy.

Vừa nghĩ xong thì nghe thấy câu nói tiếp theo của blouse trắng: “Hạn sử dụng của cậu ta dài hơn mày, giá trị lớn hơn mày nhiều.”

Tô Khinh: “...”

Mấy con Angry Bird hình thái 4 căn bản mặc kệ lời blouse trắng nói. Chúng đen mặt xì xầm muốn phạm thượng lôi luôn cả hần ra từ hình một lượt, ông anh cầm ống tuýp kích động gạt blouse trắng ra, tức giận nói: “Cút...”

Tô Khinh đoán chừng gã muốn nói là “Cút ra”, cơ mà mới nói được có một chữ thành lời thì đã xanh mét mặt mày gập eo co người lại. Tô Khinh cẩn thận lui sang bên cạnh một bước, chỉ thấy blouse trắng cầm trong tay một dụng cụ rất nhỏ đặt lên ống tuýp, Tô Khinh dựa vào lý giải của mình, cho rằng nó là một cái đèn pin con con.

Vị kia bị điện giật liên không khống chế nổi bản thân giữ chặt lấy ống tuýp không buông, miệng sùi bọt mép nhả một bài ‘ống vũ’ đặc sắc.

Blouse trắng lạnh lùng nhìn gã một hồi, thấy đã đạt được hiệu quả tương đối rồi, mới ấn một cái trên quả đèn pin. Hắn nhìn gã kia héo rũ gục xuống đất, một tay vẫn dút trong túi áo mà hỏi một câu đậm mùi quỷ súc: “Còn có ai muốn thử nữa không?”

Phần nộ lui dần, hai con chim nhỏ hình thái 4 còn đứng thẳng được bằng hai cái giò đưa mắt nhìn nhau, ngoan ngoãn làm trang “tuần kiết”, xách đồng bạn lên, rút quân.

Hai blouse trắng quay đầu nhìn Tô Khinh, chẳng nói chẳng rằng, xoay người đi thẳng.

Trong đại sảnh vang lên một hồi còi, Tô Khinh sững sờ thấy cửa lớn đã mở toang. Một nhóm người mặc đồng phục tiến vào thu dọn cả gian sảnh đầu vào đó.

Tô Khinh đứng giữa đám người mặc đồng phục này. Có người rút mắt cái muỗi cậu đang cầm, thế nhưng không một ai trong bọn họ để tâm đến cậu, thậm chí còn chẳng thèm nhìn cậu lấy một cái, như thể cậu chỉ là một pho tượng đá. Giữa bọn họ với nhau cũng lặng phắc im lìm, công việc trong tay được hoàn thành nhanh chóng mà hiệu quả như một nhóm người máy.

Tô Khinh tinh mắt thấy trên cổ áo của bọn họ, trong một góc khuất không đáng chú ý, có thêu chữ ‘Utopia’.

Lúc này, có người ở bên cạnh nói khẽ với cậu: “Đây là dấu hiệu kết thúc thời gian ăn cơm.”

Tô Khinh vừa quay đầu lại, liền thấy ông lão ban nãy bị ấn vào góc tường không biết đã đến bên cạnh mình từ lúc nào. Bây giờ nhìn kĩ, cậu mới phát hiện vóc dáng của ông rất cao, bả vai cũng rộng, chỉ là thân người hơi gầy. Ông lão mặt mang thương tích cười cười, vươn một tay ra với cậu: “Trình Vị Chỉ, vừa rồi cảm ơn cháu.”

Chưa bao giờ có người đứng đắn như thế tìm Tô Khinh bắt tay, cậu sững người, vừa cân nhắc xem nên dùng bao nhiêu sức mới không thất lễ, vừa bất an nắm lấy bàn tay ông ấy: “Không có gì ạ... Cháu là Tô Khinh.”

Cậu vừa dứt lời, tiếng còi bén nhọn đã lại vang lên, mấy người mặc đồng phục “Utopia” xong việc rời đi, thủ vệ vác súng nghe thấy tiếng còi, lập tức chuyển trạng thái từ “Nghỉ” thành “Nghiêm”, thay đổi đội hình, đứng sang hai bên.

Trình Vị Chỉ đẩy nhẹ cậu một cái, nhỏ giọng nói: “Bọn chúng muốn chúng ta rời khỏi đại sảnh về phòng mình, nếu cháu không ghét bỏ ta là người già, thì có thể ở cùng phòng với ta cũng được.”

Tô Khinh đang lơ ngơ chưa hiểu ra sao, chưa biết cái gì. Người anh em vừa mới giải thích cho cậu được mấy câu lúc nãy lại cứ hôn mê mãi, chả nói được rõ ràng bao nhiêu. Vì thế, cậu tất nhiên là mừng rỡ đi theo Trình Vị Chỉ.

Trong lòng cậu có rất nhiều nghi vấn, tỷ như cái gì gọi là “Hấp thu cảm xúc”? Cái thứ hư vô mờ mịt ấy thực sự có thể sử dụng như năng lượng sao? Lam ấn và Khôi ấn rốt cuộc là phân chia như thế nào? Khôi ấn cũng có thể hấp thu cảm xúc của con người? Vậy vì sao Khôi ấn lại không giống như Lam ấn võ nghệ cao cường tung tăng nhảy nhót?

Còn có... Utopia là cái gì? Những chuyện này là do ai làm ra?

Trình Vị Chỉ đi phía trước, lưng ông hơi còng còng, nhưng bất luận là nói chuyện hay làm việc đều mang theo tác phong ung dung của người trí thức, sau khi cơn sợ hãi lui đi, lại hiển lộ vài phần phong độ linh hoạt, từ đầu đến chân đều mang đậm mùi vị của người làm công tác văn hóa.

Tô Khinh nhịn không được, bật hỏi: “Chú Trình... Đây rốt cuộc là nơi nào?”

Trình Vị Chỉ đưa Tô Khinh đến trước một gian phòng, đặt tay lên nắm cửa, dừng một chút, mới nói: “Ta ở trong này đã hơn hai tháng, theo như ta thấy, trừ ‘Lam ấn’ và ‘Khôi ấn’ ra, trên người tất cả các nhân

viên công tác đều có dấu hiệu ‘Utopia’ hoặc rõ hoặc không. Ta vẫn chưa có cách nào để xác định rõ đó là tên của một tổ chức hay là một kế hoạch nghiên cứu khoa học.”

Tô Khinh vào phòng cùng Trình Vị Chỉ, trong phòng bài trí đơn giản, song cũng không phải là sơ sài, thứ gì nên có đều có đủ. Một phòng có ba chiếc giường đơn, Trình Vị Chỉ mở tủ âm tường, gắng sức lôi ra một bộ chăn đệm: “Ồ đây buổi tối rất lạnh, ta lấy cho cháu thêm một cái chăn nữa.”

Tô Khinh thấy mình như trở lại thời điểm khi vừa lên đại học. Mùa đông năm ấy, Tô Thừa Đức chẳng hề báo trước mà gọi tài xế đưa thẳng đến trường cậu, chỉ để đưa một cái chăn, Ông tự mình ném chăn lên giường, miệng còn lải nhải: “Bố thấy mấy hôm nay trở lạnh, hệ thống sưởi ở trường không tốt lắm, liền mang cho con cái chăn đây này. Đừng có dùng mấy cái tấm lót điện gì đó nữa, vừa không an toàn lại vừa không thoải mái...” Nhớ đến điệu bộ của bố, cậu chợt thấy xót xa, liền nhanh chóng nhận lấy cái chăn mà vụng về tự trải ra giường.

Trình Vị Chỉ tuổi đã lớn lại phải trải qua chuyện lộn xộn vừa rồi, ông ngồi trên giường thở hổn hển, cười khổ: “Những chuyện mà ta biết đều là nghe lại từ miệng mấy nhân viên nghiên cứu khoa học, đôi khi bọn họ trò chuyện cũng không kiêng dè chúng ta cho lắm...”

Tô Khinh ngây người, cậu nghe ra ý ở ngoài lời từ câu nói của ông ấy.

Trình Vị Chỉ nói tiếp: “Khôi ẩn giống như một loại vật tổn hao. Ta đã làm qua một chút thống kê, cho tới hiện tại, chưa có bất cứ Khôi ẩn nào được sử dụng quá ba lần. Không có hệ thống chuyển đổi, ba lần hấp thu năng lượng là trí mạng với ‘Năng lượng tinh’”

Tô Khinh không hiểu liền nhanh chóng hỏi ngay: “Cái gì tinh cơ?”

Trình Vị Chỉ từ tốn đứng lên rót cho mình cốc nước ấm, lại lấy một hộp bánh quy trong ngăn tủ liền bên, ôn hòa vẫy tay gọi Tô Khinh: “Lại đây nào, nhóc, trước đây ta lén lấy nó từ đại sảnh đấy, ban này thấy cháu hình như chưa ăn được gì, chắc đói rồi hả.”

Tô Khinh gãi đầu, qua đó ngồi xuống, Trình Vị Chỉ uống một ngụm nước, bắt đầu tỉ mỉ giảng giải cho cậu tiền căn hậu quả của tòa nhà xám xịt quái quỷ này.

7. Chương 7: Năng Lượng Tinh

“Ta nói với cháu từ đầu vậy____Kì thực ta cũng không rõ vì sao trên đời lại có ‘Lam ẩn’ tồn tại. Bọn họ là trời sinh? Hay là bị kích phát giống như chúng ta?” Giọng nói của Trình Vị Chỉ đặc biệt dễ nghe, tốc độ không nhanh không chậm, khi ông giảng bài, sẽ dẫn dắt người ta theo mạch suy nghĩ của mình một cách rất tự nhiên, giống như đã quen giải thích cho người khác vậy, “Ta cũng không biết tổ chức nào, thế lực nào đứng phía sau thúc đẩy tạo thành căn cứ này. Nghiêm khắc mà nói, ‘Lam ẩn’ chia làm hai loại, một loại tên là ‘Lam ẩn hình thái chuyển đổi’, loại kia là ‘Lam ẩn hình thái phụ trợ’”

“Bọn họ nói cháu là Lam ẩn phụ trợ hình thái 2.” Tô Khinh chen vào một câu.

Trình Vị Chỉ gật, khen ngợi liếc nhìn cậu: “Đúng vậy, hình thái phụ trợ cũng được gọi là ‘Khôi ẩn’, bởi vì ẩn kí trên người chúng ta là màu xám, khác với ẩn kí màu xanh trên người Lam ẩn.”

Cả đời Tô Khinh chưa được nhìn với ánh mắt tán dương như học sinh giỏi thể này bao giờ, cậu kích động đứng lên: “Đúng đúng đúng, chính là thứ kia, như một con sâu vậy, nó còn biết động đậy nữa, chú Trình, nó là thứ gì vậy?”

Trình Vị Chỉ suy nghĩ như thể không biết phải biểu đạt thế nào, một lát sau mới trả lời: “Ta đã nhìn qua, các loại ẩn kí trên người Khôi ẩn là không giống nhau, cho nên ta đoán thứ kia có thể là hình chiếu của năng lượng tinh trên da người____Cháu có biết năng lượng của cơ thể người đến từ đâu không?”

“Là...phản ứng hóa học gì đó, trước đây cháu có học qua, nhưng mà không nhớ.”

Trình Vị Chỉ tiếp lời cậu: “Đơn giản mà nói, là thông qua phản ứng oxi hóa, sử dụng vật chất mang năng lượng mà chúng ta ăn vào____Cũng chính là năng lượng hóa học tổng hợp từ chất đường ấy, để chèo chống toàn bộ hoạt động của cơ thể. Năng lượng này có thể giúp cho người ta hoạt động, suy nghĩ, đủ để làm

được một ‘người thường’, thế nhưng dưới tình huống bình thường, nó không thể giúp cháu bay lên hay độn thổ giống như...những người đó, biến thành ‘siêu nhân’.”

Tô Khinh vắt chân chữ ngũ ngồi không ra ngồi ở cạnh bàn, miệng ngậm một miếng bánh quy, tặc lưỡi lại tái phát, không ăn cho đàn hoàng mà gặm gặm như con chuột nhỏ, lúng búng nói: “Chú nói cháu mới nhớ, thầy giáo gia sư ngày xưa bố cháu mời đến cũng dạy cái này, cháu cứ nghĩ là ông ấy lừa cháu cơ, bởi vì sau khi ông ta dạy xong thì tâm hồn nhỏ bé của cháu liền ôm ấp giấc mộng biến thành siêu nhân, một bữa điên cuồng nhét vào mồm bốn cái bánh bao to tổ chẳng, kết quả siêu nhân thì không biến ra được mà biến thành bệnh nhân, phải ở trong bệnh viện mất nguyên cả tuần liền.”

Tô Khinh dường như trời sinh đã có năng lực chỉ nhớ ăn mà không nhớ đánh, phải nhẹ là quên. Cậu vừa vào trong căn phòng nhỏ, có ăn có uống có chỗ ngồi, thì bao nhiêu sợ hãi tựa hồ đã bị cánh cửa xám ngắt ngăn hết ở bên ngoài, chỉ một chốc lát sau, cậu chàng đã lấy vận tốc ánh sáng mà vui vẻ trở lại thêm một lần nữa.

Trình Vị Chỉ nhìn nụ cười của cậu, ánh mắt mang theo nét khổ sở khó nói bằng lời.

Ông nghĩ, mỗi một người khi mới vào đây đều là những sinh mệnh đầy sức sống như Tô Khinh vậy. Sau đó, bọn họ ở trong tòa nhà xám không có thiên lý mà từ từ mục nát, cuối cùng biến thành một cái xác không hồn. Người phụ nữ bị Sử Hồi Chương mang ra ngoài xử lý, mấy tên hình thái 4 kia, chính bản thân ông, cả Tô Khinh nữa... Tất cả, đều sẽ bị chôn vùi ở nơi này.

Tô Khinh vô tâm vô tư hỏi tiếp: “Nói đi cũng phải nói lại, ăn nhiều chẳng phải sẽ phát phì sao, cháu có thấy tên mập nào biến thành siêu nhân đâu.”

Trình Vị Chỉ phục hồi tinh thần, cúi đầu nhìn mặt nước sóng sánh trong cái cốc trên tay, “À” một tiếng, giải thích: “Đó là vì hấp thu quá nhiều dinh dưỡng chỉ có thể khiến cho chất đường không phân giải được mà chuyển hóa thành mỡ thôi. Thế nhưng... Cháu hãy nghĩ đến một hình thức năng lượng khác xem, cơ sở của nó là một năng lượng mới hoàn toàn bất đồng, hơn xa năng lượng hóa học đến mấy ngàn mấy vạn lần. Nó thông qua một cách thức khác ồ ạt tràn vào trong cơ thể người, thì sẽ thế nào?”

“Dạ?” Tô Khinh ngậm bánh quy, chớp chớp đôi mắt ngốc nghếch vô tội, khổ sở suy nghĩ một hồi, rồi nói, “Sẽ nổ tung như bóng bay phải không ạ?”

Trình Vị Chỉ gật đầu: “Đây là một trường hợp, khi trong cơ thể phải tiếp nhận một lượng năng lượng cực lớn mà không có chỗ nào để phóng thích hay sử dụng, thì bộ phận dự trữ năng lượng sẽ nổ tung. Năng lượng tinh mà ta nói đến chính là một bộ máy có nhiệm vụ chuyển hóa và dự trữ, nó bị mấy kẻ nghiên cứu khoa học kia dùng thủ đoạn cực đoan để kích phát, cháu có thể hiểu nó như một loại tiềm lực của cơ thể cũng được. Tác dụng của năng lượng tinh, chính là thông qua phương pháp nào đó để hấp thu cảm xúc, rồi chuyển hóa chúng thành năng lượng, cái năng lượng kiểu mới ấy, gọi là ‘Năng lượng cảm xúc’.”

Nói đến đây, Tô Khinh đã hơi hơi hiểu được. Rốt cuộc cậu cũng không dùng bánh quy để mài răng nữa, sừng sốt một hồi, mới xanh mặt nói: “Không... Không thể nào, ban nãy cháu nghe thấy có người nói, nhiệm vụ của Khôi ẩn là hấp thu cảm xúc tương phản gì đó để đánh yểm trợ cho Lam ẩn mà. Đờ mờ, tên khốn họ Trần còn bảo sau ba lần sẽ để cháu đi, cháu biết ngay là không đơn giản như thế mà!”

Trình Vị Chỉ lẳng lặng nhìn Tô Khinh đứng vụt dậy, rơi vào trạng thái nôn nóng bất an bắt đầu đi đi lại lại trong phòng.

Có lẽ là ảo giác, Tô Khinh cảm thấy khôi ẩn trên người mình hình như đang nóng lên. Cậu đột nhiên hung hăng nhét tay vào trong quần áo ra sức cào mấy cái, da thịt non mềm lập tức hiện lên vài vết máu tươi, thế nhưng khôi ẩn biết cựa mình kia vẫn lù lù ở đó.

Tô Khinh hít một hơi thật sâu, vô tình liếc nhìn sang Trình Vị Chỉ, thầm nghĩ, người ta già cả thế kia còn chưa thấy làm sao, mình cuống cái gì mà cuống? Ông chú này nói đã tới đây được hai tháng, xem ra mình cũng có khoảng hai tháng sống khỏe sống vui, đến lúc đó rồi nghĩ cách chuồn đi là được.

Vì thế cậu lại đặt mông ngồi xuống trước mặt Trình Vị Chỉ, cũng tìm cái cốc, rót nước, tu ừng ực như thể sắp đập nồi đim thuyền đến nơi, đoạn nói: “Theo ý chú, ‘Lam ẩn’ biết lợi dụng năng lượng, có thể bằng óc vượt tường vô nghệ cao cường, còn chúng ta phải chờ biến thành bóng bay?”

Trình Vị Chỉ nói: “Ừm, ta đoán, năng lượng tinh của Khôi ẩn vì bị ngoại lực kích phát, cho nên hệ thống năng lượng có lẽ tồn tại thiếu sót.”

Tô Khinh khó chịu gãi đầu, trong lòng thầm hiểu, ở cái chỗ quỷ quái này, trông cậy vào người khác là không ăn thua, chỉ có thể dựa vào chính mình mà nghĩ biện pháp thôi. Cậu nhăn mặt nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, mới nói: “Chú nói cho cháu biết, Lam ẩn Khôi ẩn và phụ trợ nữa, cụ thể là thể nào?”

Trình Vị Chỉ rút ra một tờ giấy, viết lên bốn từ “Khoái hoạt”, “Bi thương”, “Sợ hãi” và “Phần nộ”, dùng ngòi bút chỉ vào, ông nói: “Ta nói lại từ đầu, mỗi người ở nơi này, bất luận là Lam ẩn hay Khôi ẩn thì trong cơ thể đều chỉ có một năng lượng tinh duy nhất, nói cách khác, mỗi người chỉ có thể hấp thu một loại thuộc tính năng lượng. Cảm xúc bình thường chia làm tám loại cơ bản, thế nhưng có thể là do các cảm xúc khác không đủ mãnh liệt, cũng có thể vì nguyên nhân nào đó khác, mà trước mắt chỉ có bốn loại này được chuyển thành năng lượng để sử dụng thôi.”

Tô Khinh hết sức chăm chú lắng nghe, đời này cậu chưa bao giờ nghiêm túc nghe giảng đến thế____ Giờ nghỉ lại, nếu như cậu có thể cố gắng trong cuộc sống một chút thì đã không gặp phải Quách Cự Lâm, không gặp Quách Cự Lâm, sẽ không bị hấn đá, không ra ngoài uống rượu giải sầu chơi tình một đêm, không đụng mặt ôn thần Hồ Bất Quy nọ, cũng chẳng bị tóm đến chỗ mấy tên Lam ẩn biến thái như Trần Lâm này...

Nhưng mà thể thì sao? Vẫn là câu nói kia, trên đời không có thuốc hồi hận.

Trình Vị Chỉ nói tiếp: “Dựa theo phân loại trước mắt, có thể hấp thu khoái hoạt là hình thái 1, những cái khác cứ thế mà suy ra, bi thương là hình thái 2, sợ hãi là hình thái 3, phần nộ...”

Ông cười cười tự giễu: “Cháu cũng thấy rồi đấy, thứ đó chính là hình thái 4.”

Tô Khinh bẻ ngón tay nói: “Khoái hoạt đối lập với bi thương, vậy... sợ hãi đối lập với phần nộ? Nếu không có Khôi ẩn thì sẽ thế nào?”

Trình Vị Chỉ nói: “Một người có phương diện cảm xúc này thiếu sót cùng cực, phương diện khác lại phóng đại tuyệt đối, cháu nói xem sẽ thế nào?”

“Sẽ đột biến cho mà coi,” Tô Khinh gật nhẹ đầu, nghĩ một chút, lại hỏi, “Vậy nếu Khôi ẩn phân thành nhiều loại như vậy, thì Lam ẩn cũng có từng ấy hình thái đúng không, bọn họ gây họa cho nhau là được rồi, sao phải tìm nhiều đệm lưng như thế?”

Trình Vị Chỉ nói: “Ta đoán là, Lam ẩn hình thái chuyển hóa hấp thu năng lượng cũng giống như con người ăn uống, có người ăn một cái bánh bao là no, có người ăn nửa cái đã đủ, có người hai cái vẫn thòm thèm, mà Khôi ẩn thì không giống thế, Khôi ẩn hấp thụ cảm xúc là bị động.”

“À, rõ ràng và bổ khuyết, bọn họ phụ trách ăn thịt, chúng ta phụ trách nốc canh.” Tô Khinh lại gật đầu, gật xong mới phản ứng lại mà hỏi: “Những chuyện này làm sao cháu biết?”

Trình Vị Chỉ cười khổ một chút: “Hoạt động Lam ẩn hành động theo quy mô lớn, đi ra ngoài ‘săn’ cảm xúc được gọi là ‘Thịnh yến’, ta đã tham gia một lần thịnh yến, cảm giác này...”

Ông cố hít thật sâu, thế mà vẫn hơi hơi run rẩy, Tô Khinh mở to hai mắt, nín thở theo bản năng, nghe Trình Vị Chỉ nói: “Khi đó ta không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, cảm giác như không khí đè nặng lên đại não, đầu đầu đến mức ta không nhìn được mà muốn đi đâm thẳng vào tường, muốn chặt phăng nó xuống... thế mà vẫn cảm nhận được một niềm vui sướng quá đỗi...”

“Vui sướng?”

“Ta là Lam ẩn phụ trợ hình thái 1, cũng chính là khoái hoạt, cảm xúc ngoại lai và cảm xúc của bản thân ta hấp dẫn lẫn nhau, gọi cho ta nhớ đến rất nhiều chuyện vui trong quá khứ, càng đau đớn lại càng vui vẻ. Ta liều mạng nhắc nhở chính mình chúng nó đều là giả, tất cả những cảm xúc không logic đều là ngoại lai, dần dà, theo đau đớn càng ngày càng tăng, ta có thể phân biệt được đâu là cảm xúc của mình, đâu là cảm xúc của kẻ khác.”

Tô Khinh há to miệng, không biết phải nói cái gì.

Trình Vị Chỉ thở dài: “Cháu là đứa trẻ tốt, nhất định phải nhớ rõ, vạn nhất bọn họ gọi cháu ra ngoài làm chuyện này, thì tuyệt đối không được mê mang, không được để mình bị cảm xúc của kẻ khác mê hoặc. Nếu không thì đời này của cháu coi như xong, chưa đợi năng lượng tinh nổ tung, đã biến thành điên dại ngây ngốc như mấy kẻ bên ngoài kia rồi.”

Tô Khinh lấp bắp mà sùng bái hỏi: “Chú nói, làm sao...mới có thể không bị mê hoặc?”

“Bình tĩnh, liên hệ logic chặt chẽ, và phải hiểu mình là loại người gì.”

Tô Khinh trầm mặc một hồi, biểu cảm ngốc nghếch trên mặt rút đi dần hết. Sườn mặt thanh niên xinh đẹp không ngờ. Khi cậu không mê mang, không suy sút, không giả vờ ngớ ngẩn, thực sự có chút ý vị trong ngoài bất nhất.

Sau đó, cậu le lói chút hi vọng mà hỏi một câu: “Nếu cháu làm được ba điều này, không bị mê hoặc, có phải sẽ có thể sống sót không?”

Trình Vị Chỉ nhắm hờ đôi mắt, lắc đầu: “Sẽ chỉ chết có tôn nghiêm hơn một chút thôi.”

Tô Khinh cười khê một tiếng, đứng lên, suy sụp ngồi sang giường của mình. Cậu ngả người ra sau nằm thẳng xuống, đưa mắt nhìn trần nhà đăm đăm.

Bóng tối đã phủ xuống, Trình Vị Chỉ thấy thẳng nhỏ như phải chịu đả kích gì ghê gớm lắm, liền im lặng đứng lên, vào buồng vệ sinh rửa ráy sạch sẽ, chuẩn bị đi ngủ.

Lúc ông đi qua chỗ Tô Khinh, thẳng nhỏ vẫn nằm im lìm không nhúc nhích kia lại bỗng đứng ngồi bất dậy: “Chú Trình, về sau nếu cháu có gì không hiểu, có thể hỏi chú được không?”

Trình Vị Chỉ cúi đầu nhìn cậu, dịu dàng nhỏ giọng hỏi: “Con trai, cháu muốn làm gì?”

“Chúng ta nhất định có thể chạy trốn.” Tô Khinh nhìn ông mà nói, “Cháu sống hơn hai mươi năm, chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ chết như thế. Cháu không cam chịu, cháu không tin, chúng ta nhất định sẽ tìm ra cách trốn thoát.”

Trình Vị Chỉ thở dài: “Đúng là người trẻ tuổi...”

8. Chương 8: Đội Quy Linh

Cô gái trẻ ôm cặp tài liệu trong tay vội vã đi trên hành lang, khuôn mặt trắng trẻo sáng sủa, tóc mái chấm mi, đôi mắt to tròn, nét mặt dường như không lúc nào không tươi cười rạng rỡ, nhìn qua như một cô bé sinh viên còn chưa ra trường. Cô nàng cả người toát lên không khí tươi mát nhẹ nhàng này chính là một trong những nhân viên hậu cần của đội Quy Linh, Tiết Tiểu Lộ.

Cửa văn phòng cuối hành lang bật mở, một người đàn ông gầy gầy đen đen bước ra. Nhìn thấy cô, anh lên tiếng: “Tiểu Lộ.”

“Liều đại ca, đội trưởng Hồ có trong đó không?”

Người đàn ông gật đầu, nghiêng người nhường đường cho cô ấy.

Nghiêm khắc mà nói thì đội Quy Linh có thể miễn cưỡng coi là một tổ chức quân đội. Chẳng qua về mặt hành chính thì bọn họ đã tách ra hoạt động độc lập từ lâu, chỉ chuyên nhằm vào những Lam ẩn xuất quỷ nhập thần không biết sẽ xuất hiện khi nào. Nhân viên trong đội đại thể phân thành hai bộ phận: Tổ ra ngoài làm việc và tổ hậu cần, trong tổ hậu cần lại bao gồm chuyên gia nghiên cứu khoa học và bác sĩ.

Một ví dụ cho các nhân viên làm việc bên ngoài chính là vị Liều Thần Viễn này đây. Anh ta xuất thân từ tay súng bắn tỉa, tính tình hiền hòa, chỉ là không hay nói chuyện, lúc nào cũng có vẻ nghiêm túc thận trọng.

Tiết Tiểu Lộ gõ cửa bước vào, Hồ Bất Quy đang nghe một cú điện thoại, liền dùng tay ra hiệu với cô nàng.

Tiết Tiểu Lộ đi tới ngồi xuống trước mặt Hồ Bất Quy, đặt phần tài liệu trong tay lên bàn anh. Trong xấp tài liệu không cẩn thận rơi ra một tấm ảnh không ghim kỹ, cô khom lưng nhặt lên, thấy trên ảnh là một

thanh niên trẻ mi thanh mục tú. Cậu ta nhìn vào mấy ảnh như thể không kiên nhẫn lắm, thế nhưng vẫn cố nặn ra được một nụ cười coi như đủ tiêu chuẩn bình thường.

Một phút sau, Hồ Bất Quy buông điện thoại, ánh mắt dừng lại trên tấm ảnh Tiểu Lộ đang cầm trên tay, anh nhíu mày: “Thu thập hết rồi à? Có tung tích gì của người này chưa?”

Tiết Tiểu Lộ lắc đầu: “Phương Tu và Tần Lạc đã lùng sục suốt mấy ngày nay, sắp quật cả ba thước đất lên rồi. Phương Tu nói ông trùm buôn ma túy Đông Nam Á năm đó cũng chẳng trốn kĩ đến thế đâu, hẳn là có thể xác định, người này mất tích rồi.”

Hồ Bất Quy mở cặp tài liệu, ngón tay miết lên dòng chữ “Tô Khinh, nam, 24 tuổi” một hồi, miệng vẫn ngâm điếu thuốc muôn thuở của mình, không lên tiếng.

Anh ngồi yên nơi đó mà mây đen kéo đầy đỉnh đầu, mỗi một té bào đều tuyên bố với bên ngoài dòng cảnh báo “Ông đây tâm tình không tốt.”

Tiết Tiểu Lộ không dám trêu chọc anh, chỉ đành cúi đầu nhìn tấm ảnh của thanh niên nọ. Nhìn một hồi, cô bắt đầu suy nghĩ lệch lạc, thế là một mặt tự an ủi bản thân rằng mình là một cô gái bình thường, thấy ảnh của giai đẹp thì sẽ miên man bất định thôi, một mặt trong lòng hét lên thề thiết chối tai_____Cha mẹ ơi ngoại hình của Tô Khinh này ngon quá đi, có quan hệ gì với đội trưởng Hồ vậy hả?

Đội trưởng Hồ chỉ nói qua loa là mình đang ở cùng người này thì bị Lam ẩn theo dõi, tình hình này rất có thể sẽ liên lụy đến cậu ta, cho nên mới cho người đi tra địa chỉ nhà, đi xác nhận xem cậu ta có an toàn không.

Cho nên Tiết Tiểu Lộ suy luận thế này, Lam ẩn có phải là đám bệnh nhân mắc chứng hoang tưởng bị hại đâu, bọn chúng hơi đầu mà bạ ai cũng theo dõi với đề phòng, nếu hai người chỉ tình cờ đi cùng đường thôi thì chúng để ý đến cậu ta làm cái gì? Tức là quan hệ giữa hai người khi đó chắc chắn phải thân mật lắm, cơ mà là bạn bè thì làm sao lại không biết địa chỉ nhà đối phương cho được?

Vì thế chỉ có hai khả năng, hoặc là bạn trên mạng vừa mới gặp mặt, hoặc là đối tượng tình một đêm.

Trực giác phụ nữ của Tiết Tiểu Lộ nói với cô rằng, loại người ‘nghiêm trang’ như đội trưởng Hồ nhà bọn họ thì sẽ chẳng đi gặp bạn trên mạng như mấy tên thanh niên trẻ trâu đâu, khẳng định người kia là đối tượng tình một đêm rồi, nhất định, tuyệt đối đúng!

Cô nàng âm thầm tưởng tượng: Đội trưởng Hồ ra ngoài làm nhiệm vụ, lột cái thân tang thương mỗi một chán chương ngồi chết dí ở quầy bar, sau đó Tô Khinh đi vào, mắt đội trưởng Hồ sáng ngời lên, và đội trưởng Hồ nhào tới như vậy như vậy, như vậy lại như vậy, tiếp đó...

“...Tiểu Lộ?”

Hồ Bất Quy vừa ngẩng đầu thì thấy trên mặt cô nương này đeo một nụ cười cực kì quỷ dị, thần trí chẳng biết đã lơ lửng ở phương trời nào, gọi một câu cũng không thấy phản ứng gì cả. Thế là anh không chút khách khí cầm tập tài liệu gõ lên đầu cô một nhát: “Đồng chí Tiết Tiểu Lộ.”

“Dạ, có!” Tiết Tiểu Lộ suýt nữa thì cắn phải lưỡi rồi.

Hồ Bất Quy bực mình trừng mắt nhìn cô: “Em đi liên hệ với bên công an một chút, thu thập tin tức về người mất tích gần đây xem có thông tin nào giá trị không, nên làm cái gì thì đi làm đi, đừng có trồng nấm ở chỗ anh nữa.”

Tiết Tiểu Lộ chớp chớp mắt: “Đội trưởng Hồ... Thực ra em là trợ lý của bác sĩ Lục, không phải chuyên trách thống kê tài liệu đâu đó.”

Hồ Bất Quy nhắc điện thoại bàn: “Ồ, anh hỏi Lục Thanh Bách cho cô, xem bây giờ hẳn có cần cô hỗ trợ hay không...” Câu này còn chưa nói xong, Tiết Tiểu Lộ đã vọt đi với vận tốc ánh sáng.

Cửa phòng làm việc khép lại, Hồ Bất Quy cầm lên tấm ảnh Tiết Tiểu Lộ vừa bỏ xuống_____Tô Khinh, 24 tuổi_____Anh thở dài, xát mạnh lên mặt một hồi, tâm nói nhất định phải tìm cho được người này, đưa trẻ này vô tội.

Mà đồng chí Tô Khinh vô tội đã bắt đầu cuộc sống gà bay chó sủa của mình trong tòa nhà màu xám. Cuộc sống vốn nên đi theo vòng tuần hoàn sinh lão bệnh tử bình thường cho đến tận cùng đột nhiên lại lệch ra khỏi quỹ đạo, đi lên một con đường càng ngày càng khó khăn, càng ngày càng điên cuồng.

Sau khi trò chuyện hồi lâu, Tô Khinh mới biết được thì ra Trình Vị Chỉ vốn là giáo sư đại học, trong lòng cậu lập tức cân bằng hẳn. Cậu vốn nghĩ chắc ngày xưa mình không học hành hẳn hoi nên giờ phải chịu báo ứng, mới rơi xuống tình cảnh này. Ai dè giáo sư Trình học giỏi thế mà cũng đồng cảnh ngộ.

Lam án chọn lựa Khôi án kiểu gì nhỉ?

Giáo sư Trình giảng giải: “Ta đã quan sát rất lâu, phát hiện thấy giữa Lam án với nhau hay giữa Lam án với Khôi án, đều không thể hấp thu cảm xúc của nhau. Có 20% con người có thể biến thành Khôi án, vì thế bọn họ sẽ căn cứ theo tiêu chuẩn này để tìm kiếm Khôi án bổ sung trong thời gian ‘thịnh yến’”

“Chú vào đây như thế nào vậy?” Tô Khinh hỏi.

Giáo sư Trình cười khỏ: “Hôm đó, con trai ta nháo loạn muốn ăn McDonald, ở gần nhà không có, ta ngồi tàu điện ngầm đi mua cho nó, không hiểu vì sao lại bị bọn họ theo dõi_____ Đồ mua xong còn chưa kịp mang về nhà đâu.”

Tô Khinh nhẹ gạt đầu, sâu sắc thấu hiểu thế nào là người xui xẻo uống nước cũng mắc răng.

Cơ mà chuyện này có thể gọi là xui xẻo sao? Đây không phải thiên tai mà thuần túy là nhân họa. Thời điểm vào đại sảnh ăn cơm ngày hôm sau, cậu nhìn mấy tên thủ vệ lạnh như băng với đám blouse trắng trâu bò, trong lòng nghĩ, có một số người tồn tại chính là để mang đến xui xẻo cho người khác.

Chế độ bảo vệ người mới với Tô Khinh chắc hẳn sẽ liên tục được duy trì cho đến lần đầu tiên cậu “bị sử dụng”. Mấy tên hình thái 4 bị cảnh cáo một lần lúc này không chọc vào cậu nữa, chỉ đứng xa xa liếc nhìn cậu và Trình Vị Chỉ bằng ánh mắt oán hận, như một đám lang sói đói đỏ con mắt đứng ở phía xa nhìn chòng chọc con mồi chờ thời cơ xông vào xâu xé.

Tô Khinh ngoài mặt ăn ăn uống uống nhưng không lúc nào không âm thầm để ý bọn người đó, bản thân cậu cũng từng có giao tình với mấy tên lưu manh côn đồ, biết rõ bọn họ để mất “địa bàn” rồi thế nào cũng phải lấy lại, lúc này chỉ có hai con đường để giải quyết vấn đề thôi: Có tiền thì nộp tiền ra, không có tiền, vậy chỉ có thể lẩn trốn.

Tô Khinh cần đưa cân nhắc, hiện tại xem ra Diêm Vương hảo hán tạm thời không kiếm chuyện với cậu, phải giải quyết xong đồng tiền này trước đã, nếu không thì an toàn tài sản và tính mạng của quần chúng nhân dân sẽ gặp nguy hiểm mất thôi.

Một ngày trước Trình Vị Chỉ đã phát hiện ra Tô Khinh y như một đứa nhỏ bị bảo mẫu chiều hư, ăn cơm thì cần đưa, cho thức ăn vào miệng ngậm lúng búng mãi không nuốt. Ông đi qua vỗ cậu một cái: “Ăn cơm đi chứ.”

Tô Khinh trước đây mà nghe người khác nói với mình như thế thì sẽ cảm thấy đặc biệt phiền phức, đồ ăn thức uống gì cũng không thèm. Không nghĩ tới trong hoàn cảnh này, những lời ấy lại khiến cho cậu ảm áp dễ chịu đến vậy, cảm giác còn có người quan tâm làm cậu cảm động đến rơi nước mắt. Cậu đáp vâng một tiếng, cư nhiên nghiêm túc ngoan ngoãn vùi đầu vào cơm.

Vị hình thái 3 ngất lên ngất xuống hôm qua thấy không có ai chú ý tới mình thì cũng chạy lại, giới thiệu sơ qua một chút, hai người mới biết tên này tên là Điền Phong, anh ta nhất gan không phải là vì loại hình năng lượng tinh, mà hình như là vì trời sinh mệnh thổ, mới đến nhà xám này chưa lâu lắm, vẫn chưa bị “sử dụng” lần nào mà đã bị dọa cho sợ vỡ mật rồi.

Đang nói chuyện thì nữ đồng chí trần trụi với thiên nhiên đã lại chạy tới ôm chân mọi người, Điền Phong hoảng loạn kêu ‘Ái ui’ một tiếng rồi nhảy dựng lên ba thước như bị pháo đốt mông, vừa vận dụng phải một ông chú râu quai nón đầu chít khăn trắng. Gã đang coi thức ăn như hoa mà trét đầy lên cái khăn trên đầu, bị đụng một cái, dao đĩa thìa đĩa rơi cả xuống đất, gã ta nóng nảy: “Hoa của ta rụng hết rồi!”

Điền Phong run cầm cập nhìn gã: “Tôi... Tôi trồng lại cho ngài... nhé...”

Râu quai nón chấp Lan Hoa Chỉ, chỉ vào Điền Phong, cả cánh tay rần như sắt đập trên vai anh ta, hờn dỗi: “Ai cần hoa đã bị tục nhân như mi chạm vào chứ!”

Tay gã thì chả làm sao, chỉ có cái thân thể khăng khiu của Điền Phong là chịu không nổi, anh ta lui về phía sau hai bước, đặt mông ngồi phịch xuống đất, gáy đập phải một cái chân bàn. Chậu cháo Bát Bảo trên bàn đổ nghiêng dội sạch lên đầu biến cả người anh ta thành một đóa hoa Bá Vương xanh đỏ tím vàng.

Sự cố ngoài ý muốn này làm rộ lên tràng cười không ngừng nghỉ của những kẻ diên xung quanh. Có mấy người vui vẻ quá nhảy cả lên bàn ăn, làm đổ không ít đồ ăn thức uống. Nước canh văng tung tóe, bát đĩa phi vèo vèo, chiến sự rồi cuộc lan đến mấy vị ngây ngẩn ngồi chờ bón cơm. Đám diên lật đổ cái bàn dài làm cho các vị ngây dại đổ chồng lên nhau mà ngã như những quân bài domino, khung cảnh cực kì hỗn loạn.

Bọn người khoác blouse trắng đều nhú mày, sau đó có một tên thổi vang chiếc còi đeo trên cổ, một tiếng vừa dứt, thủ vệ đứng cửa đã lập tức bước ra khỏi hàng bắn một phát súng lên trần nhà. Sau một tiếng ‘Pằng!’, cả đại sảnh như bị ấn nút pause, tất cả đều im phăng phắc.

Tô Khinh bị Trình Vị Chỉ kéo ra khỏi vũ đài gió tanh mưa máu này ngay khi trận rối loạn bắt đầu. Thừa dịp không ai chú ý, cậu lặng lẽ mò một con dao ăn và một cái đĩa trên bàn, nhét vào túi quần của mình.

Thời gian ăn cơm kết thúc, Tô Khinh để ý thấy mấy tên hình thái 4 hôm qua nhân lúc blouse trắng không để mắt đến mà chen về phía mình. Cậu đẩy Trình Vị Chỉ một cái bảo ông đi trước, Trình Vị Chỉ bất an quay đầu lại nhìn cậu, cậu tươi cười dùng khẩu hình đáp lại một câu: “Yên tâm, không sao đâu.”

Sau đó Tô Khinh dứt tay vào túi quần, kim loại lạnh băng tựa hồ giúp cho cậu thêm phần bình tĩnh. Càng ngày càng có nhiều người chen lại, cùng hướng ra phía cửa phòng, đây là thời cơ thích hợp nhất để đục nước béo cò. Một bàn tay đột nhiên đập lên vai cậu, lôi mạnh về phía sau.

Trong nháy mắt đó, Tô Khinh ngã theo lực đạo của kẻ kia, sau đó xoay người sang hướng khác, đồng thời rút chiếc đĩa nhỏ giấu trong túi quần, ra sức đâm thẳng xuống mu bàn tay gã.

Cậu dù sao cũng là thanh niên, cho dù có vô dụng một chút, thế nhưng đòn sức đâm xuống nhất này tuyệt đối không hề nhẹ nhàng. Đối phương lập tức kêu lên thảm thiết, mu bàn tay da tróc thịt bong. Tô Khinh chớp cơ hội đập bụp vào hạ thân gã, đập xong còn chưa thỏa lòng nghiền thêm cho một phát. Đại ca hình thái 4 nghịch dại ngã lăn xuống đất, trợn trắng mắt vì đau.

Tô Khinh nhét lại cái đĩa vào túi quần, trưng ra vẻ mặt khinh miệt nhất, mắt dáy nhất của mình mà nhìn gã ta một cái, sau đó chen vào đám người, đánh bài chuẩn ngay trước khi đám blouse trắng chạy về phía này vì bị đánh động bởi tiếng rú của thằng cha xui xẻo.

Tim đập thình thịch hồi lâu mới bình ổn lại, Tô Khinh như thể vừa trải qua một cuộc mạo hiểm quá ư hoành tráng, cảm thấy cả đời này mình chưa cool ngầu được đến thế bao giờ.

9. Chương 9: Khiêm Khuyết Trí Mạng

Trong màn hình, cậu thanh niên nghe thấy tiếng còi bèn chui tọt vào đám người như đứa trẻ làm chuyện xấu đang muốn chuồn đi, đã xoay người còn làm mất quỹ, sinh động vô cùng. Giữa lũ người mang thần sắc hoặc ngây ngốc hoặc kinh hãi hoặc diên cuồng, cậu ta chính là ánh sáng độc nhất vô nhị.

Tách cà phê trong tay Trần Lâm đã không còn hơi nóng, nhưng hắn không hề có ý định muốn uống cho xong. Một bàn tay chống trên cằm, hắn hít mắt xem những hình ảnh được ghi lại từ camera theo dõi.

Dưới tình huống Tô Khinh không hề hay biết, Trần Lâm đã quan sát cậu qua máy theo dõi rất nhiều ngày, lúc này đầu óc hắn thốt nhiên có chút chết lặng, bất chợt cũng thấy nghi ngờ giống cậu nhóc kia trong ngày đầu tiên biến thành Tiểu Khôi, bản thân mình có còn là người hay không nhỉ?

Hắn có thể nghe thấy cảm xúc nhỏ nhất nhất trong tâm hồn con người, hắn có năng lực vượt trên nhân loại, hắn có tài sản kếch sù, trên thế gian này, chỉ cần hắn muốn, chuyện gì cũng không thành vấn đề.

Cái gọi là quyền lực, đôi khi không nằm ở việc có bao nhiêu tùy tùng, có bao nhiêu kẻ sẵn sàng ủng hộ. Chỉ cần trong tay có thứ siêu việt hơn người, có thể áp đảo đứng trên kẻ khác, chỉ cần nắm được sinh mệnh người thường trong lòng bàn tay, dễ dàng bóp nát bất cứ lúc nào_____thì chính là có được quyền lực.

Giống Siêu Nhân, giống Batman, giống như những đại hiệp võ công cao cường không gì không làm được trong tiểu thuyết_____Rất khó mà nói rõ được, bọn họ được đắp nặn lên là để làm chúa cứu thế, hay chỉ đơn thuần là để biểu đạt niềm si mê của con người đối với quyền lực mà thôi.

Nó khiến người ta mê muội, cũng khiến người ta sợ hãi, tựa như một con dao hai lưỡi gác trên đầu vai, một lưỡi hướng lên, một lưỡi kẻ xuống, làm cho con người có lúc cảm thấy mình không gì không làm được, có lúc lại phát giác ra rằng, mình chỉ có hai bàn tay trắng trơn.

Lúc này, một bóng người thần không biết quỷ không hay đứng ngay sau lưng Trần Lâm. Hắn không quay đầu lại, đôi mắt vẫn chăm chú nhìn vào màn hình, replay đoạn phim quay lại cảnh Tô Khinh giáo huấn mấy tên hình thái 4 vài hôm trước, xem hết lần này đến lần khác. Hắn lắc lắc ly cà phê đã lạnh ngắt, nói với người đứng sau lưng mình: “Tướng Lam, đừng tùy tiện xuất hiện phía sau kẻ khác, có lúc tôi thất thần sẽ công kích cô theo bản năng đấy.”

Tướng Lam cười lạnh một tiếng: “Tôi sợ anh sao?”

Ánh mắt cô lướt qua màn hình, vừa lúc trông thấy đoạn phim Tô Khinh anh dừng dừng chân đạp người, liền thốt lên “O” một tiếng: “Nhìn nhầm à, thằng nhãi này không phải rất nhát gan sao?”

Trần Lâm thuận tay đổ hết cà phê vào một bồn hoa, nhìn cô ta: “Sao? Muốn ném cậu ta cho Tiểu Khôi của cô trút giận à?”

Tướng Lam tùy tiện ngồi xuống bàn làm việc của hắn, lực chú ý vẫn đặt trên màn hình, thờ ơ trả lời lại: “Tiểu Khôi? Tiểu Khôi cũng chẳng phải là người, chẳng qua là công cụ của tôi mà thôi. Đôi đũa của anh đựng rơi cái thìa của tôi, chẳng lẽ tôi phải bẻ đũa của anh để trút giận à?”

Cô có đôi mắt mèo tròn to, dường như còn sâu thẳm đến khác thường. Khuôn mặt trang điểm đậm khiến cho cả người càng thêm yêu dị. Ánh mắt Trần Lâm giấu sau thấu kính, không nói tiếp.

Tướng Lam lại quay sang nhìn hắn: “Sử Hồi Chương triệu tập một cuộc họp ngắn để chỉnh đốn một số điểm trong thịnh yến lần tới, sao anh không đến?”

Trần Lâm cười khê một tiếng, bấm máy tính chiếu lại đoạn phim kia. Thái độ của hắn khinh mạn như thể vấn đề này không đáng để trả lời.

“Sử Hồi Chương,” Hắn nói, biểu cảm và ngữ điệu chẳng khác nào ba chữ này là rơm là rác trong miệng mình. Sau đó hắn khinh bỉ phun ‘Phì’ một tiếng, “Gã là cái thá gì?”

Vừa nhắc tới Sử Hồi Chương, lòng tự tin vừa mới xói mòn một tí ti của Trần Lâm đã tự động chạy về, bởi vì so sánh về lực lượng, hắn cảm thấy nếu mình là một siêu nhân sức lớn như trâu, thì Sử Hồi Chương kia chính là con trâu ấy. Tuy rằng sức mạnh thì ngang nhau thật, cơ mà đẳng cấp sinh vật lại là bất đồng.

Tướng Lam nói: “Anh khinh thường gã, nhưng Quế Tụng và La Hiểu Phong lại tùy ý Sử ca sai bảo, chỉ đâu đánh đó, Lý Cố thì nước chảy bèo trôi, anh ngang nhiên to gan lớn mật đối nghịch với gã như vậy, không sợ gã ngáng chân anh sao?”

Trần Lâm rời mắt khỏi video, đóng Notebook lại, chỉnh đốn lại quần áo của mình một chút rồi liếc nhìn Tướng Lam: “Cô đừng quên...” Đừng quên cái gì thì hắn không nói ra khỏi miệng, chỉ vỗ vỗ lên áo như đang ám chỉ cái gì, “Chưa đến lượt Sử Hồi Chương xưng ông lớn đâu.”

Ánh mắt Tướng Lam đông cứng, cô thấy Trần Lâm đi ra ngoài, nhin không được liền gọi hắn: “Anh đi đâu đấy?”

Trần Lâm không quay đầu lại: “Đi thăm ‘đôi đũa’ của tôi.”

Tướng Lam chau mày: “Tiểu Khôi chính là Tiểu Khôi, nhìn nhiều chỉ tổ phí mắt, đang yên đang lành anh chú ý đến nó mãi thế làm gì?”

Trần Lâm nói: “Cho dù chỉ là đùa, thế nhưng thi thoảng gặp đôi đùa khắc họa đẹp mắt cũng sẽ khiến người ta muốn ngắm nhìn nó nhiều một chút trước khi bỏ đi mà, cô nói có phải không?” Dứt lời, hần khep cửa lại, đi thẳng.

Lúc này, đôi đùa khắc họa Tô Khinh đang ngày ngày học hành chăm chỉ vững bước tiến lên phía trước. Trình Vị Chỉ là một thầy giáo tốt, mà cậu thì cảm thấy đây hẳn là duyên phận, người bình thường ai lại đi chọc vào kẻ điên làm chi? Có ai đột nhiên rơi vào hoàn cảnh này mà không biến thành Bồ Tát bần qua sông, kinh hoảng không chịu được một ngày? Như Điền Phong chỉ là chuyện thường tình mà thôi.

Trình Vị Chỉ không biết Tô Khinh là thần kinh quá thô hay là đơn thuần quá đáng, Tô Khinh cũng sợ hãi, cũng không biết phải làm thế nào, thế nhưng đó đều là chuyện lúc trước cả rồi. Chỉ một thoáng sau cậu đã ăn ngủ như thường, còn cả ngày nghĩ đến biện pháp trốn khỏi cái nhà xám kinh khủng này nữa chứ.

Mặc dù theo như Trình Vị Chỉ thấy thì mấy cái chủ ý như “Lén giấu một đồng bơ trét vào mắt thủ vệ”, “Trộm một chiếc đèn pin vạn năng tùy thân của tên blouse trắng nào đó (cậu chàng vẫn cố chấp cho rằng thứ khiến cho người ta giật đùng đùng ấy là cái đèn pin)”, rồi thì “Thần chặn giết thần, Phật chặn giết Phật lao thẳng ra ngoài”, còn có “Giả bệnh lấy trộm thuốc gây mê, nhân cơ hội ‘Thịnh yên’ đánh thuốc mê một Lam ấn bắt làm con tin” vân vân và mây mây...đều là chuyện ngàn lẻ một đêm cả, thế nhưng ông vẫn bị tinh thần quyết không đầu hàng này của cậu nhóc làm cho cảm động không thôi.

Suy nghĩ của Tô Khinh cũng rất đơn giản, cậu chưa bao giờ nghĩ mình sẽ chết như thế, cũng tuyệt đối không chịu tin tưởng, cho nên cậu mới có thể kiên định thờ phụng câu nói “Xe đến trước núi ắt có đường”.

Cậu cho rằng giáo sư Trình là người có học vấn rất cao, trong hành lang nhà xám có thủ vệ sâm nghiêm, trừ thời gian từ lúc ăn cơm đến khi tiếng còi vang, chẳng ai lảng vảng ở bên ngoài, bình thường bọn họ đều rảnh rỗi ngồi mốc ra ở trong phòng. Thế là một người lần đầu tiên trong đời nổi trí tò mò, một vị bị cưỡng giáng bài thời gian dài không được thỏa mãn, kết thành một cặp ăn rơ đến bất ngờ.

Vì thế Tô Khinh trở nên bận rộn, ngày nào cũng bổ túc kiến thức cùng với thầy giáo Trình và đấu trí so đũa với mấy gã hình thái 4. Thi thoảng cậu toàn thắng, thi thoảng có bị thương, thi thoảng lại nghiên cứu ra chiến lược mới, mỗi ngày đều náo nhiệt vô cùng.

Trình Vị Chỉ không nói rõ trước đây ông dạy cái gì, thế nhưng là một người hướng đạo cuộc đời siêu tốt, ông giảng giải cho Tô Khinh rất nhiều tri thức, có Logic học cụ thể, có Tâm lý học lý luận, có cả chuyện nhân sinh trên trời dưới bể, chuyện thế sự tự cổ chí kim, vấn đề nào cũng hạ bút thành văn, ngẫu nhiên cũng xen vào một vài suy đoán của ông ấy về năng lượng tinh và Lam ấn.

“Cơ chế vận hành của năng lượng tinh là thế nào? Ta suy xét rất lâu vẫn không thể hiểu rõ sự huyền diệu trong đó, cho đến một ngày nghe thấy hai tên blouse trắng nói đến đôi câu vài lời, ta mới biết đến cái gọi là ‘Định luật lây lan cảm xúc’.”

Ngày đó, Tô Khinh bị tên hình thái 4 nổi điên cầm mảnh sứ vỡ rạch chảy máu, Trình Vị Chỉ ra mặt hỏi blouse trắng mượn hộp cấp cứu, cẩn thận băng lại vết thương cho cậu. Tô Khinh ngược lại càng đánh càng dẻo dai, thân thủ cũng nhanh nhẹn hơn không ít, dần dà rất chi là tâm đắc với tài đánh đấm của mình. Lúc này, thẳng chả một mặt heo chết không sợ nước sôi ngồi vắt chân chữ ngũ chìa móng vuốt ra để băng bó, một mặt nghe thầy Trình giảng bài về năng lượng tinh. Khi nghe đến đoạn kia thì nhin không được mà hỏi chen vào: “ ‘Định luật lây lan cảm xúc’ là ý gì ạ?”

“Cháu có bao giờ cảm thấy, khi người xung quanh cười to, mình cũng rất dễ dàng cười theo bọn họ, mà khi những người quanh mình bị thương, thì bản thân cho dù không khổ sở nhưng cũng vẫn thấy đau lòng không?” Thấy Tô Khinh gật đầu như có chút đắn đo, Trình Vị Chỉ tổng kết, “Đó chính là biểu hiện của định luật lây lan cảm xúc. Đơn giản mà nói, ý của nó là, cảm xúc tương đồng của con người sẽ hấp dẫn lẫn nhau.”

Tô Khinh nghiêng đầu, nửa hiểu nửa không: “Ý chú muốn nói tác dụng của năng lượng tinh thực ra là chất dẫn để cho cảm xúc nào đó của mình hút của người khác...như là nam châm á?”

“Cũng giống như đèn bẫy ____ Cẩn thận đừng để vết thương dính nước.” Trình Vị Chỉ buộc chặt băng vải, dặn một câu, sau đó vẽ một cái đèn bẫy lên mặt giấy với hai tay đòn một dài một ngắn, “Theo cách hiểu

của ta, năng lượng tinh giống như đèn bầy, dùng cảm xúc tương đối nhỏ yếu của mình, làm trỗi dậy một lượng lớn năng lượng tương đồng, sau đó dẫn thẳng vào năng lượng tinh, chuyển hóa thành năng lượng. Nếu đúng là như vậy, chúng ta có thể cho ra kết luận_____Bản thân năng lượng tinh chỉ có sẵn một loại thuộc tính nào đó, nhưng nó không thể thực sự phân biệt được cảm xúc.”

“Nghĩa là...sao?” Tô Khinh thấy mỗi chữ này cậu đều hiểu, cơ mà đến khi đặt vào cùng một chỗ thì lại chả hiểu gì.

Trình Vị Chỉ kiên nhẫn giải thích: “Nói thế này đi, năng lượng tinh giống như một sinh vật chỉ có thể ăn một loại thức ăn, nhưng bản thân nó không phân biệt được mình ăn vào cái gì.”

“À, thì ra là bị ngộ.” Đồng chí Tô Khinh nói xong mà hoàn toàn không ý thức được, cái thứ “bị ngộ” kia hiện đang sinh trưởng ngay trên cơ thể cậu.

Trình Vị Chỉ cười cười: “Nếu kết luận ấy là chính xác, thì có thể giải thích được vì sao mỗi người chỉ có một loại hình thái năng lượng tinh, mà việc cho đến tận bây giờ vẫn không có ai đồng thời có hai hình thái thực ra cũng chứng thực được kết luận của ta, theo một cách khác.”

Tô Khinh vừa mới xoắn xuýt một vòng bây giờ há hốc mồm, lại bắt đầu thấy mơ mơ hồ hồ.

Trình Vị Chỉ giải thích tiếp: “Lam ấn thì ta không biết, thế nhưng năng lượng tinh của Khôi ấn là bị con người kích hoạt mà nên. Cháu cũng biết, chỉ cần người còn sống thì bộ não sẽ không ngừng vận động, các loại cảm xúc của cháu thông qua tỷ lệ kích thích tổ mà duy trì một trạng thái cân bằng kì diệu, nếu trong cơ thể cháu có thêm một năng lượng tinh nữa, thì sẽ ra sao?”

Tô Khinh đề huyệt Thái Dương, nói: “Rối như mớ bòng bong.”

“Đúng, sẽ rối như mớ bòng bong. Cho dù bình thường không thấy vấn đề gì, nhưng trong nháy mắt năng lượng tinh bị kích phát, cháu sẽ hấp thu cảm xúc theo bản năng, tin là cháu đã từng trải qua rồi. Lúc này năng lượng vốn có trong cơ thể hấp thu cảm xúc từ thế giới bên ngoài, cảm xúc được hút vào ngay khi năng lượng tinh mới hình thành sẽ chia làm hai đường, sau đó lại kết hợp với loại cảm xúc khác trong năng lượng tinh mới kia, cả người cháu đều sẽ hỗn loạn.”

Tô Khinh úp sấp trên bàn như chó chết, tỏ vẻ “Thầy Trình ơi, bây giờ con đã hỗn loạn lắm rồi.”

Trình Vị Chỉ đứng bên cửa sổ, hai tay đặt lên chần song, nhìn xuống mảnh rừng nhỏ bên dưới bị rét mướt tấp cho ử rữ, ông nói: “Tô Khinh, cháu biết không, kì thực ta hoài nghi hệ thống năng lượng tinh này tồn tại khiếm khuyết, kể cả Lam ấn cũng không ngoại lệ.”

Tô Khinh còn chưa tới tiếp lời thì một giọng nói đã vang lên ngay gần cửa: “Ồ, là khiếm khuyết gì?”

Vừa nghe thấy tiếng người này, toàn bộ tóc gáy trên người Tô Khinh dựng đứng hết cả lên.

10. Chương 10: Chuẩn Bị ‘thịnh Yển’

Tô Khinh nhảy dựng lên như bị đạp phải đuôi_____Trần Lâm đã khoanh tay đứng ngay cạnh cánh cửa không biết đã bị mở ra từ đời nào đời nào, đeo lên nụ cười tươi rói đáng đánh mà liếc nhìn Tô Khinh. Hắn chuyển mắt sang Trình Vị Chỉ, hỏi lại: “Ông nói, hệ thống năng lượng tinh của Lam ấn tồn tại khiếm khuyết, là khiếm khuyết ở chỗ nào?”

Trình Vị Chỉ thấy hắn thì rõ ràng đã cực kì khấn trương, mười ngón tay bấu chặt lấy song cửa sổ như thể đang tìm thứ gì đó để chống đỡ chính mình. Mà lá gan của Tô Khinh sau khi trải qua một tháng lẫn lộn ở đây thì béo lên một vòng to. Từ những trận đánh lộn điên cuồng, cậu đã tìm được con đường để kiên cường hơn, từ những cuộc tranh đấu lấy một đổi bốn, khuynh hướng bạo lực mới mạnh mẽ đã lớn lên từ bao giờ, từ một đại thiếu gia yếu đuối ẻo lả uột thuở nào, đã trở thành một cao thủ đánh đấm da dày thịt béo.

Ánh mắt cậu đậu lại trên cổ Trần Lâm, nghiêng răng nghiêng lợi tính toán xem nên hạ miệng xuống chỗ nào.

Trần Lâm lập tức đi lướt qua người cậu mà đánh giá Trình Vị Chỉ: “Ông là Khôi ấn của ai?”

Trình Vị Chỉ càng nhích lại gần cửa sổ, thấp giọng nói: “Tôi là...hình thái 1.”

“À, hình thái 1,” Trần Lâm gật gù đầu, “Khôi ẩn của Lý Cố và Quế Tụng đều là hình thái 1, đáng tiếc... Ông nói đúng, hệ thống năng lượng tinh của Lam ẩn quả thực tồn tại chỗ thiếu hụt. Trong nhiều tình huống, cảm xúc của nhân loại cực kì hỗn loạn, không phân tích được cặn kẽ rõ ràng. Trong mỗi quá trình chuyển hóa năng lượng đều sẽ mang theo vào rất nhiều thứ không liên quan, cần có ngoại lực thanh lý.”

“Không...” Trình Vị Chỉ kim lòng không được mà nói tiếp, thế nhưng mở miệng rồi mới thấy cổ họng khô ran, bởi thế phải gian nan hắng giọng mấy cái, “Không thành công gia nhập vào quá trình trao đổi chất trong cơ thể, sẽ nảy sinh rất nhiều vấn đề...”

Thấy hai người bọn họ một hỏi một đáp thảo luận vấn đề học thuật, Tô Khinh cho rằng thời cơ mất đi rồi sẽ không đến thêm lần nữa. Cậu lặng lẽ nhặt con dao gọt hoa quả trên bàn trà (cái này là vũ hình thái 4 kia lôi ra, bị cậu cướp được), nhẹ nhàng gạt mũi dao ra, cậu chậm rãi tiếp cận từ sau lưng Trần Lâm.

“Ví dụ như không ổn định.” Trần Lâm nói. Đúng lúc này, Tô Khinh thừa dịp hấn phân tâm nói chuyện, giờ mạnh dao nhỏ lên, hướng thẳng sau gáy Trần Lâm mà đâm xuống. Trần Lâm dường như có mất mọc sau lưng, hấn khoát tay, vừa lúc bóp chặt lấy cổ tay cậu. Lực tay của hấn mạnh đến kinh người, Tô Khinh cảm thấy xương cổ tay mình bị bóp đến vỡ tung ra, cả người bị hấn kéo xuống, dao nhỏ cũng rơi trên mặt đất.

Trần Lâm không hề cố sức bẻ quặt tay cậu ra phía sau, kéo sát cậu vào trong lòng, một bàn tay đặt trên cổ cậu, lạnh ngắt. Tô Khinh bị bắt phải ngẩng đầu lên, Trần Lâm cười cười, ngẩng đầu thản nhiên nói với Trình Vị Chỉ: “Thời gian dài không được thanh lý, cả người bọn ta sẽ ở trong trạng thái cực kì không ổn định, giống như Khôi ẩn lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ, vì không thích ứng được mà sinh ra rối loạn tinh thần, ẩn ký sẽ tới đi, hai mắt đỏ ngầu, còn có thể...”

Hấn cúi đầu ngửi ngửi bên hõm cổ của Tô Khinh, đoạn ngẩng đầu quét mắt nhìn cậu một thoáng: “...rất khó không chế hành vi của mình_____Tô Khinh, lúc đầu vào đây cậu ngoan ngoãn thế, sao bây giờ lại làm loạn thế này?”

Tô Khinh nghĩ bụng ông đây không sợ mày, trong túi ông đây còn có một chiếc đĩa nhỏ bách chiến bách thắng đấy nhá.

Sau đó Trần Lâm mò một tay vào túi quần Tô Khinh, cậu đột nhiên thấy trong lòng lạnh ngắt, tâm nói, xong rồi, quên mất thằng cha người sao Hỏa này biết đọc ý nghĩ.

Kỳ thật Trần Lâm chỉ có thể cảm nhận được cảm xúc của người khác thôi, không hề biết đọc suy nghĩ. Hấn biết trong túi quần nhãi con này giấu hung khí, chủ yếu là vì đã thấy mấy vị bị phẫn nộ làm giảm chỉ số thông minh chịu thiệt với nó qua mấy theo dõi nhiều lần lắm rồi.

Tô Khinh đột nhiên kêu lên ngoáo một tiếng: “Anh... Mẹ nó anh sờ chỗ nào đấy?”

Trần Lâm nắm được cái đĩa trong túi quần cậu quăng xuống đất, sau đó luồn ngón tay lạnh lẽo vào trong áo sơ mi của Tô Khinh, trượt một mạch từ phần eo cậu lên trên, lạnh đến nỗi khiến Tô Khinh rùng cả mình. Trần Lâm không còn tươi cười nữa: “Sao nào, thời gian dài như vậy mà cậu vẫn chưa hiểu rõ à? Tiểu Khôi không phải là người, mà là...vật sở hữu riêng của bọn ta.”

Trần Lâm dứt lời, cái tay mất nét đã vòng tới trước ngực Tô Khinh, véo nhẹ một cái, liền nghe thấy cậu rên lên.

Trước kia đều là Tô Khinh cậu chọc ghẹo người khác, không ngờ hôm nay lại bị một thằng cha đeo kính muốn sắc đẹp không sắc đẹp, cần thân hình không thân hình trêu đùa. Tô Khinh nôn thốc trong lòng, cảm thấy trên người như bị kiến bò, vừa ghê tởm vừa khó chịu, cơ mà cậu còn chưa kịp nói gì, Trình Vị Chỉ đã nóng nảy trước.

Giáo sư Trình sống bằng này tuổi đầu, những chuyện nhố nhăng hư hỏng trong xã hội đã nghe qua vài món, lúc nghe thì cũng chỉ chép một tiếng kiếu ‘Chuyện này mà cũng có, lòng người đúng là tối tăm...’ chứ không để tâm nhiều. Không ngờ bản thân ông cũng có ngày chính mắt gặp phải cái đồ không biết xấu hổ đến mức người ta nhìn vào liền không thể không ca ngợi như Trần Lâm đây.

Đương nhiên, ông không biết là Tô Khinh thực ra cũng không biết xấu hổ chẳng kém ai. Trong lòng giáo sư Trình, đứa trẻ vừa chăm học vừa hiểu chuyện vừa nghĩa khí này chính là một bông hoa sen trắng, là sự tồn tại rực rỡ ánh dương trong tòa nhà xám tối tăm bẩn thỉu nơi đây.

Trình Vị Chỉ giận đến đỏ mặt, chỉ thẳng vào Trần Lâm mà nói: “Cậu... Cậu buông nó ra! Nó vẫn còn là một đứa trẻ, sao cậu có thể làm chuyện đó với nó? Lương tâm cậu bị chó ăn rồi sao?! Cậu...là đồ mặt người dạ thú, đồ súc sinh!”

Giáo viên chủ nhiệm thời trung học đánh giá Tô Khinh là: “Đừng cho rằng mình có tí khôn vặt, trong nhà có mấy đồng tiền dơ bẩn mà đắc chí, sớm muộn gì cũng trở thành cặn bã của xã hội!”

Giáo viên phụ đạo đại học của cậu đánh giá: “Em nói xem, Đảng và nhân dân làm sao có thể dưỡng dục ra cái loại bần nhão không trát nổi tường như em hả?”

Ông già thì lại càng thẳng thừng, đại từ ngôi thứ ba khi nhắc đến cậu đều là “Thằng con khốn nạn nhà tôi”.

Chưa có một ai từng nói “Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ”, Tô Khinh quên cả giấy dựa, vừa ngây ngốc vừa cảm động mà nhìn vị giáo sư mắt kém này.

“Người...đây là phạm tội!”, Trình giáo thụ tức sùi bọt mép.

Trần Lâm khẽ cười một tiếng, buông tay thả Tô Khinh ra nhìn cậu lảo đảo lao về phía trước hai bước mới đứng vững, sau đó, hấn dứt một tay vào túi áo: “Pháp luật của con người, không quản được ta. Đám ô hợp Quy Linh cũng không làm gì nổi ta, trừ khi bọn họ có thể một súng bắn chết ta.”

Khuôn mặt bình thản của hấn hiện lên vẻ tươi cười có chút kìm nén lại có chút điên cuồng. Hấn nhìn Tô Khinh một cái thật sâu, vươn một tay ra như muốn xoa đầu cậu, lại bị cậu ngả ra sau như muốn trốn tránh cái gì bẩn thỉu, né mất.

Trần Lâm không lấy làm phiền lòng, thu tay lại: “Ta đến nói các người một tiếng, mười ngày sau, lần ‘Thịnh yến’ tiếp theo sẽ bắt đầu, Tô Khinh... Hi vọng đến lúc đó cậu vẫn có thể vui vẻ như vậy.”

Hấn nâng kính mắt xoay người đi ra ngoài, lúc đi ra tới cửa lại quay lại, thoáng mỉm cười: “Ta nói thật lòng đấy.”

Sập cửa đi mất.

Tô Khinh lắc lắc cái cổ tay bị Trần Lâm bóp chặt, trong lòng nghĩ: “Đờ mờ mỳ chứ họ Trần bốn mắt, sau này mỳ cần thận một chút, đừng có để rơi vào tay ông.”

Sau đó cậu mỉm cười an ủi Trình Vị Chỉ đang lo lắng: “Chú Trình, cháu không sao đâu, chú xem, may nhờ có chú đó, chúng ta không sợ hấn, người tốt sao có thể sợ người xấu chứ?”

Lật mặt như chảo chớp, nói chẳng thật với lòng.

Vết thương vừa được Trình Vị Chỉ băng bó xong lại bị Trần Lâm làm rách ra. Giáo sư Trình vội kéo Tô Khinh đến bên ngồi xuống, cậu lại không nhận được hiệu kì: “Chú Trình, ban nãy hai người nói cái gì thế? Cái gì gọi là ‘Không thành công gia nhập quá trình trao đổi chất trong cơ thể’?”

Trình Vị Chỉ nói: “Trao đổi chất ở sinh vật, có thể phân chia đơn giản thành ‘trao đổi vật chất’ và ‘trao đổi năng lượng’. Trao đổi năng lượng thì không cần nói nhiều, chính là dự trữ và giải phóng năng lượng. Mà ‘trao đổi vật chất’, nói trắng ra chính là quá trình ‘thu nạp’, ‘đồng hóa’, ‘phân giải’ và ‘bài tiết’ vật chất. Chúng ta đã phân tích qua toàn bộ quá trình chuyển hóa năng lượng của năng lượng tinh rồi, cháu có phát hiện vấn đề gì không?”

Tô Khinh cau mày nghĩ suy nghĩ, cuối cùng ngộ ra chân lý: “A, cháu hiểu rồi, không có chu trình bài tiết!”

Cậu muốn tỏ ra văn minh một chút trước mặt giáo sư Trình, vì thế đã đem câu “Chỉ ăn không ỉa” nuốt lại vào bụng.

Trình Vị Chỉ gật gật đầu: “Đúng vậy, trên thế giới không có gì là tuyệt đối, làm sao có thể cam đoan cảm xúc mà Lam ẩn hấp thu đều có độ tinh khiết là 100% được? Nếu không phải vậy, cứ mãi như thế, thì cho dù là ít ỏi cũng vẫn sẽ tích lũy một lượng cảm xúc mà năng lượng tinh không thể lợi dụng, như vậy không thuận tự nhiên.”

Tô Khinh tự động tưởng tượng ra Trần Lâm nằm trên một cái bàn thiết bị to tổ chẳng, mặt như táo bón, vài tên blouse trắng vây quanh người hắn, mổ toang bụng giúp hắn lấy “vật bài tiết” ra. Tưởng tượng xong lập tức thấy cân bằng tâm lý, cổ tay cũng chẳng còn đau nữa.

Trình Vị Chỉ lại như đang suy nghĩ điều gì rất lung, hồi lâu mới nhìn Tô Khinh, thở dài khe khẽ: “Ta tới sớm hơn cháu, chắc chắn cũng đi nhanh hơn cháu.”

Ông nói được câu này, không ngờ đôi mắt lại đỏ au, Tô Khinh không dám thở mạnh ở một bên chờ, mãi sau Trình Vị Chỉ mới nói tiếp: “Cháu nhớ kĩ, về sau nếu có gặp bất cứ chuyện gì, cũng không được để mình bị mê hoặc. Về cho mình một con đường, lúc nào cũng phải nhìn vào nó, nói với bản thân không được thối lui trên con đường kia. Như vậy, cháu sẽ biết mình là loại người nào, cả đời này, sẽ không mất không chế...”

“Còn có, ta có đứa con trai, tuổi tác cũng xấp xỉ cháu vậy.”

Tô Khinh sững sốt, cậu vẫn cho rằng “đứa con nháo loạn muốn ăn McDonald” hẳn phải là một thằng nhóc con. Trình Vị Chỉ lau mắt, miễn cưỡng cười cười, chỉ vào đầu mình mà nói: “Con của ta bẩm sinh...khiếm khuyết một chút so với con cái nhà khác, chỉ có trí lực của đứa nhỏ năm, sáu tuổi thôi, tên là Trình Ca. Mẹ nó không chịu nổi áp lực này, đã bỏ đi trước. Không biết ta ở nơi này lâu như vậy, một mình nó phải sống thế nào. Nếu tương lai cháu có thể rời khỏi đây... Dưới gối của ta có tờ giấy nhỏ ghi địa chỉ nhà, cháu thay ta coi sóc nó, có được không? Coi như ta cầu xin cháu...”

Tô Khinh nhanh chóng ngắt lời ông: “Cho dù cháu không ra được, cũng sẽ nói cho người khác, nhất định sẽ có người ra được bên ngoài mà phải không? Lại nói, cháu chắc chắn sẽ thoát ra được, dự cảm của cháu từ nhỏ đã đặc biệt chính xác, chẳng những cháu ra được, còn phải nghĩ cách cứu luôn cả chú ra cơ, chú cứ yên tâm đi.”

Trình Vị Chỉ lắc đầu, thở dài: “Cháu nghĩ quá đơn giản, ta cảm thấy, việc này_____”

Phía sau không còn lời nào nữa, sau này Tô Khinh cảm thấy đôi mắt già nua đục ngầu của ông dường như mang dự cảm về một hồi tai nạn. Ngày hôm ấy, hai người chìm vào giấc ngủ trong im lặng, cho dù bản thân tâm rối như tơ vò.

Mười ngày vụt qua với vận tốc ánh sáng. Sáng sớm ngày hôm ấy, còn chưa đến thời gian ăn cơm, một hồi còi bén nhọn đã đâm thủng lỗ tai mọi người. Tô Khinh giật mình, nghe Trình Vị Chỉ thấp giọng nói: “Bọn họ đến.”

11. Chương 11: Trần Lâm

Tô Khinh rốt cuộc cũng gặp được tất cả Lam ẩn. Bọn họ tổng cộng có sáu người, năm nam một nữ. Nữ chính là con cộp cái Tuổi Lam, năm người đàn ông thì cậu đã gặp qua ba người, thứ nhất là Trần Lâm nham hiểm, thứ hai là Sử Hồi Chương mặt vuông mắt tam giác, người còn lại là anh giai “xã hội đen” bắt cóc cậu đến đây, tên tuổi trong truyền thuyết gọi Lý Cố____. Giáo sư Trình là Tiểu Khôi của hắn.

Hai người khác thì cậu chưa gặp bao giờ, một người tóc rất dài, sắc mặt u ám, Trình Vị Chỉ nói với cậu đó là La Hiểu Phong, cũng là Lam ẩn hình thái 4 như Sử Hồi Chương, sử dụng Tiểu Khôi hình thái 3 – sợ hãi. Người cuối cùng chả hiểu là mắc chứng gì, hắn đứng trong đám Lam ẩn mà vô cùng tự giác chiếm cứ vị trí của một người hầu, vóc dáng không cao, chỉ tầm 1m65 đổ lại, gầy như một con khỉ, bộ dạng sợ hãi rụt rè, ở bên cạnh Sử Hồi Chương cao lớn thô kệch trông y như cặp đôi Bumpaa và Timon trong Vua Sư Tử____. Đây chính là Quế Tụng mà Trần Lâm nhắc đến.

Trình Vị Chỉ vừa nhắc mắt đã phát hiện ra Trần Lâm đang nhìn Tô Khinh chằm chằm, trên mặt mang theo nụ cười đầy ẩn ý. Ông kéo Tô Khinh một cái, giấu cậu vào bên cạnh mình, cố gắng đứng thẳng người tạo ra tư thế uy nghiêm lắm liệt, không chút sợ hãi nhìn lại tên phản động Trần Lâm.

Mỗi Lam ẩn chọn một Tiểu Khôi mang đi, tất cả Khôi ẩn trong đại sảnh đều bị thủ vệ súng vác vai, đạn lên nòng lửa như lửa vọt, bối rối bất an mà đứng co cụm một chỗ. Lam ẩn đứng ở trên cao nhìn xuống quan sát bọn họ thật kĩ, giống như đang kén cá chọn canh lựa lấy một con heo để mang ra khỏi chuồng làm thịt.

Từ khi chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên Tô Khinh cảm nhận được sức mạnh của chuỗi thức ăn một cách rõ ràng. Đó là sự cướp đoạt dài lâu khôn cùng của một giống loài đối với một giống loài khác, không thể nào phản kháng. Quy tắc tàn khốc mà vĩnh hằng của rừng thẳm xuyên suốt từ đầu đến cuối, như khắc xuống từng vết dấu vết trên linh hồn.

Trần Lâm không chút do dự chọn Tô Khinh, Điền Phong bất hạnh bị La Hiểu Phong chọn trúng, Tô Khinh nhìn bộ dạng tuyệt vọng lung lay sắp ngã của anh ta, cảm thấy anh ta lại muốn ngất vật ra đấy đến nơi rồi. May sao lúc này La Hiểu Phong hung hăng trừng mắt lườm một cái, khiến cho Điền Phong tìm thấy sức mạnh từ chính ánh nhìn tràn ngập uy hiếp và chán ghét ấy mà dám đứng thẳng đi đến trước mặt hắn.

Tướng Lam cũng lựa chọn hình thái 4 của ả. Trên trán vị kia còn một vết bầm xanh tím chưa khỏi hẳn vì bị Tô Khinh cầm chảo nện cho. Một tên hung thần ác sát là thế, mà vừa nghe Tướng Lam chỉ tên mình thì trên mặt lại lộ vẻ thất kinh, chỉ trong nháy mắt từ con hổ to đã biến thành chú cừu nhỏ. Gã cứng còng thân thể, hai mắt tròn tròn, nhích từng bước một đến bên Tướng Lam, trông cứ như con gái nhà lành bị ép về làm dâu kẻ cướp.

Đương nhiên, sở dĩ Tô Khinh đảo mắt khắp nơi, trong lòng chê cười hết người này tới người khác là bởi vì cậu cũng đang khấn nguyện. Hai tay ướt đầm mồ hôi, hai chân run run rẩy rẩy, cậu chỉ có thể vừa âm thầm dùng cái tay nhét trong túi quần véo đùi thật mạnh, vừa dõng dạc chú ý đi để cổ sống cổ chết nhin lại cảm giác sồn tiều đang dâng lên.

May mắn là hôm nay Trình Vị Chỉ không bị chọn. Lúc bọn họ bị lôi ra ngoài, Tô Khinh thấy ông liều mạng chen ra khỏi đám đông, rướn cổ lên nhìn mình, cố gắng làm một khẩu hình như muốn truyền đạt điều gì với cậu.

Trần Lâm đặt một tay lên vai Tô Khinh, cơ hồ là đẩy mạnh cậu về phía trước, Tô Khinh ra sức quay đầu lại, thấy mặt Trình Vị Chỉ đỏ au, cuối cùng biến mất trong tầm mắt mình. Cậu suy đoán có lẽ Trình Vị Chỉ muốn nói “Không được để bị mê hoặc”.

Đây là lần đầu tiên Tô Khinh rời khỏi nhà xám trong suốt hơn một tháng nay. Thời tiết cũng không tốt lắm, âm u mù mịt, mặt trời chỉ còn sót lại có vài ba tơ nắng con con, thì thoảng kéo dài hơi tàn, bất cứ lúc nào trời cũng có thể đổ mưa, gió lạnh lạnh thổi qua rừng cây rậm rạp. Một đám người mặc đồng phục màu lam đứng thẳng như cột cờ trước mặt bọn họ, Tô Khinh để ý thấy ở cổ tay chúng cũng có dòng chữ Utopia.

Trần Lâm buông cánh tay đè vai Tô Khinh, lấy ra một vật giống như bút máy. Hắn ấn lên “nắp bút” một cái, Tô Khinh liền cảm thấy trên cổ như bị siết một vòng dây thép, nhin không được mà đưa tay nắm lấy, đầu ngón tay truyền đến tiếng giần giật tựa hồ bị điện giật.

Chỉ trong nháy mắt đã chẳng còn cái gì ở đó nữa, Tô Khinh dùng bàn tay cọ cọ sờ sờ cổ mình, sờ một hồi lâu mà chẳng thấy có thứ gì.

Trần Lâm nhét “bút máy” vào túi: “Có thứ này, vạn nhất cậu đi lạc, ta cũng có thể tìm về được.”

Tô Khinh giương ánh mắt thù hận lên nhìn hắn, nghĩ bụng thằng cha này dám bắt ông đây đeo xích chó, đã thế còn là cái xích chó có công năng GPS nữa chứ.

Trần Lâm nhìn cậu nở nụ cười, hình như tâm tình khá tốt. Sau đó hắn vươn tay, dùng mu bàn tay vỗ nhẹ lên mặt Tô Khinh. Các Lam khác đều mang theo Tiểu Khôi của mình đi tuốt về phía trước rồi, Tướng Lam quay đầu liếc nhìn bọn họ, hô lên: “Trần Lâm, muốn phát tình tới về rồi tính, tranh thủ thời gian đi!”

Trần Lâm không để ý tới, kéo theo Tô Khinh, ghé sát tai cậu mà thì thầm: “Nếu sau khi trở về, cậu không biến thành...giống như ‘bọn chúng’, thì không cần phải ở trong nhà xám nữa.”

Tô Khinh cau mày, không rõ hắn có ý gì.

Năm phút đồng hồ sau, bọn họ đi tới một khoảng sân rộng rãi, mấy chục chiếc trực thăng đang đậu ở đó. Nhóm Tiểu Khôi bị bịt mắt bịt tai, lơ lơ như bò đội nón mà lên máy bay.

Tô Khinh nhin không được lại bắt đầu nghĩ đến mấy thứ tà ma ngoại đạo. Cậu học theo mấy quyển truyện trinh thám từng đọc, im lặng tính toán, toàn tâm toàn ý muốn cảm nhận xem trực thăng đang bay bên trái

hai quẹo bên phải, định suy tính đường ra ngoài. Ai dè kiên trì được đâu hai phút thì đã choáng váng đầu óc không còn biết đâu vào với đâu nữa.

Không biết đã bay bao xa, Tô Khinh mới được đặt chân xuống đất, có người đỡ cậu lên một chiếc xe. Lúc này đừng nói là tính toán, trên cơ bản cậu đã mất sạch khái niệm thời gian luôn rồi, trong đầu chỉ còn có mỗi một câu cứ hát đi hát lại “Lâu quá đi”.

Đến khi mảnh vải bị mất Tô Khinh được tháo xuống, các Lam ẩn và Khôi ẩn khác không biết đã đi đâu hết, trước mắt cậu chỉ còn lại một mình Trần Lâm, cùng với cái gậy của anh giai tài xế mặc đồng phục xanh lam lù lù bất động như núi.

Trần Lâm nhìn cậu một cái, mở cửa xe đi xuống, thấy Tô Khinh vẫn chôn chân trong xe, liền dùng tốc độ gió rền chớp giật phi thẳng sang bên kia, mở cửa, xách cậu ra ngoài.

Trần Lâm đeo kính đen, lạnh lùng cười: “Sao nào, lần trước gặp cậu, không phải còn rất anh dũng lấy dao gọt hoa quả muốn đâm ta à? Sao bây giờ lại hải hùng thế kia?”

Tô Khinh tránh ánh mắt hấn, cúi đầu không nói. Tim cậu đập càng lúc càng nhanh____ Đây chính là bên ngoài, cậu nói với bản thân, đây chính là bên ngoài, có người, có cảnh sát, có thể kêu cứu, có thể trốn chạy, không còn cơ hội nào tốt hơn được nữa...

Đang nghĩ tới đó, bỗng nhiên trên cổ đau xót, da đầu Tô Khinh tê rần, lập tức cảm thấy cái “xích chó” kia dường như chui thẳng vào cổ mình, xuyên thấu qua da thịt mà đánh phá hệ thần kinh. Tô Khinh theo bản năng dùng tay bắt lấy, thế nhưng ngoại trừ ngón tay bị điện giật đau nhức thì không bắt được bất cứ thực thể nào, móng tay bấm sâu vào trong thịt, thoát trông như thể cậu đang muốn bóp chết chính mình.

Trần Lâm mặt không đổi sắc kéo tay Tô Khinh ra: “Cậu đang vọng tưởng cái gì? Tô Khinh, đừng có nằm mơ, từ khi được xác định là Lam ẩn phụ trợ hình thái 2, cậu đã bị đeo lên xích cổ điện từ rồi, chốt mở chỉ có ta mới có thể khóa chế.”

Tô Khinh cúi người, chợt phát hiện mình không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể dùng ngón tay nín tay áo Trần Lâm van vãn.

Trần Lâm thở dài, nhẹ nhàng đặt tay lên đầu Tô Khinh, đầu ngón tay xuyên qua mái tóc mềm mại của cậu, trườn xuống dưới, dừng lại trên vành tai đeo chiếc khuyên đen, nâng cằm cậu lên.

Tầm mắt Tô Khinh rất mơ hồ, nước mắt sinh lý không ngừng trào ra. Trần Lâm đánh giá một hồi rồi tắt chiếc vòng cổ từ lực kia đi. Tô Khinh lập tức cảm thấy áp lực trên cổ biến mất, bèn thở phào ra nhẹ nhõm____ Tuy rằng khi cậu há há miệng, lại vẫn không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Tô Khinh dùng mu bàn tay lau đi vết máu trên cổ rồi xóa sạch nước mắt. Cậu cũng không thấy quá dọa người, khi thần trí tỉnh táo cậu tự nhận mình thế là có cốt khí lắm rồi, đau đến mức ấy ai mà không khóc cho nổi? Thằng cha Trần Lâm kia cũng khóc thét là cái chắc____ Cậu kiên định an ủi bản thân.

Trần Lâm chỉ vào ngực cậu, cúi đầu nói: “Ta có thể nghe được thanh âm của nó, cậu đừng có mưu toan chạy trốn.”

Tô Khinh đi theo phía sau hấn, bụng nghĩ, chém gió tung nóc nhà.

Với mệnh đề Trần Lâm biết đọc ý nghĩ, giáo sư Trình đã kết luận rồi, điều này hẳn là không chân thực.

Cái gọi là “đọc ý nghĩ”, chính là “có thể biết người khác đang nghĩ gì”, cũng chính là có thể cảm giác được hoạt động của bộ não con người. Thế nhưng não bộ của con người có hơn 100 tỷ tế bào thần kinh, mỗi một giây sẽ trải qua hơn mười vạn phản loại phản ứng hóa học bất đồng, đồng thời xử lý không biết bao nhiêu tin tức. Nếu Trần Lâm thực sự biết “đọc suy nghĩ” thì hấn sớm đã bị lượng thông tin quá lớn bức điên rồi.

Cho nên giáo sư Trình suy đoán, người này sau khi được khai phá hệ thống năng lượng tinh Lam ẩn mà sợi thần kinh cảm giác nào đó được ưu hóa lên, có thể cảm nhận được khuynh hướng cảm xúc của người khác trong một không gian nhất định.

Tô Khinh dùng một tay ấn cái cổ bị cào rách, hung tợn nhìn bóng dáng Trần Lâm, tâm nói đến con chó mũi thính còn ngửi ra cảm xúc của chủ nhân nữa là, mi chỉ là mọc thêm cái mũi chó thôi, có cái gì hơn người

đầu.

Trần Lâm không quay đầu lại nhìn cậu mà chỉ một mực đi lên phía trước. Đồng phục xanh ngời ru rú trong xe không có ý định cùng ra ngoài. Tô Khinh leo đèo theo Trần Lâm ở một khoảng cách không xa không gần, hẳn có thể cảm nhận được cảm xúc kịch liệt trong lòng cậu. Hẳn biết thanh niên xinh đẹp kia đang liều mạng áp chế bất an cùng sợ hãi, thứ đang bộc phát ra ngoài lại là chán ghét, căm hận, và một sự khinh thường khó hiểu.

Mà khi ánh mắt Tô Khinh không đậu lại trên người hắn, lực chú ý của cậu dễ dàng bị kéo tới những tòa kiến trúc, thậm chí là những chiếc xe của con người. Lúc đó, cảm xúc của cậu vỡ òa những “hoài niệm” và “sung sướng”, không cách nào khống chế.

Cậu ta nhớ nơi này, nỗi nhớ sống động...cùng với sinh mệnh tươi mới_____Trần Lâm nghĩ nghĩ, bàn tay vẫn đút trong túi áo ve vuốt thiết bị khống chế xích cổ từ lực, thâm tâm lại có chút mệt mỏi_____Đây là thế giới của con người, không phải là nơi dành cho hắn.

Đám người đi tới đi lui đều khiến hắn cảm thấy xa lạ. Hẳn cảm giác được cảm xúc của mình mỗi ngày một chết lặng, chỉ có trong nháy mắt phát động năng lượng tinh để hấp thụ, để cướp đoạt, mới có thể nương theo yêu ghét tình thù của người khác, mà nhớ về bản thân năm xưa.

Hắn dường như đã quên, chỉ vài năm trước thôi, mình cũng là một thành phần trong cuộc sống ấy.

Trần Lâm đưa Tô Khinh vào một trung tâm thương mại lớn trong trung tâm thành phố, bên trong hình như đang diễn ra hoạt động gì đó. Trần Lâm đi thẳng vào, tới khu làm việc “Khách hàng dừng bước” vẫn cứ đi tiếp, cứ như đây là sân sau nhà hắn. Tô Khinh có chút ác ý muốn xem tí nữa hắn sẽ bị bảo vệ xách cổ vứt ra như thế nào.

Thế nhưng không, bảo vệ đối với Trần Lâm lại vô cùng cung kính, đã thế lại còn gọi hắn một tiếng “Giám đốc Trần”, Trần Lâm không thèm bỏ kính râm, chỉ nhẹ gật đầu một cái, ngông nghênh bước vào thang máy, chờ Tô Khinh. Hẳn nghiệm nhiên lại là chủ nhân của nơi này.

Tô Khinh trợn mắt há hốc mồm, rất shock. Lòng nói mẹ nó chứ, đúng là xây cầu mở đường mù mắt, giết người phóng hỏa lăm con, Ngã Phật đầu đầy u cục cũng không có cách nào, đây là cái thế đạo gặt người gì vậy?

Cậu đi theo Trần Lâm vào thang máy như người mộng du, một đường lên thẳng trên tầng thượng. Trần Lâm im lặng đi trước, loay quanh lòng vòng chui vào một phòng điều khiển, lấy chìa khóa mở một cái cửa con, đi qua con đường nhỏ đằng sau cánh cửa, hẳn dừng bước.

Tô Khinh cũng thò cổ nhìn xuống_____Thì ra tất cả mọi người tham gia hoạt động đều đang ở dưới lòng bàn chân hắn.

Trần Lâm mở túi tài liệu hắn mang theo bên người, trong đó là cả đồng dụng cụ. Hắn lấy một chiếc khăn tiêu độc mu bàn tay của mình và Tô Khinh, sau đó lôi ra một cây kim chẳng biết nối với thứ gì, chọc xuống mu bàn tay cậu, dùng băng dính cố định lại.

Thời điểm kim đâm vào, Tô Khinh co rụt một chút. Trần Lâm ngẩng đầu liếc nhìn cậu, ánh mắt kia lạnh lẽo như dùi vào da thịt, thế là cậu ngoan ngoãn chìa tay ra đó, bản thân thì cứng còng cả người như một cái chân giò để đông.

Trần Lâm cúi đầu, cũng nói cho mình một cái ống như vậy, còn đột nhiên giải thích: “Không cần lo lắng, chỉ là đề phòng cậu vượt quá giới hạn thôi.”

Tô Khinh có chút hoang mang nhìn hắn, Trần Lâm không có nhìn cậu mà chỉ thấp giọng cười, không nói gì thêm nữa.

Hắn ấn xuống một cái nút màu đỏ, nhắm mắt lại, Tô Khinh không thể phát ra tiếng, chỉ có đôi mắt bối rối đảo tới đảo lui. Từ từ, một cảm giác khó nói bằng lời bao phủ toàn thân cậu.

12. Chương 12: Đuổi Bắt

Tô Khinh cảm thấy ý thức của mình giống như mặt biển, bình thường sóng yên bể lặng không nổi một cơn gió to, mà một chút động tĩnh thăng nhiên cũng có thể gợi lên bão lốc khôn cùng vô hạn. Lúc này, cái động đen không đáy được che giấu dưới mặt nước phẳng lặng như gương mới bắt đầu lộ ra.

Cuộc đời của một con người có thể thừa nhận bao nhiêu đau khổ bi thương?

Tô Khinh đôi khi sẽ nghĩ, những chuyện bi thương trong quá khứ không phải thực sự đã qua đi, chỉ là theo dòng thời gian chảy trôi, ký ức sẽ không còn sống động. Chúng nó biến thành những tấm ảnh chụp ổ vàng, bị đặt trong tiềm thức phức tạp thẳm sâu. Bằng không, làm sao có thể vừa mới chạm vào, chúng đã hiện lên trước mắt rõ ràng đến thế?

Cậu cảm giác được cả người như có dòng điện chạy qua, không đau không ngứa, chỉ là không hiểu sao lại có chút chết lặng. Cậu một lần nữa cảm nhận được sự trống rỗng mê mang như khi nằm trên dụng cụ lạnh ngắt ngày hôm ấy, tựa hồ bản thân thoát ly khỏi cơ thể, tiến vào trạng thái nửa tỉnh nửa mơ. Có gì đó không ngừng trùng kích đại não cậu, như thể muốn mang thân thể cậu lên cho chặt ních.

Dần dần, Tô Khinh cảm thấy cái đau đớn mà Trình Vị Chỉ đã nói. Cậu rõ ràng mở to hai mắt, lại không thể nhìn thấy bất cứ cái gì. Ý thức còn sót lại không đủ để cậu phán đoán xem mình có rơi lệ hay không, chỉ thấy khó chịu khôn nguôi, bi thương cùng cực.

Cậu muốn lớn tiếng khóc lên, nhưng thân thể không nghe theo điều khiển. Tuyệt vọng như một mầm cây chậm rãi lớn lên trong lòng cậu, nhuộm tất cả ký ức thành một màu ảm đạm vô hạn vô biên.

Một giọng nói mơ hồ vang lên bên tai gọi tên của cậu: “Tô Khinh, con trai bé nhỏ của mẹ...”

Trước mắt Tô Khinh dường như xuất hiện một cánh cửa trắng toát, trắng toát. Cậu chần chừ vươn tay mở nó ra, liền thấy người phụ nữ từng vô cùng xinh đẹp giờ đây đã trọc hết tóc vì trị liệu hóa chất, đang khát cầu nhìn mình. Cổ của bà đặc biệt gầy nhỏ, như thể đã không thể chống đỡ được cái đầu lên nữa. Bà gắng sức muốn nhấc mình lên khỏi gối đầu nhưng vẫn thất bại hết lần này sang lần khác. Trên người bà cắm đầy những ống dẫn trong suốt, tựa như toàn bộ sinh mệnh đều được buộc lại nơi đó, không thể rời bỏ, rời bỏ, sẽ tiêu tan.

Người phụ nữ ấy vẫy tay với cậu: “Con qua đây, qua đây với mẹ nào.”

Một đôi tay nhẹ nhàng đặt lên vai Tô Khinh, cậu nhìn lại, chính là Tô Thừa Đức. Bản thân cậu như đã lùi về thời niên thiếu khờ dại mà nhát gan, chần chừ một hồi, mới dám đi từng bước đến bên giường bệnh.

Tô Khinh nhớ ra, đây chính là lần cuối cùng cậu được gặp mẹ mình.

Người phụ nữ nâng lên cánh tay khô gầy, Tô Khinh lập tức cúi người, cầm tay bà áp lên trên mặt, nhìn bà hé nở một nụ cười gắng sức nhưng quá dối dịu dàng: “Ăn cơm cho ngoan, trưởng thành cao lớn, như bố con vậy...”

Đây chính là di ngôn của mẹ.

Tô Khinh bật khóc, tiếng khóc phảng phất trào ra từ yết hầu của một người khác, tràn ngập bốn phương tám hướng, ăm ắp trong đầu cậu. Toàn bộ ý thức của cậu đều vang vọng tiếng khóc rống liên thanh kia, càng ngày càng bén nhọn, càng ngày càng âm vang. Tiếng khóc ấy thốc mạnh vào ý thức và thân thể như một cơn lốc xoáy, khiến cho Tô Khinh cảm thấy thiếu niên trong tiềm thức của mình sắp sửa bị cuồng phong xé rách.

Trong nháy mắt ấy, có một giọng nói kì quái vang lên trong lòng cậu, nói rằng: “Đừng bị mê hoặc.”

Đừng bị mê hoặc...Cái gì?

Đừng bị mê hoặc bởi âm thanh kia, bởi cảm xúc kia, chúng nó là của người khác, cháu chống đỡ không nổi, sẽ bị chúng nó đồng hóa, sẽ biến thành một phế nhân.

“Ăn cơm cho ngoan, trưởng thành cao lớn, như bố con vậy...”

“Không sao đâu con, không còn mẹ, bố thương con.”

“Mày cút cho tao! Cút cho tao! Tao không có thằng con như mày, họ Tô tao không dám trèo cao, từ hôm nay trở đi, mày con mẹ nó muốn gọi ai là bố thì gọi, nhận chó làm cha cũng được, Tô Thừa Đức tao không có thằng con như mày!”

“Tô Khinh, chúng ta chia tay đi_____”

“Tô Khinh, đừng bị mê hoặc.”

“Tô Khinh...”

“Tô Khinh...”

Tô Khinh liều mạng cuộn tròn thân thể, che kín lỗ tai, thế nhưng tiếng khóc kia như dòi bám trong xương không sao xua đi được. Trong lòng cậu khản đặc hét lên: “Tiên sư con bà mi Trần Lâm! Cút mẹ nó Lam ẩn đi! Chúng mày sẽ xuống mười tám tầng Địa Ngục! Không được chết tử tế! Tôi không muốn nghĩ nữa...không muốn nghĩ nữa...xin anh...từ bỏ...”

Khi Trần Lâm ý thức được sự tình thì cây kim trong thiết bị đo lường đã lên kịch giới hạn mà rung lên mãnh liệt. Tô Khinh quỳ rạp trên mặt đất, cả người run rẩy, hai mắt trợn to, ánh mắt trống rỗng. Mười ngón tay cậu gắt gao cắm sâu xuống ngực, nếu không phải cậu mặc quần áo dày, Trần Lâm cơ hồ hoài nghi cậu muốn móc cả tim mình ra.

Trần Lâm sững sốt một chút, trước kia hắn đưa Khôi ẩn ra ngoài chưa bao giờ xảy ra tình huống như vậy. Khôi ẩn hình thái 2 “Bi thương” cũng không phản ứng kịch liệt “Phẫn nộ” hay “Khoái hoạt”, bình thường chỉ ngây ngây ngốc ngốc mà thôi, rất ít khi xuất hiện tình trạng bạo lực hay thậm chí là tự mình hại mình.

Trần Lâm lập tức cắt đứt liên hệ của mình với Tô Khinh, giữ chặt lấy tay cậu, đè cả người cậu lại.

Tô Khinh giãy dụa trong vô thức. Con người lúc điên cuồng lên có khí lực lớn hơn cả người thường, Trần Lâm suýt nữa để cậu vùng thoát. Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện rất vớ vẩn, đừng nói là lũ thùng cơm trong tổ chức xác định nhằm nhá? Nhãi con này rốt cuộc có phải là hình thái 2 thật không vậy?

Hắn không còn cách nào, đành phải bật công tắc mở vòng cổ từ lực, nhẹ nhàng kích thích đối phương một chút, Tô Khinh lảo đảo ngã vào trong lòng hắn, tựa hồ tỉnh táo hơn một chút, cuối cùng cũng ngoan ngoãn hẳn lại.

Cậu mở mắt không biết đang nhìn về hướng nào, thế nhưng hàng mi dài đậm ướt đầm, gương mặt hiển lộ vẻ đẹp tinh tế mà yếu ớt làm cho Trần Lâm bỗng nhiên mềm lòng. Hắn ngồi xuống đất, cẩn thận ôm Tô Khinh vào ngực, thăm dò vô vô lương cậu.

Tô Khinh chậm rãi gục đầu xuống như đã kiệt sức, chỉ hàm hồ nói hai chữ: “Xin lỗi.”

Trần Lâm hoài nghi mình nghe lầm. Hắn cúi đầu áp lại vào sát bên miệng cậu, nghe thấy thanh niên xinh đẹp như một tác phẩm nghệ thuật này lặp lại những lời xin lỗi muện miệng, không biết đang nói với ai. Hắn thở dài, trên mặt lộ ra biểu cảm nhu hòa hiếm thấy, nhẹ nhàng nói như đang dỗ dành một đứa trẻ: “Không sao, ổn rồi, kết thúc rồi.”

Giọng nói của Tô Khinh dần dần thấp đi, Trần Lâm cảm thấy cậu cuộn mình trong lòng hắn như đã sắp ngủ rồi. Thế mà đúng lúc này, Tô Khinh tỉnh táo lại, giật giật người, cố gắng ngẩng đầu lên.

Trần Lâm cho rằng cậu muốn biểu đạt cái gì, dùng ngón tay nâng cằm cậu lên, hỏi: “Sao thế?”

Thì nghe thấy Tô Khinh phun ra một câu mạch lạc rõ ràng: “Trần Lâm, đùech tiên sư mi.”

Sau đó gục đầu, ngất hẳn.

Trần Lâm sững sốt, thế nhưng lại không hề nổi giận, ngược lại còn hơi hơi vui vẻ. Hắn nghĩ thằng nhóc này đúng là có tinh thần, sau đó lại nhin không được mà im lặng nở nụ cười, đôi lông mày hơi hơi nhăn lại lúc này cũng giãn ra_____Bởi vì có người mơ ước đến tiên sư nhà hắn.

Trần Lâm bình thần ngồi trên mái nhà, tầm nhìn rộng lớn, tâm trí dăng tràn, không biết cơn gió nhẹ từ nơi nào phất qua tóc mai của hắn, dụng cụ bày tán loạn xung quanh, thành ra hắn cứ một mình tự tiêu khiển tự vui trên đó.

Mà khung cảnh này, vừa lúc bị một người tóm được.

Trong đội Quy Linh đang khẩn trương công tác, một người đàn ông trẻ tuổi đeo cặp kính mắt gọng to khoa trương quay đầu lại, thần sắc có chút kích động: “Đội trưởng Hồ, nơi này đã bị phong tỏa, người ở đó có 80% khả năng chính là cậu trai mất tích anh muốn điều tra hôm trước kia.”

Hồ Bất Quy vẫn tựa vào cửa dờn ánh mắt khỏi hình bóng Tô Khinh trên màn hình, xoay người đi ra ngoài: “Phát thẳng địa chỉ qua đây, mọi người chuẩn bị hành động.”

Hai nam một nữ đứng lên cùng anh, chính là ba đội viên hành động bên ngoài của đội Quy Linh____Phương Tu, Tần Lạc, còn có Liêu Thần Viễn.

Kính mắt gọng to sừng sốt vội vã nhảy xuống khỏi ghế, chạy mấy bước đuổi theo Hồ Bất Quy: “Đội trưởng Hồ, anh đừng có làm ăn kiểu sấm rền gió cuốn thế chứ, để tôi nói xong đã, lần này dao động năng lượng nhỏ hơn rất nhiều so với lần ‘Thịnh yển’ trước đó, ‘Máy chiếu theo dõi’ cũng chỉ chụp được một người, tôi nghi ngờ...”

Hồ Bất Quy quay đầu nhìn y một cái, ánh mắt vô cùng sắc bén, tâm hồn yếu ớt của đồng chí mất kính bị dọa cho nảy tung lên, chân trái ngoắc vào chân phải, lão đảo lung lay ngã sấp xuống.

Phương Tu ngồi xổm xuống chọc chọc đầu y: “Lão Hứa, anh nghi ngờ cái gì?”

Cái vị đang nằm rạp trên đất nâng cặp kính bị lệch, thành khẩn nói: “Tôi nghi ngờ đó là cái bẫy.”

Phương Tu vươn tay xoa xoa đầu y, thở dài: “Với chỉ số thông minh của anh, nghĩ được thế này đã là rất không dễ dàng rồi, thật đáng mừng... A đội trưởng Hồ, các anh đợi em với.”

Hồ Bất Quy quyết chí tiến lên dẫn các anh hùng của mình xông thẳng vào cạm bẫy.

Người đàn ông đeo kính lo lắng ngồi bệt dưới đất, Tiết Tiểu Lộ chạy tới dán vết thương bị ngã xước da cho y.

Tiết Tiểu Lộ nói: “Kỹ thuật viên Hứa, cho dù anh có muốn được họ Phương kia ‘an ủi yêu thương’ thì cũng đừng có làm mình bị thương thế này chứ.”

Hứa mất kính cảm giận nói: “Em có thấy cái đám làm việc bên ngoài kia chính là một lũ suy nghĩ bằng cơ bắp không? Đồ mãng phu chỉ biết đâm đầu đánh bậy, mãng phu!”

Tiết Tiểu Lộ an ủi: “Vâng vâng vâng, sư phụ Hứa Như Sùng, chúng ta là dân kĩ thuật, dân kĩ thuật là phải cứu vớt thế giới, chấp nhận với bọn họ làm gì?”

Hứa Như Sùng hừ một tiếng, nghĩ nghĩ, lại nhanh chóng bò lên, vọt tới trước màn hình máy tính: “Không được, anh phải mau chóng nghĩ cách mở rộng phạm vi của ‘Máy chiếu’ này mới được. ”

Tiết Tiểu Lộ sấp lại gần hiệu kì nhìn ngó: “Hứa sư phụ, em nghe bảo bên trên vừa mới phê chuẩn cái ‘Máy chiếu theo dõi’ này thôi, chỗ chúng ta đã được dùng rồi sao? Kịp thời tân tiến quá đi.”

Hứa Như Sùng gần như chui cả người vào màn hình, không để ý lắm mà đáp: “Ồ... Đây là độc quyền của anh đấy...”

Tiết Tiểu Lộ im lặng, sau đó cũng xoa xoa đầu Hứa Như Sùng như muốn xin tí tiên khí, cuối cùng cô nhìn cái gáy của vị thần nhân này lần chót, lặng lẽ xách hộp cấp cứu đi chỗ khác.

=====

Trần Lâm vốn đang ôm Tô Khinh hôn mê mà ngẩn người, bỗng nhiên ánh mắt ngưng lại, khóe miệng vương chút ý cười. Hắn nghĩ, đến rồi.

Kế hoạch ‘Thịnh yển’ là do Sử Hồi Chương đề xuất, chỉ có sáu người mà còn muốn chia binh ba đường, yêu cầu Trần Lâm đến một nơi nổi bật thế này, có dụng ý gì không cần nói cũng biết. Vì thế Trần Lâm ôm theo Tô Khinh, nhìn lướt qua đồng dụng cụ báo hồng, bỗng nhiên bước ra một bước. Thân mình hắn nhanh chóng vụt đi như một cái bóng, chỉ một loáng sau đã tiến sát bên rìa tầng nhà cao nhất.

Mọi giác quan của Lam ấn đều nhạy bén hơn người bình thường không biết bao nhiêu lần. Hắn đứng ở chỗ cao nhìn xuống, ánh mắt dừng lại trên một chiếc xe quân dụng đang lao nhanh.

Sau đó hắn thấy người lái xe.

“Hồ Lang... Ta cho người một phần đại lễ, thế nào?” Hắn nói xong câu đó, bỗng nhiên nhảy từ mái nhà xuống. Trong tay còn ôm một người, bàn chân đạp xuống vách tường tòa nhà, để giày thay đổi hình dạng bám lấy mặt tường chặt chẽ như một con thằn lằn, dùng tốc độ mắt thường không thấy chạy nhanh về một hướng khác.

Hồ Bất Quy đeo tai nghe, màn hình nhỏ trong xe nổi thẳng đến chỗ Hứa Như Sùng, mọi người đều thấy Trần Lâm biến mất không còn tung tích.

Hồ Bất Quy đảo tay lái, nói với Hứa Như Sùng: “Truy tung kẻ kia cho tôi.”

Hứa Như Sùng nói: “Không được đầu đội trưởng Hồ, phạm vi của kĩ thuật mới là...”

Hồ Bất Quy: “Tôi không nghe nói nhầm, cậu phải làm cái gì hả?”

Bên kia không có tiếng nói, chỉ còn lại tiếng động gõ phím điên cuồng, năm phút sau, thân ảnh Trần Lâm lại xuất hiện trên màn hình của mọi người lần nữa, tín hiệu có chút không ổn định.

Hứa Như Sùng nói: “Xin lỗi đội trưởng Hồ, kĩ thuật không thạo, chỉ duy trì được tầm năm phút thôi...”

Những lời này y còn chưa nói xong, mấy đội viên khác đã tranh thủ nắm chặt bất cứ cái gì có thể. Ngay sau đó Hồ Bất Quy nhấn ga, tất cả thứ khác trong xe đều rơi vào trạng thái chân không lơ lửng. Chiếc xe lấy vận tốc thừa sức gây ra tai nạn xe cộ quy mô lớn, phóng như bay mà đi.

13. Chương 13: Nơi Ở Cũ

Tô Khinh mơ mơ màng màng mở mắt, cảm giác đầu tiên là mình đang bị ôm chặt. Sau đó cậu thoáng nhìn xung quanh một vòng rồi tỉnh như sáo_____Sợ đến vài linh hồn.

Cho dù là ai đang bay lơ lửng trong không khí với tư thế đầu cắm xuống đất chân hướng lên trời, thì đều sẽ sợ đến tắt tiếng cả thôi.

Trần Lâm cảm giác được người trong lòng run run rẩy rẩy cuộn lên người mình như bạch tuộc thì biết là cậu tỉnh rồi, liền bật cười một tiếng: “Cậu tỉnh lại cũng nhanh lắm, thế nào, có thích không?”

Tô Khinh trầm mặc một hồi, cứ thấy chỉ cần mình mở miệng ra là gió sẽ xộc vào cuống họng. Cậu liền chết siết chặt lưng áo Trần Lâm, lắp bắp nói: “Tôi... Tôi không thất...dây an toàn.”

Trần Lâm cầm nín. Cuối cùng thì hắn cũng hiểu, bên dưới vẻ ngoài da non thịt mềm của vị này thực sự ẩn giấu những dây thần kinh thô như ống nước, lúc ông trời tạo ra con người thật biết ăn bớt công đoạn quá mà.

Trần Lâm bỗng nhiên nhảy bật lên, Tô Khinh lập tức cảm thấy trên dưới bản thân không còn tí lực nào. Cho dù môn Vật lý thời đại học của cậu miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn là vì bỏ tiền mời thầy giáo ăn cơm, thì cũng đủ để biết vạn nhất lúc này chỉ cần mình hoặc Trần Lâm không nắm chặt mà cầm đầu lao từ trên trời xuống đất, là có thể đục mặt đất ra một hố to, biến thành thiên thạch luôn đó!

Vì thế Tô thiên thạch xé cổ gào toáng lên.

Tiếng kêu thảm thiết của cậu hòa cùng Trần Lâm cao giọng cười to_____Cảnh tượng này cực kì đáng sợ. May mà đường cái bên dưới có nhiều xe cộ tạo nên tạp âm ồn ào, chứ không thì ai mà nghe thấy loại âm thanh như thế cũng phải ngẩng đầu lên hóng xem.

Trần Lâm nhảy vọt lên trên rồi lại bất ngờ hạ xuống, Tô Khinh đang từ trạng thái siêu trọng chuyển nhoáng một cái sang tình trạng không còn trọng lượng, mặt mũi trắng bệch.

Khung cảnh trước mắt không ngừng biến hóa, Tô Kinh không có được tổ chất thân thể cường hãn của Lam An, chỉ một lát sau đã đầu choáng mắt hoa, đành phải nhắm tịt mắt lại, nén xuống cảm giác chóng mặt muốn nôn. Không biết qua bao lâu, cuối cùng Trần Lâm cũng buông cậu xuống.

Hai chân Tô Kinh chạm xuống đất thì mềm như hai cọng bún, thiếu chút nữa đã lặp lại động tác quỵ mọp như hiểu tử hiền tôn, may mà có Trần Lâm ở bên cạnh đỡ lấy.

Trần Lâm dựng thẳng ngón trỏ, chớp chớp mắt với Tô Kinh đang không hiểu đầu của tai nheo ra sao. Hắn như một thằng nhóc đùa dai, thấp giọng nói: “Đừng lên tiếng.”

Tô Kinh trợn to mắt nhìn hắn.

Trần Lâm kéo Tô Kinh vào một ngôi nhà. Thấy cậu cứ hết nhìn đông lại ngó tây, hắn tóm gáy cậu nhét thẳng vào cửa lớn. Tô Kinh nhìn hắn lấy chìa khóa ra mở cửa, nhịn không được mà thuận miệng hỏi một câu: “Đây là... nhà anh à?”

Trần Lâm cười khê, gật đầu, mở cửa: “Vào đi.”

Tô Kinh chần chờ một chút, biết chính mình không có tự do, cuối cùng đành phải đi vào. Chẳng qua cậu không ngờ Trần Lâm cũng sẽ ở một nơi đậm tính “nhân loại” đến thế. Ngôi nhà không lớn, cũng không tính là xa hoa, chẳng dính dáng gì đến hai chữ “nhà giàu”. Nó rất bình thường, bài trí giản đơn, cũng cực kì ấm áp.

“Chỗ ở trước kia của ta.” Trần Lâm nói, chỉ chỉ sofa, “Cậu có thể ngồi.”

Tô Kinh giật giật cổ họng, quyết định hạo hán không chịu thiệt trước mắt, ngồi xuống theo lời hắn. Động tác của cậu rất cẩn thận, cứ như là sợ có sinh vật ngoài hành tinh thò ra từ sofa cắn mất cái móng tôn quý vậy.

Trần Lâm rót nước cho Tô Kinh, lại thò tay áp lên trán cậu, có chút ngoài ý muốn mà đánh giá một hồi: “Trông người cậu mềm nhũn thế mà không ngờ tinh thần cũng mạnh mẽ phết. Ta hiểm lắm mới ra ngoài ‘đi săn’ một lần, có chút không khống chế được, người bình thường mà như vậy có khi đã phát điên rồi. Không nghĩ tới cậu có thể khôi phục nhanh như thế...mà hình như còn không chịu ảnh hưởng gì.”

Tô Kinh không nói gì, chỉ im lặng cúi đầu uống nước, bụng nghĩ. Đậu má mi.

Trần Lâm nhìn cậu, nở nụ cười, thò tay tìm tìm công tắc vòng cổ từ lực. Tô Kinh căng cứng cả người, đề phòng nhìn hắn.

Chỉ thấy Trần Lâm tách mở bộ công tắc kia, bên trong lộ ra một màn hình nho nhỏ. Hắn chọc chọc vào nó vài cái, Tô Kinh chỉ cảm thấy trong không khí dường như mọc ra mấy cái dây thừng, nhẹ nhàng mà cuốn chặt lấy tay chân mình. Cậu còn đang sửng sốt chưa kịp định hình xem nó là cái gì thì cảm giác kì quái đã biến mất.

Trần Lâm thu hồi công tắc: “Ta muốn ra ngoài có việc, cậu đừng có chạy lung tung.”

Tô Kinh nghiêng răng cắn vành chén răng rắc, trợn trắng mắt liếc hắn. Trần Lâm lại dường như thật yên tâm, chỉ nhìn cậu một cái rồi xoay người rời đi, đến cả cửa cũng không thềm khóa.

Người vừa đi, Tô Kinh đã nhảy xuống khỏi sofa, bộ dạng hùng hùng hổ hổ: “Tổ sư, mi nói ông không được đi là ông phải ở yên hay sao?”

Cậu vòng quanh sofa hai vòng, một cước đá thẳng lên nó, vẫn chưa đã ghìen, còn nhấc chân lên nghiêng đi nghiêng lại, in xuống bao nhiêu là dấu chân đen ngòm, bấy giờ mới thấy đủ đủ, liền than thở: “Con nhà rùa mà còn bày đặt ở ổ người, đội mũ lên rồi tưởng mình không phải là khỉ xiếc nữa chắc?”

Dứt lời, Tô Kinh cười gằn một tiếng, dưng mãnh hung hãn bắt chước thổ phỉ đá đổ bàn trà, ngông nghênh mở cửa, muốn đi ra ngoài. Ngay khi cậu đi ra khỏi cửa, trên cổ bỗng nhiên căng thẳng như thể đã đụng chạm đến công tắc nào đó, xích cổ từ lực lập tức phát huy tác dụng.

Tô Kinh cắn răng, một tay bấu chặt khung cửa, cổ nén đau đón tiếp tục bước thêm một bước ra ngoài. Xích cổ từ lực tựa hồ sắp siết cổ cậu nát vụn, theo từng bước cậu đi ra ngoài, đau đớn ngày một gia tăng.

Cậu bắt cần cần nát môi, ấn chặt cổ, lại dần thêm một bước_____Theo kinh nghiệm của cậu, đau đớn tăng dần rồi cũng sẽ chết lặng thôi, thế nhưng cậu lắm.

Khi đi đến bước thứ ba thì Tô Khinh đã không còn đứng vững được nữa mà ngã gục xuống, thậm chí chỉ hận không thể lăn lộn trên mặt đất.

Sau lần đầu tiên thất bại thảm hại, cậu cơ hồ phải dùng cả tứ chi mà bò lại vào trong phòng. Vừa vào khỏi cửa phòng thì xích cổ đã yên ổn trở lại. Tô Khinh ngã ngồi dựa lưng vào cạnh cửa, hít thở từng hơi khó nhọc, hơn nửa ngày mới hồi hồn. Cậu phì một tiếng, phun ra một ngụm nước bọt trộn lẫn máu tươi.

Tô Khinh thở dài một hơi não ruột, ngẩng đầu lên, trải qua một màn kích thích như vậy, đầu óc cậu tỉnh táo ra không ít. Cậu nghĩ, bây giờ phải làm cái gì? Thành thật ngoan ngoãn ở trong nhà chờ tên bốn mắt họ Trần kia về? Hay là dứt khoát phá tan cái nhà này của hắn ra thì hơn?

Tô Khinh lắc lắc đầu, tự động hình dung ra khi Trần Lâm trở về mà nhìn thấy nhà cửa tan hoang thì sẽ xử lý như thế nào_____Chắc chắn là gọi đến một lũ chó săn, vung tay lên thay hết đồ đạc mới luôn. Thế chẳng phải là mình làm chuyện vô ích, uổng phí sức lực rồi sao?

Thêm nữa là cậu thực sự mệt lắm rồi, không hơi sức đâu mà đi diễn Tôn Ngộ Không lao lực như thế. Vì thế Tô Khinh lại bắt đầu suy nghĩ, Trần Lâm để mình ở đây, là để đi làm cái gì nhỉ?

Cậu sớm chiều ở cạnh Trình Vị Chỉ hơn một tháng, cũng ít nhiều thấm nhuần được một tí ảnh hưởng của vị giáo sư kia, lúc này kim lòng không đậu mà sử dụng hình thức tư duy của ông để cân nhắc vấn đề_____Vụ “Thịnh yến” hôm nay kết thúc rồi sao? Nếu là kết thúc rồi, sao tên kia không về cái căn cứ bí ẩn như hang chuột ấy? Vì sao hắn phải lãng phí năng lượng bay bay nhảy nhảy mang mình đến đây, rồi lại ném mình trong cái ổ này?

Là vì mình sẽ gây trở ngại công việc gì đó của hắn ư?

Tô Khinh đứng lên rót cho mình thêm một chén nước, tê liệt ngã xuống sô pha, vừa rửa viên môi bị cần nát vừa tiếp tục suy nghĩ_____Mình thì có thể gây cản trở cái gì mới được?

Họ Trần thần thông quảng đại như thế, ấn có cái nút đã làm cậu không thể nói chuyện, lại ấn thêm nút nữa là vẽ được một nhà lao vô hình, mang theo một người nặng năm sáu chục cân mà vẫn nhảy nhót tung tăng không chịu tuân theo định luật vạn vật hấp dẫn, rốt cuộc...

Bỗng nhiên, trong đầu Tô Khinh lóe lên tia sáng, nhớ tới “Đội Quy Linh” mà Trình Vị Chỉ đã một lần nhắc tới một cách mơ hồ. Cụm từ này cậu cũng đã từng nghe thấy từ trong lời nói của Sử Hồi Chương và Trần Lâm, hình như tên sao chổi Hồ Bất Quy là người của nó thì phải.

Chẳng lẽ lũ người vi phạm pháp luật phá hoại kỉ cương quy mô lớn như bọn họ bị “Đội Quy Linh” truy bắt?

Tô Khinh học đi ở Hàm Đan [6] mà bắt chước Trình Vị Chỉ đưa ra một “mệnh đề”, sau đó phát hiện mình chẳng có luận cứ gì để mà chứng minh, thuần túy chỉ là đoán mò thôi.

[6. Học đi ở Hàm Đan: điển tích, vào thời Chiến Quốc, người ở thành Hàm Đan nước Triệu nổi tiếng là có kiểu bước đi duyên dáng, dân nơi khác cũng muốn học kiểu bước đi này, nhưng không bắt chước được, thành ra dáng đi uốn éo khó coi. Sau này được dùng để chỉ hành động học theo không bài không bản, không có tác dụng]

Thế mà cậu chàng đoán mò lại trúng_____Hồ Bất Quy lái xe theo sát Trần Lâm không ngừng, vừa qua năm phút đồng hồ, không nhiều hơn một giây, hình ảnh tối dần đi, nhìn thêm thì không còn thấy bóng người đâu cả.

Hồ Bất Quy còn chưa kịp nói chuyện thì Phương Tu đã ồn ào làm loạn trong bộ đàm: “Lão Hứa, sao đến lúc mấu chốt anh lại làm ăn vớ vẩn thế hả? Tội này mất đầu rồi!”

Hứa Như Sùng bận rộn đến cuống cả tay chân, làm gì có dư hơi mà phản ứng lại với cậu ta, còn đang chỉ hận mình không có cái tay thứ ba đây này.

Hồ Bất Quy đánh tay lái rẽ vào một trắng cỏ lớn, cưỡi băng đở trên tay, đến nơi vắng người, anh hạ mệnh lệnh ngắn gọn: “Chia đường, giữ liên lạc.”

Anh vừa dứt lời, chiếc xe bất ngờ tách thành hai nửa, khoang điều khiển hoàn toàn rời ra khỏi thân sau, mỗi nửa đều trôi ra thêm hai bánh. Trước mặt Phương Tu, vách trong xe mở ra, lại “mọc thêm” một khoang điều khiển khác.

Bọn họ nhìn lại thì đã không thấy bóng dáng Hồ Bất Quy đâu cả. Chỉ có giọng nói từ bộ đàm vọng ra: “Đối phương vừa rời hẳn là đã phát hiện ra chúng ta. Kẻ kia... Tôi đã đối đầu với hắn một lần, chắc chắn hắn sẽ không lừa chúng ta tới đây mà không có mục đích.”

Hứa Như Sùng rút ra tinh lực từ trăm mối bận bịu ngổn ngang, phang một câu: “Đã bảo là có bấy...”

Hồ Bất Quy không quan tâm đến ý, nói tiếp: “Người này không giống với những Lam ẩn khác, cá nhân tôi cho rằng, thay vì nói cạm bẫy này bày ra cho chúng ta, nên nói là dành cho đồng bạn của hắn thì đúng hơn.”

Hứa Như Sùng vẫn không phục: “Đội trưởng Hồ, làm sao anh chứng minh được phỏng đoán này là chính xác?”

Hồ Bất Quy dừng một chút: “Hứa Như Sùng, bao lâu nữa thì hình ảnh truy tung khôi phục được?”

Hứa Như Sùng héo rũ, không nói gì.

Tần Lạc nói: “Tư liệu của người này em đã thu thập được khá khá, hắn tên là Trần Lâm, Lam ẩn hình thái chuyển đổi số 1, cho nên Khôi ẩn hẳn dùng là hình thái 2 hiếm gặp nhất, muốn tìm Khôi ẩn thích hợp cũng chẳng dễ dàng gì. Với hạn chế này, hắn không thể thường xuyên ‘ nạp năng lượng’, em đoán hắn sống trong giới Lam ẩn hẳn là không dễ chịu gì.”

“Nhưng hắn cũng không cần ý lại hay phục tùng hình thái tính cách.” Hồ Bất Quy nói, “Cho nên đối với người này mà nói, chỉ cần hắn đủ thông minh, thì thay vì đối phó với chúng ta, lợi dụng chúng ta để đối phó Lam ẩn khác còn có ích hơn.”

Hứa Như Sùng xen mồm: “Chẳng trách anh thấy màn hình chụp được hắn mới có thể truy tung không chút do dự như vậy, cơ mà...”

Hồ Bất Quy và Phương Tu trăm miệng một lời: “Hứa Như Sùng, đừng nói nhảm, hình ảnh truy tung đâu!”

Hứa Như Sùng thở dài, cảm thấy bản thân cách ước mơ tha thiết được ra ngoài làm việc lại xa hơn một tí. Ngón tay y gõ một chuỗi mệnh lệnh chi chút, sau đó nhấn một cái: “Rồi, khôi phục rồi đây, cơ mà nếu hắn vẫn cứ duy trì di chuyển tốc độ cao thì năm phút sau khả năng lại... Ồ?”

Lúc này Trần Lâm lại xuất hiện trên màn hình, chỉ có một mình hắn đang quay lưng lại đi trên đường, hai tay đút trong túi áo khoác, không còn ôm Khôi ẩn kia trong lòng nữa. Không biết trong vòng năm phút ngắn ngủi, vị thanh niên xui xẻo kia đã bị ném ở chỗ nào rồi.

Dường như Trần Lâm có cảm ứng đặc thù với những ánh mắt dò xét, khi “Máy chiếu theo dõi” tập trung lên người hắn lần nữa, hắn đột nhiên dừng bước, quay đầu, mắt đối mắt với các thành viên đội Quy Linh.

Mấy người trong xe đồng thời sửng sốt, một giọng nam ôn nhuận vang lên trong máy bộ đàm: “Hệ thống cảm giác của Lam ẩn thật thần kì, trên lý thuyết, kết cấu sinh lý của họ không khác gì với người bình thường, thế nhưng công năng lại có khác biệt cực lớn... Đương nhiên, cá nhân tôi nghiêng về cách nói, Lam ẩn thông qua một phương thức đặc thù nào đó mà tìm lại được tiềm năng con người đã mất đi trong quá trình tiến hóa, đề tài này thú vị, vô cùng thú vị...”

“Bác sĩ Lục, tôi tuyệt không thấy thú vị, chỉ thấy đầu to não chướng muốn vỡ tung ra thôi.” Phương Tu đáp ga, về mặt đau khổ đuổi theo Trần Lâm.

Hồ Bất Quy lập tức tra bản đồ khu vực có khả năng đi qua từ khi Trần Lâm mất tích đến khi hắn xuất hiện trở lại. Tô Khinh rất có khả năng đã bị đối phương giấu ở một địa điểm nào đó. Gân xanh trên tay anh nổi lên, bụng nghĩ cho dù có phải đào ba thước đất, hôm nay cũng phải tìm cho ra người.

Tô Khinh vòng qua vòng lại trong ‘nhà cũ’ của Trần Lâm như lửa kéo cối xay, suy trước tính sau hồi lâu, cậu thấy mình vẫn nên chạy ra bên ngoài là trên hết.

Chung quy cũng do cậu chàng tương đối thiển cận, chưa nghe thấy có ai chết vì đau quá bao giờ, cho nên mới quyết định noi gương tiên liệt chiến đấu đến cùng với lực lượng phản động_____ Tô Khinh hít sâu một

hơi, dồn khí đan điền, mở cửa, còn cố ý lui về phía sau vài bước lấy đà, sau đó nhanh chóng xông thẳng ra ngoài.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chung-cuc-lam-an>